DÜNYA HAYATININ GERÇEĞİ

ADNAN OKTAR (HARUN YAHYA)

OKUYUCUYA

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

- Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 45.000 resmin yer aldığı toplam 65.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 73 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurtdışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazançhedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları

yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

1. Baskı: Mart 1999 / 2. Baskı: Haziran 2001
3. Baskı: Eylül 2005 / 4. Baskı: Şubat 2006 / 5. Baskı: Haziran 2015
6. Baskı: Kasım 2016 / 7. Baskı: Eylül 2017

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Kayışdağı Mah. Değirmen sokak No: 3

Ataşehir - İstanbul Tel: (0216) 6600059

Baskı: Doğa Basım İleri Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

İkitelli Org. Sanayi Bölgesi, Turgut Özal Cad.

Çelik Yenal Endüstri Merkezi No 117/ 2A-2B

İkitelli - İstanbul / Tel: (0212) 4070900

www.harunyahya.org - www.harunyahya.com

www.harunyahya.tv - www.a9.com.tr

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 10
DÜNYA HAYATI 18
İNSANIN ACİZLİĞİ..... 48
DÜNYA HAYATININ SÜSLERİ 112
AFETLER..... 142
GEÇMİŞ UYGARLIKLAR 176
GERÇEK YURT: AHİRET 194
İNKARCILARIN YURDU: CEHENNEM.....219
EVRİM ALDATMACASI.....236

ÖNSÖZ

Yukarıdaki resimde gördüğünüz kadın yaklaşık 70 yaşlarında. Hiç düşündünüz mü, 70 yaşında bir insanın geçmişe yönelik düşünceleri nelerdir?

Bu insan her kim olursa olsun, muhtemelen yaşadığı 70-80 senenin nasıl geçtiğini anlayamadığını düşünüyordur. Hatta kendisine sorsanız, "göz açıp kapayıncaya kadar geçti, hiçbir şey anlayamadım" diyecektir. 20'li yaşlarındayken herhalde o da yaşlanacağını hiç düşünmemiştir. Ancak şu an, çok uzak gördüğü o dönemin içinde bulunmanın şaşkınlığını yaşıyordur. Ve bu anı uzak görmekle ne kadar yanıldığını da çok iyi anlamıştır.

Yaşamı boyunca yaptıklarını yazmasını veya anlatmasını isteseniz, en fazla bir defteri doldurabilir veya en fazla beş-altı saat arka arkaya anlatabilir. "Koskoca 70 sene" dediği şeyin tamamı işte bu kadardır...

Bu düşünceler içinde yaşayan kişinin aklında ise çok önemli bazı sorular vardır:

- "Göz açıp kapayıncaya kadar geçip giden bu hayatın amacı nedir?"

- "Ben bu 70 seneyi ne için yaşadım?"

- "Peki bundan sonra ne olacak?"

Yukarıdaki sorulara birbirinden farklı cevaplar verecek iki insan grubu vardır: Bunlardan bir tanesi Allah'a inanmayan, diğeri ise gönülden katıksız bir imanla Allah'a bağlanan kişilerdir.

Birincisi yukarıdaki sorularla ilgili olarak büyük olasılıkla şöyle düşünür: "Hayatım bugüne kadar boş bir amaç uğruna geçip gitti. 70 sene yaşadım ama ne için yaşadığımı da açıkçası pek anlayamadım. Önce annem babam için yaşıyorum dedim, sonra eşim, sonra ise çocuklarım... Ama şu an ölüm yaklaştı. Öleceğim ve bu dünyadan yok olup gideceğim. Sonrası mı? Sonra ne olacağını bilmiyorum; ama herhalde herşey bitecek!"

Bu insanın içine düştüğü boşluğun nedeni, tüm evrenin, canlıların ve insanların bir amacı olduğunu kavrayamamış olmasıdır. Bu amaç, tüm bu varlıkların yaratılmış olmasından kaynaklanır. Aklı olan insan, evrenin ve canlıların her noktasında büyük bir plan, düzen ve akıl olduğunu görür ve dolayısıyla bunların üstün akıl sahibi bir Yaratıcı tarafından var edildiklerini anlar. Bunlar yaratılmış olduklarına, rastgele ve bilinçsiz bir süreçle ortaya çıkmadıklarına göre, mutlaka bir amaçları vardır. Bu amacın ne olduğu ise, üstün güç sahibi olan Allah'ın insanlara yol gösterici olarak indirdiği Kuran'da bildirilir.

Bu gerçekleri göz önünde bulunduran ve Allah'a iman eden kişi yukarıdaki sorulara doğru cevabı verecek ve şöyle diyecektir: "Beni herşeyin sahibi olan Allah yarattı ve bu dünyaya gönderdi. Dünyada bulunduğum sürece beni Yaratana kulluk etmekle emrolundum ve bunu en güzel şekilde yapıp yapmadığım denendi. Dünyanın zaten çok kısa olduğunu, göz açıp kapayıncaya kadar geçeceğini biliyordum. Doğru olanı yaptım; Allah'a kulluk ettim, bu dünya hayatının geçici süslerine aldanmadım. Sonrası mı? Hayatım boyunca iyi işler yaptığım ve Allah'ın rızasını kazanmaya çalıştığım için ebedi bir mutluluk yurdu olan cennete kavuşmayı umuyorum. Ve Rabbime kavuşacağım günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Yukarıda bahsettiğimiz iki insan arasındaki farkı daha da netleştirebilmek için bir nokta üzerinde durmak gerekir: Allah'ın var olduğunu kabul eden herkes, gerçek bir imana sahip değildir. Bugün pek çok insan evrenin bir Yaratıcı tarafından yaratıldığını kabul eder, ancak bu gerçeğin onun yaşamı için ne derece büyük bir önemi olduğunu kavrayamaz. Bu insanların birçoğu Allah'ın evreni yarattığı ve sonra insanları kendi hallerine bıraktığı gibi çarpık bir anlayışa sahiptirler..

Nitekim bu yüzeysel bakış açısına, Allah'ın insanlara yol gösterici olarak indirdiği Kuran'da da dikkat çekilmiş, ayetlerde "evrenin Yaratıcısı kimdir?" diye sorulduğunda insanların "Allah" diye cevap verdikleri, ancak bundan kendilerine hiçbir pay çıkarmadıkları bildirilmiştir:

Andolsun onlara: "Gökleri ve yeri kim yarattı?" diye soracak olsan, tartışmasız; "Allah" diyecekler. De ki: "Hamd Allah'ındır." Hayır, onların çoğu bilmezler. (Lokman Suresi, 25)

Andolsun onlara: "Kendilerini kim yarattı?" diye soracak olsan, elbette: "Allah" diyecekler. Öyleyse nasıl olur da çevriliyorlar? (Zuhruf Suresi, 87)

Bu yanlış inanç sebebiyle de insanların çoğu günlük hayat ile kendilerini yaratan Allah arasında bir bağlantı kuramazlar. Zannederler ki, bu dünyada yaşamlarını sürdürecek, kendi kıstaslarına göre iyi davranışlarda bulunacak ve öldükten sonra da eğer günahları varsa bir süre cezalarını çekip cennete gideceklerdir. Hatta bir çoğu bu kadarını bile düşünmez; "Bu dünya hayatında yaşayacağımız herşey kardır, Allah nimet vermiş, keyfini çıkaralım" gibi Allah'ın nimetlerini takdir edemeyen cahilce bir üslupla konuşur ve bu mantıkla başka hiçbir şey düşünmeden yaşamlarını sürdürürler.

Oysa gerçek böyle değildir. Allah'ı tanımayan ya da O'nu unutmuş olan tüm bu insanlar, çok büyük ve derin bir aldanış içindedirler. Kuran'daki ifadeyle, **"Onlar, dünya hayatından (yalnızca) dışta olanı bilirler. Ahiretten ise gafil olanlardır."** (Rum Suresi, 7)

İşte bu gibi insanlar, dünya hayatının gerçek yüzünü ve amacını da kavrayamazlar. Geçici olduğunu, "göz açıp kapayıncaya kadar" bitip gideceğini hiç düşünemezler.

Halk arasında dünya hayatının kısalığı ve geçiciliği hakkında bazı deyimler kullanılır; "ölümlü dünya", "üç günlük dünya", "hayat fani" gibi. Ama bu kalıp sözcükler aslında insanların samimi görüşlerini yansıtmaz. Bu tarz sözler, toplumun bir geleneği gibi, aralarında konuşulan bir sohbet, hatta espri konusudur. Nitekim böyle önemli bir konunun hemen arkasından dünya ile ilgili planlara başlanır. Örneğin "ölümlü dünya", "dünyaya bir kere geldik" sözünün akabinde; "Tabii ki dünyayı tepe tepe yaşayacaksın!" tarzında sığ mantıklar öne sürülebilir.

Oysa ki hayatın kısa olması, ölümlü olmak ve dünyaya bir kere gelmek, her insan için en önemli gerçeklerdendir. Belli bir yaşa kadar insan bu önemli gerçeğin farkına varamamış olabilir, ancak bunu fark ettiği anda tüm yaşamını gözden geçirmesi ve Allah'ın kendisinden istediği şeylere göre yeniden yaşantısını düzenlemesi gerekir. Çünkü hayat kısadır, ama insan ruhu -Allah'ın dilemesiyle- sonsuza kadar yaşayacaktır. Sonsuzun yanında 60-70 senelik hayatın hiçbir kıymeti yoktur. Burada az bir zevk almak için sonsuz hayatı feda etmek ise elbette akılsızlıktır.

Ancak bu gerçeği kavrayamayan inkarcılar, tüm ömürlerini Allah'ı unutarak boş amaçlar uğruna tüketirler. Oysa bu boş amaçlara bile kavuşmaları mümkün değildir. Doyumsuzluk içinde yaşarlar ve her zaman bulundukları durumun ya da sahip olduklarının bir adım ötesini isterler. O adıma geçince ise bir adım daha isterler sonra bir adım daha... İşte ölene kadar tatmin olmayan böyle isteklerle ömürlerini tüketirler. Oysa arzuladıkları güzellik ve zenginliğe dünya şartlarında kavuşmaları mümkün değildir çünkü her zaman sahip olduklarından daha iyisi çıkacaktır karşılarına.

Örneğin, son model bir arabaya sahip olmayı şiddetle arzulayan bir kişi düşünün. Büyük çabalar sonucunda kavuştuğu arabanın, çok geçmeden yeni modelleri çıkacaktır ve bunlar kendisine daha cazip hale gelecektir. Veya bu kişinin, senelerce para biriktirip, emek harcayıp bir eve sahip olduğunu düşünün. Bir gün mutlaka kendisininkinden daha güzel bir evle karşılaşacak ve kendi evine olan ilgisini kaybedecektir. Satın aldığı bu malların eskiyerek, bozularak, tahrip olarak kendisine vereceği sıkıntılar ise apayrı bir acıdır.

Daha güzelini ve iyisini arama, sahip olunca eskisinin öneminin kalmaması, bir aşama sonra yeninin de eski durumuna düşmesi; insanların tarih boyunca içinde yaşadıkları bir kısır döngüdür. İnsanın bu gerçek karşısında durup, neden dünyanın peşinde koşmanın kendisine bir sonuç getirmediğini anlaması ve "Bu bakış açısında köklü bir sorun var." diye düşünmesi gerekir. Fakat insanların birçoğu, bu akıldan yoksun bir biçimde, hiçbir zaman yakalayamayacakları hayallerin peşinden koşmaya devam ederler.

İşte bu kitapta hızla geçmekte olan ve garanti altına alınamayan dünya hayatı her yönüyle gözler önüne serilmekte ve bu dünya hayatının aldatıcı tüm sırları verilmektedir. Çünkü Allah müminlere, bu gerçekle insanları uyarıp korkutmaları görevini vermiştir. Tüm insanlara da bu dünya hayatına kanmamalarını ve Kendi rızasına uymalarını emretmiştir. Bir ayette tüm insanlar şöyle uyarılır:

Ey insanlar, hiç şüphesiz Allah'ın vaadi haktır; öyleyse dünya hayatı sizi aldatmasın... (Fatır Suresi, 5)

DÜNYA HAYATI

Yaşadığımız evrende herşey mükemmel bir uyum içerisindedir. Bilinen yaklaşık 300 milyar galaksi, içlerinde bulunan yaklaşık 300'er milyar yıldızla son derece düzenli şekilde varlıklarını sürdürmektedirler. Öyle ki tüm galaksiler, yıldızlar, gezegenler ve uydular hem kendi etraflarında, hem de bağlı oldukları sistemlerle birlikte belirli yörüngelerde dönmektedirler. Böyle bir düzenin oluşması, hiçbir şekilde rastlantılarla açıklanamaz.

Üstelik evrendeki hız kavramı, dünya ölçüleriyle karşılaştırıldığında akıl almaz boyutlardadır. Milyonlarca ton ağırlığındaki yıldızlar, gezegenler, galaksiler ve galaksi kümeleri uzay içinde müthiş bir süratle hareket ederler. Üzerinde yaşadığımız Dünya, saatte 1670 km. hızla kendi ekseni etrafında, 108.000 km. hızla Güneş'in etrafında döner. Güneş Sisteminin galaksi merkezi etrafındaki dönüş sürati saatte 720.000 km. iken, Samanyolu galaksisinin uzaydaki hızı saatte 950.000 km.dir. Durmaksızın devam eden hareket öylesine yoğundur ki, Dünya ve Güneş Sistemi her sene bir önceki sene bulunduğu yerden 500 milyon kilometre kadar uzaklaşır.

İşte biz de son derece astronomik hızlarda hareket eden bu gök cisimlerinden birinde yaşamımızı sürdürüyoruz. Üstelik üzerinde bulunduğumuz Dünya tüm evrenle kıyaslanınca son derece küçük ve sıradan kalır.

Bu inanılmaz dengeler, aslında Dünya üzerindeki hayatın pamuk ipliğine bağlı olduğunu ortaya koymaktadır. Gök cisimlerinin hareket ettikleri yörüngelerdeki milimetrik değişimler, kaymalar bile çok önemli sonuçlar doğurabilir. Hatta öyle ki, Dünya üzerinde yaşamak mümkün olmayabilir. Böylesine büyük bir dengeye ve hıza sahip bir sistem içinde, korkunç kazaların oluşması da oldukça mümkün görünmektedir. Ama şu an için böyle kazalar çok ender olmakta ve düzen bozulmadan hayat devam etmektedir. Allah'tan bir nimet olarak Dünya'nın dönüş hızını dahi hissetmeyiz, Dünya'yı çevreleyen tehlikelerden habersiz şekilde çok kararlı ve güvenli bir sistemin içinde gibi hayatımızı sürdürürüz.

İşte bazı insanlar bu anlatılanları fazla düşünmezler; düşünmedikleri için de gerçekte ne derece olağanüstü koşullarda hayat sürdürdüklerini fark edemezler. İçinde yaşadığımız evrenin belli bir amaçla var edilmiş olduğunun kendileri için ne kadar önemli olduğunu bilmezler. Bu dünyada neden bulunduklarını, bu kadar hassas dengenin evrende nasıl oluştuğunu merak bile etmeden yaşayabilirler.

Halbuki insanı insan yapan en temel özellik düşünme yeteneğinin ve düşündüklerinden sonuç çıkarabilecek bir aklının olmasıdır. İnsan neden yaşadığını, dünyanın ne amaçla yaratıldığını, evrendeki dengelerin kim tarafından kurulduğunu düşünmeden gerçeklere ulaşamaz.

Tüm bu anlatılanları düşünüp kavrayabilen kişinin karşısına ise açık bir gerçek çıkar: İçinde yaşadığımız evreni tüm hassas dengeleriyle üstün akıl sahibi Yaratıcımız olan Rabbimiz yaratmıştır. Evrenin içinde son derece küçük bir yer kaplayan Dünya ise tüm küçüklüğüne rağmen büyük amaçlarla yaratılmıştır. İnsanların yaşantıları içinde herşeyin bir amacı vardır. Kainattaki her noktada Yüce Allah'ın sınırsız gücünün ve benzersiz aklının tecellileri görülmektedir.

Allah insanların yeryüzünde bulunuş amaçlarını da, Kuran'ı Kerim'de şöyle bildirmiştir:

O, amel (davranış ve eylem) bakımından hanginizin daha iyi (ve güzel) olacağını denemek için ölümü ve hayatı yarattı. O, üstün ve güçlü olandır, çok bağışlayandır. (Mülk Suresi, 2)

Şüphesiz Biz insanı, karmaşık olan bir damla sudan yarattık. Onu deniyoruz. Bundan dolayı onu işiten ve gören yaptık. (İnsan Suresi, 2)

Allah yeryüzü üzerinde herşeyin bir amaç ile var edildiğini de yine Kuran'la bize haber vermiştir:

Biz, bir 'oyun ve oyalanma konusu' olsun diye göğü, yeri ve ikisi arasında bulunanları yaratmadık. Eğer bir 'oyun ve oyalanma' edinmek isteseydik, bunu, Kendi Katımız'dan edinirdik. Yapacak olsaydık, böyle yapardık. (Enbiya Suresi, 16-17)

Dünyanın Sırrı

Allah dünya hayatını, insanlardan hangilerinin daha güzel davranışlarda bulunacağını, kimlerin sadakat gösterip, Kendisi'ne bağlı kalacağını denemek için yaratmıştır. Başka bir deyişle dünya, Allah'tan korkup sakınanlarla, O'na nankörlük edenleri ayırt etmek için hazırlanmış bir imtihan yeridir. Bu imtihan yerinde güzelliklerle çirkinlikler, iyiliklerle kötülükler, eksikliklerle mükemmellikler biraraya konmuş ve kusursuz bir imtihan sistemi kurulmuştur. İnsanlar, imanlarının ortaya çıkması için türlü şekillerde denenmektedirler. Sonuçta da Allah'ı hakkıyla tanıyıp, takdir edebilenler inkarcılardan ayrılacak ve kurtuluşa ereceklerdir. Bu gerçek Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

> **İnsanlar, (sadece) "İman ettik" diyerek, sınanmadan bırakılacaklarını mı sandılar? Andolsun, onlardan öncekileri sınadık; Allah, gerçekten doğruları da bilmekte ve gerçekten yalancıları da bilmektedir. (Ankebut Suresi, 2-3)**

Bu imtihanın sırrını anlamak için öncelikle evrene tamamen hakim olan Yaratıcımızı çok iyi tanıyabilmek gerekir. O Yaratıcı, gökleri, yeri ve bu ikisi arasındaki herşeyi yoktan var eden, her varlığın Kendisi'ne muhtaç olduğu, hiçbir şeye ihtiyacı olmayan ve bütün eksikliklerden uzak olan Allah'tır. Allah insanı yoktan var etmiş, ona sayısız özellikler ve nimetler vermiştir. Hiçbir insan işitmeyi, görmeyi, yürümeyi, sinir ve kas sistemlerini düzenli olarak çalıştırabilmeyi, solunum sistemi oluşturup nefes almayı ve bunun gibi yaşam için şart olan sayısız özelliklerini kendi başına elde etmemiştir. Daha insan bunları idrakten bile yoksunken Allah bu sistemleri onun vücuduna yerleştirmiştir.

Tüm bu nimetlerin karşılığında insanlardan istediği ise, Kendisi'ne kulluk etmeleridir. Fakat insanların birçoğu ayette bildirildiği üzere, "zalim ve nankör" bir karakter göstererek Rabbimiz'e şükretmeyi, O'na boyun eğmeyi ve itaat etmeyi unuturlar, O'nun koyduğu sınırları çiğnerler. Kendilerinin büyük bir güce sahip olduklarını, bu dünyadan çok uzun bir süre ayrılmayacaklarını düşünürler. (Allah'ı tenzih ederiz)

Bu yüzden de tüm amaçları dünyayı yaşamaya yöneliktir. Ölümü unutur, ölümden sonraki yaşantıları için hiçbir hazırlık yapmazlar. En büyük amaçları, imkanları elverdiğince kendilerine iyi bir yaşantı sağlamak, burada geçirdikleri her anı kendilerince en iyi şekilde değerlendirmektir. Bu gibi insanların dünyaya olan bağlılıklarını Allah Kuran'da şöyle bildirmiştir:

> **Gerçek şu ki bunlar, çarçabuk geçmekte olan (dünyay)ı seviyorlar. Önlerinde bulunan ağır bir günü bırakıyorlar. (İnsan Suresi, 27)**

Allah'ı unutmuş olan inkarcılar yaşamları boyunca böyle bir çaba içindedirler, ama ayette ifade edildiği gibi bu dünyanın önemli bir sırrı vardır: Dünya hayatı çarçabuk geçmektedir. Dünyaya bağlananların unuttukları, düşünmeye yanaşmadıkları, hatırlatıldığında kaçtıkları bir konudur bu. Ancak ne kadar kaçmaya çalışsalar da ölümle birlikte dünya hayatının sona ereceği hiç değişmeyecek bir gerçektir.

"İnsanın cennette mutlu olabilmesi için dünyada eğitilmesi yani imtihandan geçmesi gerekir."

ADNAN OKTAR: İnsan eğer doğrudan cennete giderse mutlu olmaz, mutlaka dünyada bu eğitimden geçmesi gerekiyor. Eğer doğrudan cennete giderse Hz. Adem ve Havva'nın konumu gibi olur, ki mutlu değillerdi cennette onlar. O anlamda mutlu olmadılar, yenilik arıyorlardı. Mesela Allah'a verdikleri sözü tutamayacak duruma geldiler ama eğitimden geçtikten sonra insanlar, yani acıyı, zorluğu, çileyi, sadakati, sabrı, cesareti, vefayı, her türlü güzel ahlakı gördükten sonra, cennette sonsuza kadar çok mükemmel ahlakta oluyorlar.

Cehennem, cennettekilere bir ekrandan sürekli gösterilir. Bu da her an hallerine şükretmelerini sağlıyor. Adem'e cehennem hiç gösterilmedi yani cehennem ekranını görmedi cennette Hz. Adem. Eğer görseydi, tabii takdir Allah'ın,

kim bilir nasıl olurdu tavrı ama kaderi öyleydi. Cennetin mükemmelliği için, cennette insanların mutlu olması için, mutlaka dünyadaki bu eğitimden geçmeleri gerekiyor ve mutlaka cehennemden haberdar olmaları gerekiyor. *(Adnan Oktar'ın Kanal-35'teki Röportajından, 1 Şubat 2009)*

ADNAN OKTAR: İnsanlar cennete direkt konmuş olsalar olay çıkartırlar. Allah mesela Hz. Adem'i koyuyor Hz. Havva'yı koyuyor, şeytanı koyuyor cennete, sonucu görüyoruz. Eğitilmeden girdin mi böyle oluyor. Allah onu gösteriyor bize. Hz. Adem'de ve Havva'da Allah itaat görmediğini söylüyor Kuran'da, yani onları sebatlı görmediğini söylüyor. Verdikleri sözde sebat etmiyorlar ama tabi şeytan farklı, onun tavrı tam psikopatça. Eğitimden geçtikten sonra insanlar normal oluyor.

Kuran'da Cenab-ı Allah şöyle söylüyor: **"Siz Allah'tan razı olarak, Allah da sizden razı olmuş olarak, cennetime girin, salih kullarımın arasına katılın" çünkü "Ey mutmain olmuş nefis"** diyor Allah yani nefis dengelenmiş oluyor. Biz burada dengeleniyoruz; güzel ahlakı, sevgiyi, şefkati, sabrı, cesareti öğreniyoruz. Allah nasip ederse cennette bunlar muhabbet konusu olacak bize.

Allah Kuran'da, **"Karşılıklı tahtlarda otururlar, konuşurlar, sohbet ederler"** diye bildiriyor. Cennette ne konuşulur? Tabi ki dünyada yapılanlar konuşulacak. Oradaki detaylar, onların görüntüleri gösterilecek. Oradaki muhabbet: "Nasıl mücadele etmiş?", "Nasıl çaba harcamış?", "Nasıl güzel ahlak göstermiş?", "Hz. Musa ne yapmış?", "Hz. İsa ne yapmış?", bunları anlatacağız. O yüzden de biz bu mübarek, bu güzel insanları çok seveceğiz. *(Adnan Oktar'ın Tempo TV'deki Röportajından, 24 Mart 2009)*

Birkaç Saniye mi, Birkaç Saat mi?

Bir tatil anı düşünün. Sonunda, iki saat süren yolculuğun ardından uzun süredir planladığınız tatile çıkmayı başardınız ve seçtiğiniz tatil köyüne vardınız. Tatil köyü çok kalabalıktı, sizin gibi tatile çıkan yüzlerce kişi vardı etrafta. Resepsiyonda tanıdık yüzlerle karşılaştınız ve hepsiyle selamlaştınız. Daha fazla vakit kaybetmeden deniz kıyısına inmek için acele etmeye başladınız. Hemen üstünüzü değiştirerek kumsala indiniz. Karşınızda harika bir deniz ve kumsal duruyordu. Hava ise gerçekten insanı bunaltacak kadar sıcaktı. Ve sonunda denize girip yüzmeye başladınız. Fakat yüzerken bir ses duydunuz: "Uyan! Saat 8 oldu!"

Bir anda duyduğunuz bu sese hiçbir anlam veremezsiniz. Duyduğunuz sesle bulunduğunuz ortam arasında bağlantı kurmaya çalışırsınız, fakat ilk anda başaramazsınız. Sonunda yavaş yavaş gözlerinizi açıp uyanırsınız. Gözleriniz bulunduğunuz odaya alışıp da şuurunuz yerine geldiğinde rüya gördüğünüzü fark edersiniz. Gerçekten de çok şaşırırsınız. "Herşey o kadar gerçekti ki, saatlerce yolculuk yaptım, masmavi denizi gördüm, çevremde bir sürü tanıdık insanla karşılaştım, hatta şu an kış olmasına rağmen o müthiş sıcağı bile hissettim." diye tüm samimiyetinizle şaşkınlığınızı ifade edersiniz.

Rüyanızda çok uzun bir vaktin geçmiş olduğunu zannetmenize rağmen tüm rüya yalnızca birkaç saniye sürmüştür. Ne kadar aksini ispat etmek isteseniz de bunun yalnızca birkaç saniyelik bir rüya olduğunu kabul etmek durumunda kalırsınız.

İşte çok kısa süren dünya hayatını tüketip de ahirete giden inkarcıların şaşkınlığı da aynı bu şekilde olacaktır. Çok uzun süreceğini zannettikleri dünya hayatı onları aldatmıştır. Öyle ki kimi bin yıl, kimi bin yıldan da fazla hayatlarını sürdürebilecekleri gibi bir hisse kapılmışlardır. Oysa ölümlerinin ardından diriltildiklerinde, dünyada aslında çok az bir süre kaldıklarını anlayacaklardır. Bu durum Kuran'da şöyle anlatılır:

Dedi ki: "Yıl sayısı olarak yeryüzünde ne kadar kaldınız?"

Dedi ki: "Bir gün ya da bir günün birazı kadar kaldık, sayanlara sor."

Dedi ki: "Yalnızca az (bir zaman) kaldınız, gerçekten bir bilseydiniz" (Müminun Suresi, 112-114)

10 yıl yaşamış bir insan da 100 yıl yaşamış bir insan da yukarıdaki ayetlerde ifade edildiği gibi dünyada en fazla bir gün kadar ömür sürdüğünü eninde sonunda fark edecektir. Tıpkı rüyadan uyanan ve çok uzun bir tatil geçirdiğini zannederken yalnızca birkaç saniyenin geçtiğini fark eden insan gibi... Hatta yaşadığı ömür ona öyle kısa gelecektir ki, aşağıdaki ayette bildirildiği gibi büyük hırslarla geçirdiği ve yıllarca sürdüğünü düşündüğü hayatının aslında bir saate sığdığına yemin dahi edecektir:

> **Kıyamet saatinin kopacağı gün, suçlu-günahkarlar, tek bir saatin dışında (dünya hayatı) yaşamadıklarına and içerler. İşte onlar böyle çevriliyorlardı. (Rum Suresi, 55)**

Herkesin kesin olarak bildiği gibi dünyadaki yaşam süresi sınırlıdır. Bir kaç saat, bir gün, bir yıl, 30 yıl ya da 70 yıl. Ve herkes şunu da kesin olarak bilir ki sınırlı olan herşey eninde sonunda bitecektir. Bir insan 80 yıl da yaşasa, 100 yıl da yaşasa her geçen gün kaçınılmaz olan sona doğru ilerler. Bunun örneklerini istisnasız herkes kendi hayatında görmüştür. Düşünün ki, uzun vadeli olarak yaptığınız her planla eninde sonunda karşılaşmışsınızdır. Şu anda geriye dönüp baktığınızda söyleyeceğiniz ilk söz "Ne kadar çabuk geçti!" olacaktır.

Örneğin liseye başlayan bir genci düşünün. Birinci sınıftayken liseyi bitirmesinin çok uzun süreceğini, bu sürenin bir türlü sona ermeyeceğini düşünür. Ancak bir gün kendini liseyi ve hatta üniversiteyi bitirmiş bulur ve birinci sınıftayken neler düşündüğünü dahi hatırlamaz. Aklında başka planlar vardır. Belki de birkaç ay sonra yapacağı evliliği planlıyordur ve o günün bir türlü gelmeyeceği kanaatindedir. Ama o gün de gelir ve ondan sonra planını yaptığı başka günler de. Hatta zaman o kadar hızlı geçer ki kişi bir anda kendini evlenmiş, çocukları ve torunları olmuş yaşlı bir insan olarak bulur. Artık dünya hayatı için belirlenen süre dolmak üzeredir. O büyük güne belki birkaç yıl, belki bir kaç hafta, hatta belki de birkaç dakika kalmıştır. Ölümle birlikte insanın o çok değer verdiği, hayatı boyunca süsleyip baktığı bedeni adeta tanınmayacak bir hale gelecektir.

Dünya hayatının geçici bir yurt olduğu ve asıl yurdun ahiret olacağı Kuran'da bildirilmiştir. Ahirette sonsuza kadar devam edecek olan cennet ve cehennem hayatının tüm detayları Allah'ın vahyiyle tarif edilmiştir. Buna rağmen insan çok kısa süren bu hayata yönelir ve nefsine fayda sağlamaya çalışır. Halbuki olayları biraz akılcı değerlendirebilen ve gerçekleri düşünen bir insan, dünya hayatının sonsuz hayat yanında ne kadar değersiz olduğunu görüp anlar. Ve ahirette sonsuza kadar sürecek olan hayatını eşşiz nimetlerle dolu cennette geçirmek için çalışır. Bunun tek yolu da ihlasla Allah'a yönelmektir. Kesinlikle gerçekleşecek olan bitişi hiç düşünmeyip, dünya hayatının sonunu görmek istemeyenler ise -Allah'ın dilemesi dışında- sonsuz azabı hak etmişlerdir...

Kuran'da Allah'a kulluktan kaçınan insanların karşılaşacağı bu son şöyle bildirilmiştir:

> **Gündüzün bir saatinden başka sanki hiç ömür sürmemişler gibi onları bir arada toplayacağı gün, onlar birbirlerini tanımış olacaklar. Allah'a kavuşmayı yalanlayanlar gerçekten hüsrana uğramışlardır. Onlar hidayete ermiş (kimseler) değildi. (Yunus Suresi, 45)**
>
> **Artık sen sabret; Resullerden azim sahiplerinin sabrettikleri gibi. Onlar için de acele etme. Onlar, tehdit edildikleri şeyi (azabı) gördükleri gün, sanki gündüzün yalnızca bir saati kadar yaşamışlardır. (Bu,) Bir tebliğdir. Artık fasık olan bir kavimden başkası yıkıma uğratılır mı? (Ahkaf Suresi, 35)**

"Ölüm kaçınılmaz bir gerçek ve herkes yapayalnız olarak, tek başına Rabbimiz'in huzuruna gidecektir."

ADNAN OKTAR: ... Ölüme direnmenin mümkünü yok. Öyle bir şey yoktur. Allah'ı aşkla sevip, sonsuz hayatta Allah ile beraber olmak, Allah aşkıyla yanmak çok güzeldir. Allah'ın varlığı apaçık ortada. Çoğunluk dalalette olabilir. Allah: **"Çoğunluğa uyarsanız, sizi Allah yolundan saptırırlar."** (Enam Suresi, 116) diyor. Biz çoğunluğa göre hareket etmeyiz.

Çoğunluk anormal düşünüyor olabilir. Biz ne yapacağız? Kendi aklımızla düşüneceğiz. Kuran'da, **"Yapayalnız, tek başına Bana geleceksiniz"** (Meryem Suresi, 95) diyor Allah. Bilgisayar koltuğu, annesi, babasıyla, facebook arkadaşlarıyla gelmez. Ölür, cenaze kalabalık olur ama ölen tek başına gider mezarlıkta, toprağın altına. İki buçuk metrenin altına koyduktan sonra, var gücüyle oradaki belediye işçileri toprağı üstüne dökmeye başlıyorlar. Ondan sonra herşeyle bağlantı kopuyor.

Simsiyah karanlığın içerisinde, buz gibi toprağın içerisinde sadece bakteriler, oradaki kurtlardır arkadaşı. Işık yoktur. Her geçen dakika vücudu şişmeye başlar. Ağzından köpükler gelmeye başlar. Ve kadının rahmi, cinsel organından dışarı atılır basıncın etkisiyle, davul gibi şişer. En yakışıklı, en güzel, dünyanın en güzel kadını olsa, o akıbete uğramaktan ayrı kalamaz. En yakışıklı erkek de bu aşamalardan geçer. Bir tek Peygamberlerde bozulma olmuyor ve velilerde. Bir mucize olarak olmuyor. Mesela yıllar sonra Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in mezarı düzeltilirken, Hz. Ömer (a.s.)'ın ayağı görülmüş toprakta, olduğu gibi duruyor mezar düzeltilirken. Geri kapatmışlar ama duruyor. Allah'ın hikmeti.

Öldükten sonra mezarda artık ne internet sohbetleri yapabilir, ne şımarık ifadeler kullanabilir, ne facebook arkadaşlarına gülücük işareti, hiçbir şey gönderemez. Onlar da ona haber gönderemez. Elektrik bağlantısı vs. hiçbir şey olmaz. Parfümleri, elbiseleri, marka kıyafetleri, ayakkabıları hepsi dolapta evde kalır, fabrikası da orada kalır. Fabrikasına işçiler gidip gelir, devam ederler çalışmaya, arabalarını başkaları kullanır, eşyalarını birilerine dağıtırlar ama o yerin altında beze sarılı olarak orada durur. Ayak başparmakları birbirine iple bağlıdır, üstten çenesi bağlanır morgdan gasilhaneye geldiğinde. Yırtarlar Amerikan bezinden bir parçayı, kafasının üstünden geçirip, çenesinin altından bağlarlar. Ağzından çıkacak nevaleleri durdurmak için ama tabi buna rağmen, ağzını parçalar çıkar, mümkün değildir... *(Adnan Oktar'ın 10 Aralık 2010 tarihli Kaçkar TV röportajından)*

Sonuca Ulaştırmayan Bir Hırs

Dünyanın neredeyse bir "göz açıp kapama süresi" kadar çabuk geçtiğinden bahsettik. Ama hırsla dünyaya yönelen insanın göz önünde bulundurması gereken bir başka gerçek daha vardır ki; Allah'a iman etmediği sürece dünyada neye sahip olursa olsun asla gerçek huzuru bulamayacaktır.

İnsan, bilinci yerine geldiği andan itibaren sürekli birşeyler talep etmeye başlar. Öyle ki, art arda gelen bu istekler bitip tükenmek bilmez. İnsanın nefsi her an isteme halindedir ve bu isteklerinde de sınır tanımaz. Ama tüm bu sınırsız isteklerine rağmen elindeki imkanlar kısıtlıdır. İstediği herşeye sahip olması mümkün değildir. Ayrıca istediği herşeye sahip olabildiğini farz etsek bile değişen bir durum yoktur. Çünkü dünyanın en zengin insanı da olsa bu zenginlik geçicidir. En fazla yaşayabileceği süre ortalama 70-80 senedir ve bu sürenin sonunda ölümüyle birlikte sahip olduğu herşey elinden gidecektir.

Sınır tanımayan insan, Allah'tan bir karşılık olarak, bir türlü çare bulunamayan bir "tatminsizlik" duygusu içinde yaşar ve yaşamının her anında farklı farklı isteklere kapılır. Bu isteklerini elde etmek için de büyük bir hırsla çalışır, hatta bunlar için olmadık şeyleri göze alır. Çevresinde bulunan insanları hatta ailesini, yakınlarını kırmayı bile göze alabilir. Fakat istediği şeyi elde ettiği an o "sihir" bozulur. Ve müthiş arzuladığı şey her ne olursa olsun önemini yitirir. Sanki onu elde etmek için günlerce, aylarca, yıllarca kendisi uğraşmamıştır. Elde ettiğiyle tatmin olmayan nefis hemen başka bir isteğin peşine düşer, bu sefer hırsla onun peşinden koşmaya başlar; ta ki onu da elde edene kadar...

İnkarcı insanın dünya hayatında mala, mülke, kısaca çevresinde gördüğü şeyleri elde etmeye karşı duyduğu bu hırs ölünceye kadar hiç durmaksızın devam eder. Hiçbir zaman elindekilerle yetinip mutlu olamaz. Çünkü Allah'ı razı etmek için değil, sadece bencil tutkularını razı etmek için istiyordur. Ve sahip olduğu herşey onun kibirini ve büyüklenmesini artırmaktadır. Elbette Allah dünya hayatında bu derece azgınlaşıp nefsinin peşi sıra sürüklenenlerin huzurlu bir ruh haline sahip olmalarına izin vermez.

Nitekim Kuran'da ancak Allah'a yönelenlerin, O'nu zikredenlerin kalben kurtuluş bulabilecekleri haber verilmiştir:

Bunlar, iman edenler ve kalpleri Allah'ın zikriyle mutmain olanlardır. Haberiniz olsun; kalpler yalnızca Allah'ın zikriyle mutmain olur. (Rad Suresi, 28)

İnkar edenler böylesine derin bir gaflet içindeyken; ölümü unutmuş, dünya hayatına kendilerini kaptırmışken, müminler ise her gün ölüme bir adım daha yaklaştıklarının bilincindedirler. Yaşadıkları her an Allah için yaşar, Allah'ın rızasını gözetir ve Allah'ın huzurunda yapayalnız durup hesap vereceklerini ve ölüm anının giderek yaklaştığını düşünürler. Daima korku ve umut arasında Rabbimizin kendilerinden hoşnut olması için dua ederler. Ölümü düşünmek, yakınlığını hissetmek, iman edenlerin derinliğinin ve Allah korkularının artmasına vesile olur.

"Ölümü düşünmek insanı olgunlaştırır."

ADNAN OKTAR: Ölüm olgunluk vesilesidir; olgunluğu sağlar, sevgiyi sağlar, derinliği sağlar, cömertlik sağlar. Kişi öleceğini hatırlarsa, teşvik eder onu. Affediciliği sağlar, affediciliğe kamçıdır ölüm. Birine, mesela: "Herkes ölüp gidecek, sen niye böyle intikam peşindesin?" dedin mi, bir anda ayakları yere basar. Mal biriktirme arzusu olmaz, dağıtmak ister; ölüm aklına gelince. Ölüm aklına gelince, sonsuz olacağını, sonsuz yaşayacağını bilip kalbi ferahlar. Allah'ı göreceğini bildiği için, onun sevincini duyar. Bütün ahbaplarına, sevenlerine kavuşacağını umut ettiği için, inşaAllah, onun sevincini duyar... *(Adnan Oktar`ın 21 Haziran 2011 tarihli A9 TV ve Kaçkar TV röportajından)*

"Müslüman ölüm korkusu yaşamaz, ölümü güzel bir sevinç olarak görür."

ADNAN OKTAR: Allah bu kadar da güzellik yarattığına göre niye korkalım? Ölümden korkmayız, biz Allah'tan korkarız. Ölümü Allah'a bir kavuşma, bir sevinç olarak görürüz.

... Müslüman Allah'ı darıltmaktan korkar. Allah'ın rızasını kazanamamaktan korkar, Allah'ın sevgisini kaybetmekten korkar. Allah'ın kendisini sevmemesinden korkar... *(Adnan Oktar'ın 9 Aralık 2010 tarihli Kahramanmaraş Aksu Tv ve Kaçkar Tv röportajından)*

Dünya Hayatındaki Aldanış

Yaşadığımız dünyada insan gözünü hangi yöne çevirse güzelliklerle karşılaşır ve bunları büyük beğeniyle izler. Kusursuz tasarımdaki insan vücudu, milyonlarca çeşit bitki, tonlarca ağırlıktaki bulutların yer aldığı uçsuz bucaksız gökyüzü ve daha pek çok şey ruha zevk verecek estetik bir görünümle yaratılmıştır. Gördükleri dışında diğer duyularıyla algıladığı pek çok detay da insana zevk verir. Güzel bir koku, tat ya da güzel ritimli bir müzik gibi.

Dalından sarkan bir meyve, güzel kokusu ve tadıyla herkesin hoşuna gider. Yine aynı şekilde bir çiçeğin farklı tonlardan oluşan renkleri, üzerindeki desen son derece zevk vericidir. Güzel bir insan yüzü herkes tarafından beğeni toplar. Güzel bir ev, son model bir araba tabi ki talep görür. İnsan, yaşamını sürdürürken bunlar gibi daha birçok şeyi beğenip, onları elde etmek ister. Fakat bütün bu sayılanlarda zaman içinde oluşan değişiklikler büyük bir şaşkınlığa yol açar. Çünkü bu güzellikler anlamlarını yitirmiş, hatta artık görmek bile istemediği bir hale dönüşmüştür.

Örneğin, meyve dalından kopartıldıktan kısa bir süre sonra yavaş yavaş kararmaya başlar, sonra o güzel kokusunu kaybeder. Ardından da çürür ve kötü bir koku yaymaya başlar. İnsan, canlı renkleri ve hoş kokusuyla kendisini cezbeden çiçekleri alıp evine getirir ve bir vazoya koyar. Ancak aradan bir gün geçmeden çiçeklerin renkleri solar,

canlılığı, diriliği kaybolur. 2-3 gün sonra ise çiçekler tamamen kararmış ve çürümüştür. Dünyanın en güzel yüzüne sahip olduğunu düşündüğü insanı 60 yıl sonra görse onu tanımakta bile zorlanabilir. O güzel insan yaşlanmış, yüzü kırışıklıklar içinde kalmış, saçları bembeyaz olmuştur. Kısaca eski güzelliğinden eser kalmamıştır. Ev yıpranmış, arabanın modeli eskimiş, belirli kısımları ise çoktan paslanmaya yüz tutmuştur. Sonuç olarak dünyada insanın çevresinde gördüğü herşey kısa zamanda bir bozulma eğilimi gösterir.

Bu durum çoğu insana "doğal bir süreç" gibi gelir. Oysa burada çok derin bir anlam gizlidir. Etrafımızdaki herşey sürekli olarak bozulmaya, eskimeye, çürümeye doğru giderek, bize aslında çok önemli bir mesaj vermektedir. Bu, dünyanın geçici ve aldatıcı bir hayal olduğu gerçeğidir.

Hepsinden önemlisi dünyadaki tüm hayvanlar, bitkiler, insanlar yani yeryüzündeki bütün canlılar ölümlüdür. İnsanın bu büyük gerçeğin önemini kavrayamamasının nedeni ölen insanların ve hayvanların yerine yenilerinin doğması, doğada her yıl yeni ürünlerin yetişmesidir. Bu gerçeği kavrayamayan insan, ölümlü şeylere hak ettiklerinden fazla değer verir, onlar için pek çok şeyi göze alır. İstediği şeylere "sahip olmak" tutkusu ile yaşar. Oysa herşeyin tek sahibi Allah'tır. O dilediği sürece canlılar var olur, dilediği anda da yok olur, ölürler.

Allah, insanların dünyanın aldatıcı yönüne kanmamaları, dünya hayatının gerçeğini düşünmeleri için Kuran'da çeşitli örnekler vermiştir:

> **Dünya hayatının örneği, ancak gökten indirdiğimiz, onunla insanların ve hayvanların yediği yüryüzünün bitkisi karışmış olan bir su gibidir. Öyle ki yer, güzelliğini takınıp süslendiği ve ahalisi gerçekten ona güç yetirdiklerini sanmışlarken (işte tam bu sırada) gece veya gündüz ona emrimiz gelmiştir de, dün sanki hiçbir zenginliği yokmuş gibi, onu kökünden biçilip atılmış bir durumda kılmışız. Düşünen bir topluluk için Biz ayetleri böyle birer birer açıklarız. (Yunus Suresi, 24)**

Ayette bildirildiği gibi dünya üzerinde güzel olan ne varsa bir gün güzelliğini kaybedecek ve hatta yok olacaktır. Ancak bunu bilmek yeterli değildir; bu gerçek, üzerinde derin düşünülmesi gereken bir konudur. Çünkü Allah bu tür örnekleri "düşünen insanlar" için açıkladığını bildirmiştir. İnsan, akıl sahibi bir varlık olarak, düşünmek, düşündüklerinden sonuç çıkarmak ve yaşamının amacını bulmakla yükümlüdür.

"Düşünmek" ve "akletmek" gibi önemli vasıfları üzerinde taşımayan insanın ise hayvanlardan bir farkı kalmaz. Hayvanlar da doğarlar, büyürler, çoğalırlar, kendilerine göre bir yaşam sürerler. Ama nasıl ve neden yaratıldıklarını, bir gün öleceklerini, öldükten sonra nasıl bir hayatla karşılaşacaklarını düşünmezler. Dünyanın gerçek yüzünü görüp, hakiki amacını kavrayıp anlamaya çalışmazlar.

Elbette hayvanların böyle davranması doğaldır, çünkü onlar "akıl sahibi" olarak yaratılmamışlardır. Yaratıcı'nın varlığını kavrama, yaratılışın gayesini araştırmakla sorumlu tutulmamışlardır. Ancak insan sorumludur; Rabbimiz olan Allah'ı tanımakla, O'nun kendisinden istediklerini öğrenip uygulamakla, gerçek yurdunun dünya olmadığını, dünyanın "göz açıp kapayıncaya kadar" kaybolacak bir hayat olduğunu anlamakla sorumludur.

Bu gerçekleri kavrayan insanın tavrı ise, gerçek yurt olan ahirete hazırlık yapmak, yaşamını yalnızca Allah'ı hoşnut edecek yollar arayarak geçirmek olacaktır.

Aksi takdirde dünyada da ahirette de azapla karşılaşabilir. Zengin olur, ama sahip oldukları ona mutluluk getirmeyebilir. Güzel olur, ama güzelliği başına bela olabilir. Ünlü olur, ama bir gün yalnız kalabilir, en zor günlerinde yanında dostum dediği insanları bulamayabilir.

"İnsanların büyük bir bölümü ölüme çok yakın olmalarına rağmen, ölümü hiç akıllarına getirmezler."

ADNAN OKTAR: Hud Suresi 15. ayette, **"Kim dünya hayatını ve onun çekiciliğini isterse onlara yapıp ettiklerini onda tastamam öderiz"** buyrulur. Yani sadece dünyada yaşamayı isterse, ahireti istemezse yapıp ettikleri

onlara tastamam ödeniyor. "Süs, araba, canları ne istiyorsa veririm" diyor Allah. "Ve onlar bunda hiçbir eksikliğe uğratılmazlar", hepsini alırlar diyor Allah. "İşte bunların ahirette kendileri için ateşten başkası yoktur" ama ahirette başka hiçbir şey vermem diyor çünkü nankörlük yapmış oluyor. Bazı kişiler var, 60-65 yaşına gelmiş ama hala sadece balıklardan, kuşlardan, keyfinden bahsediyor ama 10 dakika, "Bu nasıl oldu" diye düşünmeye ayırmıyor. Sadece eğlencesinden bahsediyor. "Ne kadar güzel yiyecekler var" diyor. "Gök ne güzel, dağlar ne güzel" diyor. Peki bunları kim yarattı? "O beni ilgilendirmez" diyor. Böyle denilir mi, böyle şey olur mu?

Ben burada bir ziyafet vereceğim, o da yiyip, içip, çekip gidecek. Adama soracaklar "Sana bu ziyafeti kim verdi?" diyecekler, "Bana ne?" diyecek. Bir daha ben onu çağırır mıyım buraya? Kim çağırır öyle birini? Bir nezaketi vardır, bir teşekkürü vardır. Allah "Bir daha çağırmam" diyor o zaman. Ayette, **"Onların orada, dünyada bütün istedikleri boşa çıkmıştır."** buyuruyor Allah.

Arabası öldükten sonra kapıda kalıyor. Cenaze kaldırılıyor; "Ceketini kime verelim, pantolonunu kime verelim?" ya da "Arabayı kim satacak?" diye düşünüyorlar. Evini müze yapıyorlar bazı ünlü kişilerin de. Bir zamanlar yandan pozlar veren, pırıl pırıl kıyafetleri olan biri ama şimdi nerede o kişi? Duruyor evi bakın. Son model arabalarının hepsi duruyor ama kendi yok ortada. Kendi nerede? İki metre toprağın altında, hiç kıpırdamadan yatıyor, karanlığın içinde. Arkadaşı ise artık kurtlar, mikroplar; başka bir şey yok.

Mesela genç bir kız veya bir delikanlı oluyor tam diskoda eğlenirken kalbi duruyor, yığılıp kalıyor. Diskoda hayat devam ediyor hala ama o, morgda. Morgdan da toprağın altına. Mezarın altında arkadaşlarıyla bağlantı kuramıyor, kablo da yok, ışık da yok. Su kayağı da yapamıyor. Ağzına burnuna toprak doluyor. Yiyeceği sadece topraktır.

Günde üç vakit yemek yemek, arkadaşlarla ızgara yapıp eğlenmek yok. O tek lokma yiyemez orada. Sadece toprak yiyebilir. Işığın esamesi yoktur. Sadece ona azap yapanların ışıklarını görebilir o kadar. Başka bir şey göremez. Ama bunu düşünmüyor tabi bazı insanlar. Gününü gün etme peşinde. Ölümü hiç akıllarına getirmiyorlar. Ölüm, bir kuş için, bir böcek için ne kadar mukadder ise, sivrisinek için ne kadar mukadder ise bir insan için de aynı şekilde mukadderdir.

Hiç ölmez havasında çoğu insan. Sanki çelikten, demirden yapılmış gibi. Oysa insan acizdir, anında ölür. Çok zayıf bir varlıktır. Beyninde bir şey oluyor ölüyor, kalbinde bir şey oluyor ölüyor. Karaciğerinde tümör çıkıyor, vücut devriliyor. Gücü yetmiyor. Küçük bir pıhtı devirmeye yetiyor insanı.

Herkes birbirine ahireti unutturmaya çalışırsa veya büyük çoğunluk unutursa bu olmaz. Ahiret bir gerçek, Allah bir gerçek. Beynimizin içi simsiyah bir karanlık, kemikten kutu gibi. Beynimizin içindeki ışığa bakın. Nasıl aydınlık değil mi kafamızın içi ama beynin içi kapkaranlık. Beyinde olmuyor mu bu görüntü? Hangi televizyonda var şu kalitedeki görüntü. Hangi fabrika yapabilmiş? Beyindeki küçük bir et parçası yapıyor bunu. Allah o eti vesile ediyor. Bütün dünya bir araya gelse de hala o küçük etin yaptığını yapamıyorlar. Şu ses kalitesine bakın. 3 boyutlu. Stereo sistemden daha gelişmiş. Hışırtı da yok. En kaliteli ses cihazlarında oluşmuyor bu.

Mükemmel şekilde kokuyu alıyoruz, sesi duyuyoruz, düşünüyoruz, görüntüyü mükemmel alıyoruz. O küçücük mağaramızda mutlu yaşıyoruz. Ama kimileri "bana ne" diyor. Sen bana ne dersen bir daha o nimeti Allah sana vermez... *(Adnan Oktar'ın 25 Temmuz 2010 tarihli Kanal Avrupa röportajından)*

Dünyanın Geçiciliğine Kuran'dan Örnekler

Allah Kuran'da "dünya hayatının geçiciliği" ile ilgili pek çok örneği bize bildirmiştir. Ayetlerde, hem geçmişte yaşamış insanların ve toplumların başlarına gelen olaylar ibret verici birer örnek olarak anlatılmış, hem de dünya hayatının gerçek yüzü insanların zihinlerinde canlandırabilecekleri şekilde örneklendirilmiştir. Kehf Suresi'nde anlatılan iki "bağ sahibi"nin durumu, bu örneklerden biridir:

Onlara iki adamın örneğini ver; onlardan birine iki üzüm bağı verdik ve ikisini hurmalıklarla donattık, ikisinin arasında da ekinler bitirmiştik. İki bağ da yemişlerini vermiş, ondan (verim bakımından) hiç

bir şeyi noksan bırakmamış ve aralarında bir ırmak fışkırtmıştık. (İkisinden) Birinin başka ürün (veren yer)leri de vardı. Böylelikle onunla konuşurken arkadaşına dedi ki: "Ben, mal bakımından senden daha zenginim, insan sayısı bakımından da daha güçlüyüm." Kendi nefsinin zalimi olarak (böylece) bağına girdi (ve): "Bunun sonsuza kadar kuruyup-yok olacağını sanmıyorum" dedi. "Kıyamet-saati'nin kopacağını da sanmıyorum. Buna rağmen Rabbime döndürülecek olursam, şüphesiz bundan daha hayırlı bir sonuç bulacağım." Kendisiyle konuşmakta olan arkadaşı ona dedi ki: "Seni topraktan, sonra bir damla sudan yaratan, sonra da seni düzgün (eli ayağı tutan, gücü kuvveti yerinde) bir adam kılan (Allah)ı inkar mı ettin? Fakat, O Allah benim Rabbimdir ve ben Rabbime hiç kimseyi ortak koşmam. Bağına girdiğin zaman, 'MaşaAllah, Allah'tan başka kuvvet yoktur' demen gerekmez miydi? Eğer beni mal ve çocuk bakımından senden daha az (güçte) görüyorsan. Belki Rabbim senin bağından daha hayırlısını bana verir, (seninkinin) üstüne gökten 'yakıp-yıkan bir afet' gönderir de kaygan bir toprak kesilir. Veya onun suyu dibe göçer de böylelikle onu arayıp-bulmaya kesinlikle güç yetiremezsin." (Derken) Onun ürünleri (afetlerle) kuşatıldı. Artık o, uğrunda harcadıklarına karşı avuçlarını (esefle) oğuşturuyordu. O (bağın) çardakları yıkılmış durumdaydı, kendisi de şöyle diyordu: "Keşke Rabbime hiç kimseyi ortak koşmasaydım." Allah'ın dışında ona yardım edecek bir topluluk yoktu, kendi kendine de yardım edemedi. İşte burada (bu durumda) velayet (yardımcılık, dostluk) hak olan Allah'a aittir. O, sevap bakımından hayırlı, sonuç bakımından hayırlıdır. Onlara, dünya hayatının örneğini ver; gökten indirdiğimiz suya benzer, onunla yeryüzünün bitkileri birbirine karıştı, böylece rüzgarların savurduğu çalı-çırpı oldu. Allah, her şeyin üzerinde güç yetirendir. Mal ve çocuklar, dünya hayatının çekici-süsüdür; sürekli olan 'salih davranışlar' ise, Rabbinin katında sevap bakımından daha hayırlıdır, umut etmek bakımından da daha hayırlıdır. (Kehf Suresi, 32-46)

Bu kıssada insanın dünya hayatındaki gücüne aldanarak böbürlenmesinin ne kadar akılsızca bir tavır olduğu, çünkü Allah'ın o gücü anında yok edebileceği vurgulanmaktadır. Aynı gerçek, bir başka kıssada "bahçe sahipleri" örneği ile anlatılır,

Gerçek şu ki, biz o bahçe sahiplerine bela verdiğimiz gibi, bunlara da bela verdik. Hani onlar, sabah vakti (erkenden ve kimseye haber vermeden) onu (bahçeyi) mutlaka devşireceklerine dair and içmişlerdi. (Bu konuda) Hiç bir istisna yapmıyorlardı. Fakat onlar, uyuyorlarken, Rabbin tarafından dolaşıp-gelen bir bela' onun üstünü sarıp-kuşattı. Sonunda (bahçe) kökünden kuruyup-kapkara kesildi. Nihayet sabah vakti birbirlerine seslendiler. "Eğer ürününüzü devşirecekseniz erkence kalkıp-çıkın." Derken, aralarında fısıldaşarak çıkıp-gittiler: "Bugün sakın oraya hiç bir yoksul girip de karşınıza çıkmasın." (Yoksulları) Engellemeye güçleri yetebilirmiş gibi erkenden gittiler. Ama onu görünce: "Muhakkak biz (gideceğimiz yeri) şaşırmışız" dediler. "Hayır biz (herşeyden ve bütün servetimizden) yoksun bırakıldık." (İçlerinde) Mutedil olan biri dedi ki: "Ben size dememiş miydim? (Allah'ı) Tesbih edip yüceltmemiz gerekmez miydi?" dediler ki: "Rabbimiz Seni tesbih eder yüceltiriz; gerçekten bizler zalimmişiz." Şimdi birbirlerine karşı kendilerini kınamaya başladılar. "Yazıklar bize gerçekten bizler azgınmışız" dediler. "Belki Rabbimiz onun yerine daha hayırlısını verir; şüphesiz biz yalnızca Rabbimize rağbet eden kimseleriz." İşte azap böyledir. Ahiret azabı ise muhakkak çok daha büyüktür; bir bilseler. (Kalem Suresi, 17-33)

Dikkat edilirse, Kuran'da dünya hayatına aldanıp doğru yoldan sapan insanlar olarak anlatılan kişiler, Allah'ın varlığını inkar eden "ateist" kişiler değildir. Allah'ın varlığını bilen ve kabul eden, ancak O'nu anmaktan uzaklaşmış kişilerdir. Hataları, Allah'ın kendilerine nimet olarak verdiği imkanları kendilerinin çok doğal bir hakkıymış gibi görerek, büyük bir kibire kapılmalarıdır. Allah'ı ve O'nun gücünü sadece sözde kabul ederler ama kalpleri; kendi gururları, kibirleri, hırsları ve bencillikleri ile doludur.

Allah Kuran'da, bu gibi insanlara örnek olarak, Hz. Musa'nın kavminin, yani Allah'a inanan bir toplumun içinden çıkmış olan Karun'u örnek verir. Hem Karun hem de ona özenerek dünya hayatına aldananlar, Allah'a sözde inanan, ama dünyanın büyüsüne aldanarak O'nu unutan kimselerdir:

Gerçek şu ki, Karun, Musa'nın kavmindendi, ancak onlara karşı azgınlaştı. Biz, ona öyle hazineler vermiştik ki, onun anahtarları birlikte (taşımaya) davranan güçlü bir topluluğa ağır geliyordu. Hani kavmi ona demişti ki: "Şımararak sevinme, çünkü Allah, şımararak sevince kapılanları sevmez. Allah'ın sana verdiğiyle ahiret yurdunu ara, dünyadan da kendi payını (nasibini) unutma. Allah'ın sana ihsan ettiği gibi, sen de ihsanda bulun ve yeryüzünde bozgunculuk arama. Çünkü Allah, bozgunculuk yapanları sevmez." Dedi ki, "Bu bende olan bir bilgi dolayısıyla bana verilmiştir." Bilmez mi ki gerçekten Allah, kendisinden önceki kuşaklardan kuvvet bakımından kendisinden daha güçlü ve insan sayısı bakımından daha çok olan kimseleri yıkıma uğratmıştır. Suçlu günahkarlardan kendi günahları sorulmaz. Böylelikle kendi ihtişamlı- süsü içinde kavminin karşısına çıktı. Dünya hayatını istemekte olanlar: "Ah keşke, Karun'a verilenin bir benzeri bizim de olsaydı. Gerçekten o, büyük bir pay sahibidir' dediler. Kendilerine ilim verilenler ise: 'Yazıklar olsun size, Allah'ın sevabı, iman eden ve salih amellerde bulunan kimse için daha hayırlıdır; buna da sabredenlerden başkası kavuşturulmaz" dediler. Sonunda onu da, konağını da yerin dibine geçirdik. Böylece Allah'a karşı ona yardım edecek bir topluluğu olmadı. Ve o kendi, kendine yardım edebileceklerden de değildi. Dün, onun yerinde olmayı dileyenler, sabahladıklarında: 'Vay, demek ki Allah, kullarından dilediğinin rızkını genişletip-yaymakta ve kısıp-daraltmaktadır. Eğer Allah, bize lütfetmiş olmasaydı, bizi de şüphesiz batırırdı. Vay, demek gerçekten küfre sapanlar felah bulamaz demeye başladılar. İşte ahiret yurdu, Biz onu, yeryüzünde büyüklenmeyi ve bozgunculuk yapmak istemeyenlere kılarız. Sonuç da takva sahiplerinindir. Kim bir iyilikle gelirse, artık onun için ondan daha hayırlısı vardır; kim de bir kötülükle gelirse, artık kötülükleri yapanlar, yalnızca yapmakta olduklarıyla karşılık görürler. (Kasas Suresi, 76-84)

Görüldüğü gibi Karun'un hatası, kendisini Allah'tan bağımsız, ayrı bir güç gibi görmesi, Allah'ın denemek amacıyla kendisine verdiği güç ve imkanı, kendisinde olan bir üstünlükten dolayı "hak ettiğini" sanmasıdır. Oysa tüm insanlar sadece Allah'ın kullarıdır ve O'nun Katında hiçbir şeyi "hak etmiş" olmazlar; insanlara verilen herşey, sadece ve sadece Allah'ın lütfudur. Bunun farkında olan insan, Allah'ın verdiği nimetler karşısında azgınlaşmaz, şımararak sevince kapılmaz; sadece Allah'a şükreder ve bu şükrün sevincini yaşar. Bir insanın tüm dünyada yakalayabileceği en üstün ve en asil sevinç de budur. Karun ve Karun'a özenenler gibi olanlar ise, ancak Allah'tan gelen felaketlerle içine düştükleri yanılgının farkına varırlar. Bu felaketlere bile aldırmayıp aldanışlarını sürdürürlerse, bu durumda varacakları yer Allah'ın ebedi azabıyla dolu cehennem olacaktır.

Bir ayette bu gerçek şöyle haber verilir:

Bilin ki, dünya hayatı ancak bir oyun, (eğlence türünden) tutkulu bir oyalama, bir süs, kendi aranızda bir övünme (süresi ve konusu), mal ve çocuklarda bir çoğalma tutkusu'dur. Bir yağmur örneği gibi; onun bitirdiği ekin ekicilerin (veya kafirlerin) hoşuna gitmiştir, sonra kurur, bir de bakarsın ki sapsarı kesilmiş, sonra o, bir çer çöp olmuştur. Ahirette ise şiddetli bir azab; Allah'tan bir mağfiret ve bir hoşnutluk (rıza) da vardır. Dünya hayatı, aldanış olan bir metadan başka birşey değildir. (Hadid Suresi, 20)

"Dünya hayatındaki başarılar ve kazançlar büyüklük hissi için istenilmez."

ADNAN OKTAR: Bakın Cenab-ı Allah diyor ki, Nur Suresi 37. ayet. **"(Öyle) Adamlar ki, ne ticaret, ne alış-veriş onları Allah'ı zikretmekten, dosdoğru namazı kılmaktan ve zekatı vermekten 'tutkuya kaptırıp alıkoymaz'; onlar, kalplerin ve gözlerin inkılaba uğrayacağı (dehşetten allak bullak olacağı) günden korkarlar."** Allah korkusunu yaşayan insanlardan bahsediyor. Allah ne diyor? Ticaret, alışveriş. Okul, evlilik, eğlence hiçbir şey insanı Allah'ı anmaktan alıkoymaz. Mesela düğüne gidiyor, unutuyor. Oysa her an Allah canını

alabilir. Düğündeki o sesi, o görüntüyü beyninde yaratan kim? Allah. O eğlence ortamını Allah beyninde sana göstermese sen onu görebilir misin? Göremezsin. Orada şımarmanın, unutmanın alemi ne?

Okula gidiyor, mesela üniversite imtihanını kazanıyor ya da birinci olunca çok büyük bir olay olacak zannediyor. Bambaşka bir ruh halinde yaşıyor, herkesi geçmiş olmanın, herkesi ezmiş olmanın heyecanı oluyor içinde. "Amacın ne?" diyoruz. "Allah rızası için mi yapıyorsun bunu? İslam'a Kuran'a hizmet için mi?", "Yok insanları geçmek, daha büyük olmak, onların haset etmeleri çok hoşuma gidiyor." diyor.

Halbuki insan okulu da, işi de "insanlar haset etsin" diye istemez. Okul da, iş de, evlilik de, bütün hayatın tamamı Allah rızası için yapılır. Kendi kafasına göre hareket ederse mutsuzluk, neşesizlik, acı, korku, gerilim, hastalıklar da başından eksik olmaz.

Allah mutlaka görür. "Allah görmeden ben bunu yaparım." veya "Fazla düşünmezsem, Allah da bana bir şey yapmaz." mantığı da olmaz. Allah verdiği akıldan insanları sorar, sorgular. Aklın hakkını vermekle yükümlüdür her insan. (*Adnan Oktar'ın 17 Nisan 2010 tarihli Kahramanmaraş Aksu TV röportajından)*

İNSANIN ACİZLİĞİ

İnsanı Allah en mükemmel şekilde yaratmış, onu pek çok üstün özellikle donatmıştır. Yaratılmış olan tüm varlıklar içerisinde düşünme, karar verme, akletme, düşündüğü şeyi uygulayabilme, plan kurma, sonuç çıkarma gibi zihinsel fonksiyonlarıyla insanın üstünlüğü tartışmasız bir gerçektir.

Peki hiç düşündünüz mü, tüm bu üstünlüklerin aksine insan neden son derece korunmaya muhtaç bir bedene sahiptir? Neden ancak mikroskopla görülebilecek kadar küçük bakteriler, virüsler bu bedene zarar verebilmektedir? Neden insan yaşamı boyunca sürekli bedenini temizlemek, ona bakım yapmak zorundadır? Ve neden insan bedeni zaman ilerledikçe yıpranmakta, yaşlanmaktadır?

İnsanlar bedenlerinin acizliğini çok "doğal" bir eksiklik olarak görürler, oysa bedendeki her acizlik belirli bir amaca göre özellikle yaratılmıştır. İnsanın acizliğine ait her detayı Allah özel olarak var etmiştir. Nisa Suresi'nin 28. ayetinde **"... İnsan zayıf olarak yaratılmıştır"** hükmüyle bu gerçeğe dikkat çekilir. İnsan ne zaman nerede doğacağını, hangi vakitte ne şekilde öleceğini belirleyemez. Ayrıca bedeninde oluşan hastalıklar karşısında da son derece savunmasız ve acizdir. İnsan zayıf olarak yaratılmıştır ki, bir kul olarak Yaratıcımız olan Allah'a karşı olan acizliğini anlayabilsin ve dünyanın geçici bir mekan olduğunu fark edebilsin.

İnsan ne zaman nerede doğacağını, hangi vakitte, ne şekilde öleceğini belirleyemez. Dahası, yaşadığı hayattan ne kadar memnun olursa olsun, o hayatı olumlu ya da olumsuz yönde etkileyecek unsurlar üzerinde hiçbir kontrol mekanizmasına sahip değildir.

Evet, insan bedeni her yönüyle korunmaya ve kollanmaya muhtaçtır. Dünya şartlarında başına ne zaman ne geleceği belli değildir. Yaşadığı yer ister dünyanın en gelişmiş şehri olsun, ister en yakın medeniyete kilometrelerce uzaklıkta, elektrikten, sudan mahrum bir dağ köyü olsun; kişi, hayatının hiç beklemediği bir anında bir tehlikeyle karşılaşabilir. Ölümcül bir hastalığa yakalanabilir, sakatlanabilir. Karşılaştığı olay, hiç kaybetmeyeceğini sandığı bedensel gücünü, güzelliğini ya da övündüğü fiziksel bir özelliğini alıp götürebilir. Bu konuda yaşadığı yer gibi kişinin kim olduğu da bir istisna yaratmaz; dağ başında sürülerini otlatan bir çoban ya da bütün dünyanın tanıdığı bir yıldız olsa da, söz konusu olaylardan herhangi biri hayatını hiç tahmin edemeyeceği yönde değiştirebilir.

Ortalama 70-80 kiloluk bir "et ve kemik yığını" olan beden, ince bir deri ile kaplanmıştır. Elbette bu narin deri, kolaylıkla çizilir, yırtılır ve en ufak bir darbede morarır. Güneş altında çok uzun bir süre kalmaya dayanamaz. Belli bir limit aşılırsa deri, önce kızarır, sonra şişer ve su toplar. Kısacası sıcak bir havaya maruz kalan insan kendisini mutlaka koruma altına almak zorundadır.

Allah insanları en güzel surette ve en mükemmel sistemlerle yaratmıştır. Ancak dünyanın geçiciliğini göstermek ve hırslara kapılmalarını engellemek için, bedeni et ve yağ gibi çok çabuk bozulabilen maddelerden oluşturmuştur. Eğer insanın farklı maddelerden oluşturulmuş, zırh sağlamlığında bir bedeni olsaydı, o zaman hiçbir virüs ya da mikrop, soğuk ya da herhangi bir kaza bu zırhı delip geçmeye, zarar vermeye güç yetiremezdi. Oysa et ve yağ açıkta bırakıldığında birkaç saat içinde kokuşan, bozulan maddelerdir. İşte, insanın en büyük acizliklerinden biri, "malzeme"sinin bu denli çürük olmasıdır.

İnsan, Allah'tan bir hatırlatma olarak bedeninin acizliğini sık sık hisseder. Örneğin, soğuk havanın etkisi insan vücudunun acizliğini bütün gerçekliğiyle ortaya koyan bir etkendir. Soğuk hava insanın fizyolojik savunmasını yavaş yavaş felç eder. Vücudun sürekli ayar yaparak koruduğu sabit sıcaklığının (37°C) ne kadar önemli olduğu böyle bir durumda hemen anlaşılır. Çok soğuk bir havada bedenin yavaş yavaş çöküşü gözlenebilir. Başlangıçta kalp ritmi hızlanır, damarlar büzülür ve atardamar basıncı yükselir. Vücut kendisini ısıtmak için titremeye başlar. Vücut sıcaklığı 35 dereceye düştüğünde artık tehlikeli bir durum başgöstermiştir. Kalp ritmi yavaşlamaya başlar, tansiyon düşer, kol ve bacaklarda, en çok da parmaklarda damarlar büzülmeye başlar. Vücut sıcaklığı 35 dereceye düşen bir kişide bilinç bulanıklığı, yönelim bozukluğu, uyku eğilimi ve dikkat dağınıklığı ortaya çıkar. Zihinsel işlemlerde aksama oluşur.

Burada kuşkusuz en önemli nokta vücut sıcaklığının sadece 1.5 derece düşmesiyle bile, böylesine önemli sonuçların ortaya çıkmasıdır. Soğukta daha fazla kalındığında ve vücut sıcaklığı 33 derecenin altına düştüğünde ise bellek ve bilinç kaybı yaşanır. 24 dereceye düştüğünde solunum, 20 dereceye düştüğünde beyin, 19 dereceye düştüğünde ise kalp durur ve insan için kaçınılmaz olan ölüm gerçekleşir.

Kitabın ilerleyen sayfalarında insanın fiziksel olarak sahip olduğu acizlikleri çok detaylı olarak anlatmaya çalışacağız. Bunu yapmaktaki amacımız, insanın bu dünyada ne yaparsa yapsın gerçek bir tatmine ulaşamayacağını, çünkü sahip olduğu acizliklerin buna engel olacağını fark ettirebilmektir. Bunu fark eden insanın da gerçek yurt olan cennete yönelmesi, bu dünyaya körü körüne bağlanmaması gerektiğini hatırlatmaktır. Zira insana vadedilen sonsuz bir cennet hayatı vardır. İleriki bölümlerde de üzerinde duracağımız gibi cennet, hiçbir eksikliğin, kusurun, fiziki acizliğin bulunmadığı bir yerdir. Orada insan, nefsinin arzuladığı herşeye sahip olacak; yorgunluk, açlık, susuzluk, yaşlanma, hastalanma vs. gibi fiziki eksikliklerden ise tamamen uzak olacaktır.

Bir diğer amacımız ise, insanın kendi acizliği karşısında Yaratıcımız'ın üstünlüğünü, yüceliğini kavrayabilmesine ve O'na muhtaç olduğunu anlayabilmesine yardımcı olmaktır. Nitekim Kuran'da insanların Allah'a muhtaç oldukları şöyle bildirilmiştir:

> **Ey insanlar, siz Allah'a (karşı fakir olan) muhtaçlarsınız; Allah ise, Ganiy (hiçbir şeye ihtiyacı olmayan)dır, Hamid (övülmeye layık)tır. (Fatır Suresi, 15)**

"Allah'ın dünyada yarattığı acizlikler cennete özlemini artırmak içindir."

ADNAN OKTAR: İnsan ne kadar aciz olursa imtihanı o kadar mükemmel olur, o kadar güzel olur, acizlikler Allah'a o kadar yaklaştırır. Mesela Allah isteseydi insanların ağzını da çiçeklerde olduğu gibi yaratırdı. Güle çok güzel bir koku verebiliyor Allah. Güle verdiği gücü insanın ağzına da verebilirdi, mesela insanın ağzı gül gibi kokardı, yüzünü yıkamasına gerek kalmazdı, çiçek gibi pırıl pırıl kalabilirdi yahut çelik parçası gibi pırıl pırıl olabilirdi. Özellikle böyle yapmıştır Allah. Dikkat ederseniz insan vücudunun her yeri bir acizdir, kulağı ayrı bir acz taşır. Gözü ayrı bir acz, tamamı ayrı, hepsi özel yapılmıştır. Halbuki bir parfümeri mağazasının önünden geçseniz çok fazla esans, parfüm gibi çeşit çeşit malzemelerin olduğunu görürsünüz.

İsteseydi onu bizim vücudumuzda da yaratırdı o tip güzel kokuları ama yapmamış, tam tersini yapıyor, halbuki mesela koltuk altında çok güzel bir koku meydana getirebilirdi Allah istese. Çünkü diğer bütün bitkilerde, sümbülde, karanfilde, menekşede, hepsinde mis gibi koku yapıyor.

Allah, cennete insanlar özlem duysun diye, özel olarak eksik yaratmıştır. Aksinde cennete özlem duymama riski oluşur. Kendindeki aczi gördükçe sürekli cennete olan isteği de artacaktır. Çünkü mesela kafamızda mükemmel bir kadın düşüncemiz vardır ama onu bulamayız, mükemmel bir müzik vardır, bir türlü onu bulamayız. Sürekli CD alıyoruz ama aradığımız müziği şimdiye kadar bulamadık biz. Aradığımız kokuyu da bulamayız çünkü mükemmelliğin hepsi cennettedir. Bilinç altımızda vardır bu, mükemmel ev de olsa, saraya gitsek de beğenmeyiz, "evimize gitsek" deriz, değil mi?

Hiç birini beğenmeyiz o anlamda. Çünkü biz cennete göre kodlandığımız için, bilinçaltımızda o cennet ve sonsuzluk düşüncesi çok güçlü bir içgüdüdür. Sonsuz yaşama içgüdüsü en güçlü içgüdüdür insanda ve dünyada tek tatmin edilmeyen içgüdüdür bu. *(Adnan Oktar'ın Kanal 35'teki (İzmir) Röportajından, 18 Ocak 2009)*

"Asıl yurt ahirettir, dünya hem sonlu hem de çok kusurludur."

ADNAN OKTAR: ... Halbuki dünyanın yemeği çok eksiktir. Hangi yiyeceği yersen ye cennetteki gerçek yiyeceğin güzelliğini insan bilir ve hep onu arar. Hiç bir insan mükemmel yiyecekle karşılaşmamıştır şu ana kadar. Allah "Buna razı olmayın." diyor. "Cennetteki aslına ve sonsuza kadar olana razı olun, burada hayat çok kısa." diyor Allah. Ve çok az yiyebiliyor insan, en fazla birkaç tabak yiyebiliyor. Onu da fazla yerse ya kolesterolü çıkıyor, ya tansiyonu çıkıyor, rahatsızlanıyor ama cennette hadsiz yiyebilir, ucu bucağı yoktur. Sonsuz yeme gücü vardır. Sonsuz gezme gücü vardır ve sonsuz talep gücü vardır. Allah, "Ne isterseniz yaratacağım." diyor cennette ama dünyada böyle birşey yoktur onun için. Allah "Dünyaya razı olmayın, ahirete razı olun, ahireti asıl olarak amaçlayın, asıl yurt orasıdır, orası sonsuz ve kusursuzdur." diyor. Burası hem sonlu, hem çok kusurlu. "Allah'ın rızasını istiyorsanız, sonlu ve kusurlu olana razı olmayın, sonsuz ve kusursuz olanı isteyin." diyor Allah. Aklı başında bir insan da zaten sonsuz ve kusurlu olmayanı isteyecektir tabi. *(Adnan Oktar'ın Ekin TV Röportajından, 19 Ocak 2009)*

ADNAN OKTAR: ... Dünyaya niye bu kadar meraklı olunuyor, dünyada ne var? Çektikleri eziyeti görüyorlar, sabah kalktıklarında nelerle uğraştıklarını görüyor insanlar. Yemek yemeleri bir sorun oluyor, başka konulardan kurtulmaları ayrı sorun oluyor, borcu-harcı ayrı bir sorun oluyor.

Bir kadının bakımsız halini bir düşünün, insanın aczini düşünün. Dünyada yarı yarıya cehennem özellikleri vardır. Cennet ve cehennem özellikleri yarı yarıya konmuştur dünyaya. Dolayısıyla ahireti düşünmeyen, Allah'ın rızasını düşünmeyen insan o yarı yarıya olan cehennem özelliklerinin tamamını üstüne almış oluyor. Bu sefer dünya onun için net cehenneme dönüyor. Ama mümin, eğer sürekli Allah korkusu ve Allah sevgisiyle yaşarsa ve ölümü sürekli düşünürse, o cehennem özellikleri gözünün önünden kalkar, sadece cennet yönlerini görür dünyanın. Ve kalbi de ruhu da adeta cennet içinde olur ve çok rahat ve güzel yaşar. Onun için Müslümanlarda bir bereket, bolluk ve güzellik oluyor. *(Adnan Oktar'ın Tempo Tv'deki Röportajı, 3 Mart 2009)*

"Dünyadaki eksiklikleri, kusurları, acizlikleri bildiğimiz için cennette çok zevk alacağız."

ADNAN OKTAR: ... Uykun gelmiyor cennette, uyku yok. Özel olarak veriliyor uyku, sırf acz olsun diye verilir. Hiçbir şey yok sabah kalktığında, sabah zaten yok da, böyle hafif gölge ve gölgenin biraz daha canlanması şeklinde gece gündüz farklılığı, öyle veriliyor cennette. Hafif fluluk, bir parça fluluk sonra iyice canlanma gibi, yine fluluk ama o flulukta da çok ayrı bir tatlılık oluyor. Canlanma da ayrı bir tatlı oluyor. Oradan zaman kıyasını öyle yapıyor insanlar ahirette.

Banyo yapmak yok, makyaj yapmak yok. Mesela bir kadın için makyaj ne kadar zordur. Ciltlerinin pırıl pırıl, saçları çok mükemmel olmasını ister kadınlar ama hiçbir kadın mükemmel saçı bulamaz. Her saç kusurludur, eksiktir. "Mükemmel bir saç var ama ben onu bulamıyorum." derler. İşte cennetteki saçtır bulamadığı mükemmellikteki. Mesela mükemmel bir makyaj vardır, her makyaj yapan kadın bir türlü o makyajı bulamaz, çünkü cennettedir o ve sürekli sabittir. Hiçbir meyve bizi doyurmaz, elma yediğimizde mükemmel bir elma modeli vardır kafamızda ama bir türlü onu bulamayız. Mesela çileği bile aldığında pudra şekerine batırırlar, çünkü çilekte bir şey vardır eksik olan. İşte cennette bunlar kalkıyor.

Mükemmel elmayı görmek, mükemmel çileği görmek, makyajın sürekli olması, mesela tırnak bakımına ihtiyacı olmaması kadınların, mükemmel tırnaklarının olması, bütün vücudunun mükemmel olması, toz ve kirin hiç olmaması cennete özgüdür.

Toz, burada özel olarak, mucize olarak yaratılır. Her bir toz tanesi uzay gemisi gibidir yakından bakarsak. Elektron mikroskobunda büyüttüğünde toz tanesini muazzam bir âlem olduğunu görürsün, havada uçuyor gemi gibi

toz. Ama cennette yok toz, hiçbir yerde toz olmaz. Hiçbir şekilde oluşmuyor, bozulmuyor. Şimdi bunun insanlara vereceği zevki bir düşünün. Mesela dişleri her yemekten sonra yıkamak gerekiyor. Daha yemeği yer yemez yıkamak gerekiyor. Cennette böyle bir şey yok, gıcır gıcır dişler. Cennette her seferinde dişini yıkamamasına hayret edecektir, dişini yıkamasına gerek olmamasına. Makyaj yapmaya gerek olmamasına. Ama yüz katrilyon sene geçiyor yine hayret ediyor.

100 katrilyon çarpı 100 katrilyon değil, 100 katrilyon sene bir insan söylese, bunun sonucunu bir araya getirsen ve "Ne kadar zaman geçti?" desen, "Daha dün gibi." der, çünkü Allah Katında zaman yok. Zaman algı biçimi olarak veriliyor ve dünyayı biz hiçbir zaman için unutmayacağız. Tabi ki kötü olan şeyleri unuturuz, aklımıza gelmez, cennetin vasfı bu. Onun için Allah çok titiz bir imtihandan sonra cennete alıyor. Yoksa cennetin bir anlamı olmaz. Mesela Hz. Adem (as)'ı cennete doğrudan aldı Allah, şeytan geldi daha ilk konuşmada kandırdı. Dedi ki, "Ben sana sonsuzluk ağacını, sonsuzluğu vereceğim. Sonsuzluğun ilmini vereceğim sana, imkânını vereceğim. Şu meyveden yediğinizde sonsuzluğa kavuşmuş olacaksınız. Allah size özellikle yememenizi söylüyor ki, sonsuz olmayasınız diye." Allah'a güveneceğine şeytana güvendi Hz. Adem (as) ki bu zelledir.

Peygamberlerin yaptığı hataya "zelle" denir. Hata denmez, zelle denir. Gittiler o meyveden yediler, sonsuz olacaklarını düşünerek. İnsanın ruhunda var çünkü bu istek. Hâlbuki Allah'a güvenmesi lazım, zaten cennette belli ki sonsuz olacak. Allah'ın sözüne güveneceği yerde şeytanın sözüne güvendi. Niye? Cehennem yok ortada da onun için, imtihan yok. Dünyaya inince Hz. Âdem (as) baktı her yer açık, vücudunun her tarafı açık, hemen orada yapraklarla vücutlarının açık olan kısımlarını örttüler. Bir de baktı doğal ihtiyaçları da var ve dünyanın diğer zorluklarını da gördü, bir tane iki tane üç tane değil biliyorsunuz dünyanın zorlukları. Buradaki imtihandan sonra yeniden cennete alındı Hz. Âdem (as). Şimdi git bak bakayım, ister şeytan gelsin, isterse ordusu gelsin. Desin ki, sana sonsuzluk ağacını sonsuzluk imkanını vereceğim dese, Hz. Âdem (as)'ın ne cevap vereceği belli ona. Olmaz, çünkü biz ahirete gittiğimizde cehennemi bir küçük pencereden, bir televizyon gibi düşünün, cehennemi görebileceğiz istediğimiz zaman. Onu gören bir kişinin, bu dünyadaki zorlukları gören birinin cennette garip bir hareket yapması mümkün değildir.

Cennette herşey özgürdür; kafamıza eser uçmak istersek uçarız, denizin altında yüzmek istersek yüzeriz. İstediğimiz yere gitmek istesek, anında kafamızdan geçmesiyle beraber o anda orada oluruz. Bediüzzaman: "Işık hızının üstündedir hayal hızı." diyor. Sırf hayal ettiğimizde, cennetin en uzak noktasında, anında orada oluyoruz. Anında, hayal ederek. Bu dünyada onun flu bir modeli yaratılmıştır. Mesela insan bir yemeği aklından geçiriyor hemen yutkunmaya başlıyor, ağzı sulanıyor. Hemen beyninde o yemek oluşuyor. Tadı ve kokusu da oluşuyor yaklaşık, onun için zaten ağzı sulanıyor. Bu sistemin netleşmesiyle oluşuyor, tabi fludur bu dünyada, cennette ise net olacaktır.

Bir insanın aklından geçirdiği yiyecek birden net, üç boyutlu görüntü olarak oluşur, kokusuyla, tadıyla her şeyiyle. Allah onu anlamamız için flu olarak o sistemi beynimize, ruhumuza koymuştur. Cennette bu çok nettir, mesela uçmak isteyen kafasından geçirince uçtuğunu hisseder. Hatta rüyasında da birçok insan uçar. Hayal ettiğinde de uçabilir. Denizin altında yüzdüğünü düşünür, hayal ettiğinde istediğin gibi olursun. Ahirette kafamızdan geçirmemizle yaratılması bir olacaktır, aynı bu dünyadaki beynimizde olduğu gibi ama bu fluluğun tabii biraz daha neti rüyada oluyor, ahirette tam neti olacaktır, dünya o kadar net değildir, Allah "o gün görüş keskindir" diyor. Yani biz bu dünyadan uykudan uyanır gibi uyanacağız, inşaAllah… *(Adnan Oktar'ın 29 Ekim 2010 tarihli Kaçkar Tv röportajından)*

Bedenin İhtiyaçları

Bir insana verilmiş pek çok fiziksel zayıflık vardır. Öncelikle insan hem bedenini hem de çevresini temiz tutmak, onlara çok özenli bir bakım yapmak zorundadır. Bu bakım için ayırdığı vakit, hayatının oldukça büyük bir bölümünü kapsar. Banyo yaparken, tıraş olurken, el-ayak, saç, cilt vs. bakımı ile ilgilenirken insanların harcadıkları zamanı

gözler önüne seren anketlere sık sık rastlanabilir. Bu tip bilgileri ilk duyduğunda insan şaşırmaktan kendini alamaz, çünkü ömrünün oldukça uzun bir zamanının böyle sıradan işler için harcandığını belki de hiç düşünmemiştir.

Günlük hayatın akışı içinde evde, yolda, işte, okulda çeşit çeşit insan görmek mümkündür. Bu insanların önemli bir bölümü, düzgün giyimli, makyajlı, saçları taranmış, tıraş olmuş, ütülü kıyafetler giymiş insanlardır. Ancak bu görünüşlerinin bir de arka planı vardır. Bu insanlar bu düzgün görüntüyü elde edebilmek için acaba ne kadar zaman harcamak zorunda kalmışlardır?

Sabah ilk uyandığı andan gece uyuyana kadar bir insanın uygulamak zorunda olduğu bakım çok sayıda detayı içermektedir. Uykudan uyanıp gözünü açtığı andan itibaren ilk gideceği yer banyodur. Çünkü uyuduğu süre boyunca ağzının içinde çoğalan bakteriler sebebiyle, hoş olmayan bir tat ve koku ile uyanmıştır ve dişlerini fırçalaması kaçınılmazdır. İnsanın güne başlayabilmesi için gereken işlemler bununla sınırlı değildir. Elini, yüzünü yıkaması da zorunludur. Ancak sadece bu uzuvlarını yıkaması da yetmeyecektir. Bir önceki gün ve gece boyunca vücudunda ve cilt yüzeyinde pek çok işlem gerçekleşmiştir. Örneğin, saçları ve yüzü yağlanmış, saçında kepek oluşmuş, vücudu terlemiştir. Bütün bu istenmeyen koşullardan kurtulmanın tek çaresi ise banyo yapmaktır. Bunu yapmadığı takdirde insanın tüm bu acizlikleriyle, yağlı saçları ve ter kokan vücuduyla insanların arasına girmesi pek hoş olmayacaktır.

İnsan içine çıkmak için gerekli temizliğin sağlanmasında kullanılan malzemeler ise o kadar çoktur ki; insanın bedeninin ne kadar çok şeye muhtaç olduğunu göstermesi açısından üzerinde düşünülmelidir. Örneğin, temizlik için su ve sabunun yanında ek malzemelere de ihtiyaç vardır. Çünkü cilt üzerindeki ölü deri tabakasını temizlemek gerekir. Her insanın, beden temizliği yanında kıyafetlerinin, evinin, çevresinin de temizliğine uzun bir süre ayırması gerekir. Hem beden temizliğine hem evin temizliğine hem de kıyafetlere harcanan vakit düşünüldüğünde insanın ömrünün çok büyük bölümünün temizliğe ayrıldığı açıkça görülmektedir.

Kısacası insanın bir gün içinde yaşadığı vaktin önemli bir bölümü temizlik ve bakımla geçer. Üstelik bu bakımı sağlayabilmek için çok çeşitli araçlara, kimyasal malzemelere ihtiyaç duyar. Allah insanı son derece aciz bir bedenle yaratırken, bu acizliğini geçici olarak örtmesini, dışarıya hissettirmemesini sağlayacak imkanları da ona sunmuştur. Ayrıca insana temizlenmesini, acizliğini göstermemesini sağlayacak bir düşünme yeteneği de vermiştir. Ancak kimi zaman insanlar akıllarını ve Allah'ın verdiği diğer teknik imkanları kullanmadıkları için kötü bir görünümle karşımıza çıkabilirler. Özellikle temizlik için gereken malzemeleri kullanmadıkları ve bu yönde bir çaba harcamadıkları takdirde, kısa sürede son derece itici bir görünüme bürünebilirler.

Ancak insan ne kadar temizlik ve bakım yaparsa yapsın bu da geçicidir. Dişini fırçalayan bir insan belki 1 saat sonra hiç fırçalamamış gibi olur. Banyo yapan bir kişi eğer yaz mevsimindeyse bir-iki saat sonra hiç banyo yapmamış gibi bir hale gelebilir. Bir de güzelleşebilmek için uzun saatlerini aynanın önünde makyaj yaparak geçiren bir kadını düşünün; ertesi sabah uyandığında bir gün önce yaptığı makyajdan yüzünde eser yoktur. Hatta yatıp sabah kalktığında yüzünde kalan boya kalıntıları sebebiyle olduğundan da kötü bir hale bürünmüş olabilir. Veya uzun uzun tıraş olan bir erkek ertesi gün uyandığında tekrar aynı süreci yaşamak zorunda kalır.

Önemli olan, bu fiziksel acizliklerin bir amaca yönelik olduğunu kavrayabilmektir. Bunlar zorunlu acizlikler değildir; özel olarak yaratılmışlardır. Bir örnek üzerinde düşünelim: İnsan, vücut ısısı yükseldiğinde doğal olarak terler. Terden kaynaklanan koku ise son derece rahatsız edicidir. Yeryüzünde yaşayan her insan bu acizlikle sık sık karşılaşır. Oysa böyle olmayabilirdi. Örneğin, bitkiler için bu durum geçerli değildir. Bir gülü düşünün; kara toprağın içinden çıktığı, sokakta doğal bir ortamda yetiştiği, her an her türlü tozla, pislikle muhatap olduğu halde asla kötü kokmaz. Her durumda ve şartta gülün kokusu son derece ferahlık vericidir. Üstelik gülün temizlenmek, bakım yapmak gibi bir ihtiyacı da yoktur. Ancak insan için durum farklıdır. Allah insana acizliğini hissettirecek her türlü eksikliği özellikle vermiştir. Ne kadar temizlenirse temizlensin, ne kadar kozmetik malzeme kullanırsa kullansın; güzel bir kokuyu üzerinde sabit tutamaz.

Bedenin tüm bu acizliklerinin yanısıra yaşamını sürdürebilmesi için bir de beslenmesi gerekmektedir.

Üstelik bu beslenme son derece iyi planlanmalıdır. İnsan bedeni aynı anda proteine, karbonhidrata, şekere, vitaminlere, çeşitli minerallere ihtiyaç duyar. Sayılan maddelerden belirli miktarlarda alamazsa, iç organlarında ciddi

anlamda hasarlar oluşabilir, cildi bozulur, bağışıklık sistemi zayıflar yani bedeni güçsüz düşer. Bu yüzden temizliğe göstermesi gereken hassasiyeti, beslenmesine de göstermelidir.

İnsanın beslenmeden çok daha önemli bir ihtiyacı daha vardır. Besin almadan bir süre yaşamak mümkün olabilir, ancak bir iki gün vücuda hiçbir şekilde su girmemesi insan için öldürücüdür. İnsan vücudu suya son derece muhtaçtır. Çünkü vücut içindeki yaşamın sürmesini sağlayan kimyasal işlemlerin hemen hepsi suyun yardımı ile meydana gelir.

Elbette burada anlatılanlar her insanın kendi üzerinde görebileceği eksikliklerdir. Ancak herkes bunların bir eksiklik olduğunu kavrayabiliyor mudur acaba? Yoksa her insan aynı acizliklere sahip diye bunları doğal mı karşılıyordur? Elbette burada anlatılanlar tüm insanlar için geçerlidir. Ama unutmamak gerekir ki, Allah dileseydi bunların hiçbirini insanların üzerinde yaratmazdı; her insan bir gül kadar güzel kokulu ve tertemiz olabilirdi. Ama insanı tüm acizlikleriyle beraber yaratan Allah bunu belli bir hikmet üzerine yapmıştır. Yaratıcımız olan Allah karşısındaki acizliğini gören insan, O'nun kendisini davet ettiği yola uymalı; geçici ve eksik olan bu dünyaya bağlanmamalı, sonsuz bir yurt olan ahiret için hazırlık yapmalıdır.

"Acizlikler dünyayı sevmemek için özel yaratılıyor."

ADNAN OKTAR: Bir hanım kardeşimiz şöyle yazmış: "Hocam, 40 yaşına girmeye çok az kaldı." 40 yaşına gelen kadının ne hale geldiğini biliriz. Erkekler de biraz daha geç yaşlanırlar ama onlar da en fazla 50 yaşına geldiğinde çöküyorlar. 50 yaşında bir insan bilinir. Özellikle 60 yaşına geldiğinde, ne hale geldiği biliniyor. Hatta 25 yaşına gelince bile hemen genç kızlarda ciddi şekilde yaşlanma alametleri görülüyor, bayağı değişiyorlar. 27 yaşındaki bir genç kıza bakın, hemen anlaşılır. 7 senenin içerisinde, olağanüstü değişir. Mesela 20 yaşında, iki 10 sene sonra hatta 15 sene sonra, bambaşka bir insan karşınıza çıkar, çok değişir. Bu, dünyanın aczidir ve Allah tarafından özel yaratılır, dünyayı sevmeyelim diye yaratılır.

Saçını yıkamasa ne hale geleceği, kulağını temizlemese ne hale geleceği bilinir. Burnunu, ağzını, gözünü temizlemesi gerekiyor, koltuğunun altını temizlenmesi gerekiyor. Vücudunun her yerini temizlemesi gerekiyor. Vücut sürekli eskimeye ve yıkıma doğru gitmek istiyor, insan da onu sürekli ayakta tutmaya çalışıyor. Sürekli su veriliyor, yiyecek veriliyor bedene ölmesin diye. Sürekli vitamin veriliyor, antibiyotik veriliyor. Vermezse, ölüyor. Bir vitamin eksik olduğunda yine ölebiliyor. Isısına dikkat etmek gerekiyor, uykusuna dikkat etmek gerekiyor. Birkaç gün uyku uyumazsa, bütün dengesi bozulur. Her yeri acz içindedir. Gün 24 saat ama 8 saati uykuda geçiyor. 8 saat de çalışıyor. Geriye de bir şey kalmıyor. Allah özellikle böyle yaratmıştır. Mesela bazı hanımlar makyaj yapmadıklarında tanınmayacak hale geliyorlar neredeyse. Yüzü makyajla anlam kazanıyor. Allah özellikle acz içerisinde yaratmıştır. Makyajsız kadınla, makyajlı kadın arasında dağlar kadar fark vardır. Sabah kalkmış bir kadını makyajsız olarak görse "Bu o mu?" der. Aczidir bu.

Binbir türlü acz meydana getiriyor Allah. Her azasında, her organında bir acizlik meydana getiriyor ve insan ölmemek için, sürekli çaba harcıyor. Allah öyle yaratmıştır. Hemen akabinde de ölüyor zaten. Bütün gayretine rağmen, sonunda ölüme kendini bırakıyor. Kurs yeri burası, imtihan yeri ve vakit çok kısa. Burası eğlence yeri değil ki, burası imtihan yeri. Bunu fark ederse, gönlü cennet gibi olur, çok rahat eder. Allah onu çok rahat ettirir. Ama burayı eğlence yeri olarak görürse, Allah, onun burnundan fitil fitil getirir, adeta sürünür. Dünya kaçar o kovalar, dünya kaçar o kovalar ama o, dünyadan kaçarsa dünya onu kovalamaya başlar ve çok rahat eder. Allah'ın yarattığı kanundur bu. "Ben, Allah'a rağmen eğleneceğim" diyorsa adam, o olmaz işte, sürünür. Haşa "Allah'a meydan okuyarak eğlenirim" diyorsa perişan olur. Allah'a tam teslim olunarak rahat yaşanabilir, mutlu yaşanabilir. Biz rahat, mutlu yaşamak için değil, Allah'ı sevdiğimiz için Allah'a teslim oluruz, inşaAllah. *(Adnan Oktar'ın 2 Haziran 2011 tarihli A9 Tv ve Samsun Aks Tv röportajından)*

"Bilinçsiz" 15 Yıl

Her insan gün içinde belli bir zamanı uyuyarak geçirmek zorundadır. Ne kadar çok işi olsa da, ne kadar istemese de belli bir süre sonra uyuması ve bedenini dinlendirmesi, gününün en az dörtte birini bir yerde yatarak geçirmesi kaçınılmazdır. Aksi takdirde hayatını sürdürmesi imkansız hale gelir. Her gün yaşadığı 24 saatin aslında en fazla 18 saatini şuurlu olarak geçirir, geri kalan minimum 6 saatlik uykuda bilinci tamamen kapalıdır. Bu açıdan bakınca karşımıza şöyle çarpıcı bir rakam çıkar: Ortalama 60 senelik bir yaşamın en az dörtte biri yani 15 senesi "bilinçsiz" olarak geçmektedir.

Peki uykunun başka bir alternatifi var mıdır? "Ben uyumak istemiyorum" diyen insan uyumamayı başarabilir mi?

İki gün uyumayan insanın gözleri kanlanır, cildi bozulur, rengi solar. Bu süre daha da uzayacak olursa, şuur kaybına kadar varabilecek ciddi rahatsızlıklar oluşur. İnsan istese de istemese de bir günün sonunda mutlaka gözleri kapanır, dikkati dağılır ve kendini birdenbire uykuya dalmış halde bulur. Bu kaçınılmazdır; en güçlüsünden en zayıfına, en güzelinden en çirkinine, en zengininden en fakirine; bu acizlik, herkes için değişmez bir kuraldır.

Uykunun hemen öncesinde, vücut adeta ölür gibi duyarsızlaşmaya başlar, hiçbir şeye tepki veremez hale gelir. Biraz önce sesi duyan ve algılayan kulaklar, fiziksel açıdan sağlam bir durumda olmalarına rağmen duyamaz, fonksiyonlarını yerine getiremezler. Beden bütün faaliyetlerini minimum seviyeye indirir, dikkat azalır, konsantrasyon düşer, hareketler yavaşlar. Ölümü ruhun bedenden ayrılması olarak tanımladığımıza göre, uyku da bir tür ölümdür. Çünkü insanın bedeni yatağında yatmaktadır ama o anda ruhu çok farklı bir mekanda, çok farklı olaylar yaşadığını sanmaktadır. Belki kendisini deniz kenarında, sıcağın altında hissetmektedir, ama aslında o an odasındaki yatağında sakince yatmaktadır. Ölüm de insana aynı etkiyi yapar: Onu bu dünyada kullandığı bedenden ayırır ve yeni bir bedenle yeni bir dünyaya taşır.

Uyku ile ölüm arasındaki bu benzerlik, Kuran'da da vurgulanır. Bir ayette **"Sizi geceleyin öldüren ve gündüzün 'güç yetirip etkilemekte olduklarınızı' bilen, sonra adı konulmuş ecel doluncaya kadar onda sizi dirilten O'dur."** şeklinde buyrulmaktadır. (Enam Suresi, 60) Ölüm ile uykunun benzer iki olay gibi anlatıldığı bir başka ayet ise şöyledir:

> **Allah, ölecekleri zaman canlarını alır; ölmeyeni de uykusunda (bir tür ölüme sokar). Böylece, kendisi hakkında ölüm kararı verilmiş olanı tutar, öbürünü ise adı konulmuş bir ecele kadar salıverir. Şüphesiz bunda, düşünebilen bir kavim için gerçekten ayetler vardır. (Zümer Suresi, 42)**

Uyku nedeniyle insanlar hayatlarının dörtte birini algıya dair hiçbir fonksiyonlarını yerine getiremez bir durumda yani "ölü" halde geçirdikleri halde, bunun anlamını pek düşünmezler. Uykuya dalmaları ile birlikte dünyada kendileri için önemli olan ne varsa bir kenara bıraktıklarını hiç akıllarına getirmezler. Oysa insan uykuya daldığı an, o gün içerisinde kazandığı para, girdiği önemli bir sınav, aldığı güzel bir hediye artık onun için hiçbir şey ifade etmez. Bu, bir nevi dünya ile hiçbir bağlantısının kalmaması anlamına gelir.

Buraya kadar verilen tüm örnekler, insan hayatının aslında ne kadar kısa olduğu ve ne kadar "zaruri" işlerle geçirildiğini anlatmaktadır. Bu hayattan, zaruri işlere harcanan tüm zamanları çıkardığımızda; bir insanın eğlendiğini düşündüğü, isteklerini yapabildiği, "dünyada istediğim gibi yaşıyorum" diyebildiği anlar son derece azdır. Geriye dönüp baktığında, sadece beslenmeye, giyinmeye, temizlenmeye, uyumaya ve daha iyi şartlarda yaşamak için çalışmaya harcadığı yılları kapsayan çok uzun bir zaman dilimi ile karşı karşıya kalır.

İnsanın dünyada geçirdiği zamanla ilgili hesaplamalar kuşkusuz düşündürücüdür. Daha önce de belirttiğimiz gibi ortalama 60 yıllık bir ömrün en az 15-20 yılı kesin olarak uykuda geçmektedir. Geriye kalan 40-45 senenin ise ilk 5-10 yılı çocukluktan kaynaklanan bir şuursuzluk dönemidir. Yani 60 yıl yaşayan bir insan aslında bu yaşamının yarısını "şuursuz" olarak geçirmektedir. Diğer yarısıyla ilgili ise pek çok rakam verilebilir. Örneğin, çok uzun bir zaman dilimi yemek hazırlayarak ve yiyerek, bedenini ve çevresini temizleyerek, trafikte bir yere ulaşmaya çalışarak geçmektedir. Bu örnekleri çok fazla arttırabiliriz. Sonuçta ortaya çıkan gerçek ise "koskoca ömür"den geriye, doğal ihtiyaçlarını karşılaması dışında, belki 3-5 senelik bir vaktin kaldığıdır. Peki bu kadarcık bir zamanın sonsuz hayat yanında nasıl bir değeri olabilir?

İşte bu noktada gerçek iman sahibi insanlar ile inkarcı insanlar arasındaki büyük fark ortaya çıkar. İnkarcı insan hayatının yalnızca bu dünyada yaşadığı yıllardan ibaret olduğunu sanmıştır. Ve "göz açıp kapayıncaya kadar" geçen dünyanın kendince "tadını çıkarmaya" çalışır, ama boşuna yorulur. Çünkü baştan beri anlattığımız gibi bu dünya hem çok kısadır, hem de çok sayıda eksikliklerle doludur. Dahası, Allah'a güvenip dayanmadığı için, dünyanın bütün sıkıntılarının, endişe ve korkularının acısını çeker.

İman sahibi olan insan ise, tüm hayatını Allah'ın rızasını kazanmak için çalışarak geçirmiş, Allah'a teslim olmanın huzuru sayesinde dünyanın tüm korku ve hüzünlerinden kurtulmuş ve sonuç olarak da sonsuz bir mutluluk yurdu olan cenneti kazanmıştır. Nitekim insanın dünyada bulunuş amacı nasıl davranışlarda bulunacağının sınanmasıdır. Allah güzel davranışlarda bulunanlara dünyada ve ahirette güzellik vadetmiştir:

> **(Allah'tan) Sakınanlara: "Rabbiniz ne indirdi?" dendiğinde, "Hayır" dediler. Bu dünyada güzel davranışlarda bulunanlara güzellik vardır; ahiret yurdu ise daha hayırlıdır. Takva sahiplerinin yurdu ne güzeldir. Adn cennetleri; ona girerler, onun altından ırmaklar akar, içinde onların her diledikleri şey vardır. İşte Allah, takva sahiplerini böyle ödüllendirir. (Nahl Suresi, 30-31)**

İnsan dünya hayatında uyuma, acıkma, terleme, üşüme, yaşlanma gibi birçok acizlikle boğuşurken cennete gittiğinde bedeninden tüm bu acizlikler kaldırılır. Cennete uyku yoktur, insanı bedenen sıkıntıya düşürecek hiçbir zorluk yoktur. Tam tersine insan daima zindedir, tüm şartlar onun bedeninin rahat etmesi için Allah tarafından mükemmel bir şekilde ayarlanmıştır. Cennette insanın tam rahat edeceği şekilde ılık bir hava, birbirinden güzel ve lezzetli yiyecekler, içecekler, meyveler durmaksızın sunulur. Doyma, acıkma, susama hislerinin hiçbiri yoktur. Dolayısıyla dünyada sürekli acizlikle imtihan olan insan cennete gittiğinde tüm bu acizliklerin özel olarak, cennetin kıymetini bilmesi için yaratıldığını anlar.

Sayın Adnan Oktar'ın Zümer Suresi'nden açıklamaları: "İnsanların uykularında da canları alınır."

ADNAN OKTAR: 45. ayet, Zümer Suresi. **"Sadece Allah anıldığı zaman, ahirete inanmayanların kalbi öfkeyle kabarır."** "Allah birdir, Allah var" diyorsun, adamı kan boğuyor adeta, bunalıyor Allah'tan bahsedince. "Oysa O'ndan başkaları anıldığında hemen sevince kapılırlar." "Modadan, eğlenceden vs. bahsettin mi onlar açılır" diyor, "içleri açılır, ferahlarlar" diyor Allah ayette.

42. ayet; **"Allah, ölecekleri zaman canlarını alır; ölmeyeni de uykusunda..."** Demek ki insanların uykusunda da canları alınıyormuş. Hz. İsa (as)'ın da uyku halinde göğe çekilmesinde de canı alınmıştı. "Böylece, kendisi hakkında ölüm kararı verilmiş olanın ruhunu tutar," mesela biri uyuyor, ölüm kararı verildiyse onun ruhunu Allah bırakmıyor. Sabaha ölüdür o. "... öbürünü ise adı konulmuş bir ecele kadar salıverir." Sabah uyandıysa canı geri verilmiştir. "Şüphesiz bunda, düşünebilen bir kavim için gerçekten ayetler vardır." diyor Allah. (*Adnan Oktar'ın 10 Ocak 2010 tarihli TV Kayseri ve Kanal 35 röportajından*)

"Cennette uyku yok tur."

ADNAN OKTAR: Cennette uyku yoktur, yorulma diye bir şey yoktur yani sonsuza kadar insan yorulmaz, sonsuza kadar uykusu gelmez. Uyku mucize olarak dünyada veriliyor ki uykunun oluşması zaten mucizedir. Dünyada da uykunun olmaması gerekirdi çünkü dışarıda bedenimiz var ama biz aslında görüntü olarak oluşturuluyoruz. Tabi ki görüntüde insanın uyuması için de bir sebep yoktur. *(Adnan Oktar'ın 28 Ocak 2009 tarihli Tempo TV'deki röportajından)*

Hastalıklar ve Kazalar

İnsana acizliğini hatırlatan olaylardan biri de hastalıklardır. Son derece iyi korunmuş olan beden, gözle görülemeyecek kadar küçük bir virüsten veya mikroptan ciddi şekilde etkilenir. Bu noktada biraz düşünüldüğünde aslında bedenin güçsüz düşmesinin makul olmadığı fark edilebilir. Çünkü Allah insan vücudunu son derece kusursuz sistemlere sahip olarak yaratmıştır. Özellikle de insanın savunma sistemi, düşmanlarına karşı son derece "güçlü bir ordu" olarak nitelendirilebilir. Ama insanlar tüm bunlara rağmen sık sık hastalanırlar.

Düşünmek gerekir ki, bedene bu son derece üstün sistemleri yerleştiren Allah dileseydi insan hiçbir zaman hasta olmayabilirdi. Virüsler, mikroplar, bakteriler onu hiç etkilemeyebilirdi, ya da bu özel hazırlanmış küçük "düşmanlar" hiç var olmayabilirdi. Oysa her insan son derece küçük sebepler yüzünden önemli sonuçlar doğuran hastalıklara yakalanabilir. Örneğin, ciltteki küçük bir yaradan vücuda girebilecek tek bir virüs, bedenin tamamını kısa sürede sarabilir. Teknoloji ne kadar gelişmiş olursa olsun, en basit bir grip virüsü bile çok rahat şekilde insana zarar verebilir. Tarihte bunun örnekleri çok sık görülmektedir. Örneğin, 1918'de İspanya'da yaşanan bir grip salgınında 25 milyon kişinin öldüğü bilinmektedir. Yine 1995'te Almanya'daki bir salgın ise 30 bin kişinin ölümüne sebep olmuştur. 1347-1351 yılları arasında Avrupa'da büyük yıkıma yol açan veba salgınında yalnız Avrupa'da 20 milyon insan ölmüştür.

Teknoloji ve sağlık alanında dünya çapında gelişme yaşanmasına rağmen günümüzde de hastalıklara ve kazalara çok sık rastlanmaktadır. Elbette bunları doğal karşılayıp üzerinde düşünmeden geçmek büyük bir hata olacaktır. Diğer tüm acizlikler gibi hastalıkları da insana Allah imtihan olarak verir. Büyüklenme eğiliminde olan insan, bu vesileyle ne derece güçsüz olduğunu görebilir. Ayrıca yine bu şekilde dünyanın eksikliğini ve gerçek yüzünü de kavrayabilir.

Hastalıkların yanısıra, insanın dünyada karşı karşıya olduğu tehlikelerden biri de kazalardır; öyle ki her gün televizyonda ve gazetelerde pekçok örnek yer alır. Pek çok insan ise bir gün kendi başına da böyle bir kaza gelebileceğine ihtimal vermez. Oysa gün içinde kazaya neden olabilecek çok fazla sebep vardır. Örneğin, düz yolda yürürken ayağı takılıp düşen ve beyin kanaması geçiren insanları mutlaka duymuşsunuzdur. Veya evinin merdivenlerinden inerken aniden düşen ve bacağını kırıp aylarca yataktan kalkamayanları, yediği yemek nefes borusunu tıkadığı için boğulanları da. Bunların tümü çok küçük sebeplere bağlıdır ve her gün dünya üzerinde binlerce kişinin başına rahatlıkla gelebilmektedir.

Bahsedilen gerçekler karşısında insan, dünyaya bağlılığının ne derece anlamsız olduğunu düşünmelidir. Sahip olduğu şeylerin aslında denenmesi için ve geçici olarak kendisine imtihan olarak verildiğini de mutlaka fark etmelidir. Daha kendi vücudu içerisinde gezen tek bir mikroba güç yetiremeyen, önündeki basamağı hesaplayamadığı için hayati tehlikeye düşebilen bir insan nasıl olur da herşeyi yaratan Rabbimiz'e karşı acizliğini göremeyerek büyüklenebilir?

Elbette insanı yaratan Allah'tır ve onu tüm tehlikelerden koruyan da yalnızca O'dur. İnsan ne kadar kendini büyük görürse görsün, Allah'ın dilemesi dışında kendisi için bir yarar elde etmeye veya zarardan korunmaya güç yetiremez. Allah dilerse hastalık verir, dilerse aczini hatırlatacak türlü eksiklikleri insan bedeninde yaratır, dilediği anda da verdiği tüm bu acizlikleri anında kaldırmaya kadirdir. Mutlaka bilinmesi gereken gerçek, doktorun ve ilaçların hastalığın geçmesine sadece vesile olduklarıdır. Asıl şifayı veren Allah'tır. Allah dilemediği takdirde hasta olan insan isterse dünyanın en ünlü doktoruna gitsin, en iyi ilaçları kullansın, yine de şifa bulamaz.

Dünya hayatında hastalıklarla, kazalarla sürekli imtihan edilen insanların çoğu yine de tutkuyla dünyaya bağlanırlar. Allah'ın onlara dünya hayatının geçiciliğini kavramaları için bu zorlukları ve sıkıntıları yaşattığını görmezden gelirler. Kimi başına gelen zorlu imtihanlar sonucunda daha da kibirlenir ve öfkeye kapılır. Neden dünyada bu kadar insan varken kendisinin kanser olduğunu veya trafik kazası geçirip sakat kaldığını sorgulayıp durur. İsyanı ve büyüklenmesi onu giderek dinden ve Allah'tan uzaklaştırır. İşte böyle bir insan imtihanın sırrını hayatı boyunca kavrayamamıştır.

Sonuç olarak en başta da belirttiğimiz gibi dünya, Allah'ın yarattığı bir imtihan yeridir. Her insan dünyada Rabbimizi razı edecek iyi işler yapmakla sorumlu tutulmuştur ve bu yönde denenmektedir. Bu denemenin sonunda Allah'ın emir ve yasaklarına uyanlar, güzel ahlak gösterenler ve bunda kararlı olanlar sonsuza kadar cennette

yaşamaya hak kazanacaklardır. Ama büyüklenmede direnenler ve birkaç on yıllık dünya hayatını sonsuz hayatlarına tercih edenler ise dünyada da ahirette de eksikliklerden, acizliklerden, sıkıntılardan kurtulamayacaklardır.

> **Andolsun, Biz sizi biraz korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabır gösterenleri müjdele. (Bakara Suresi, 155)**
>
> **Her nefis ölümü tadıcıdır. Biz sizi, şerle de, hayırla da deneyerek imtihan ediyoruz ve siz Bize döndürüleceksiniz. (Enbiya Suresi, 35)**

Sayın Adnan Oktar'ın Nisa Suresi'nden açıklamaları: "Çok fazla acizliği, hastalığı olmasına rağmen insanların birçoğu delicesine dünyaya bağlıdır."

ADNAN OKTAR: ... **"Bizi yakın bir zamana ertelemeli değil miydin?" dediler. De ki: "Dünyanın metaı azdır. (Nisa Suresi, 77)"** 'Dünyada bir şey yok' diyor Cenab-ı Allah. Ne var dünyada görüyorsunuz. Binbir uğraşıyla ayakta duruyor insanlar. En az sekiz saat uyuması gerekiyor, günün yarısı neredeyse. Elini yüzünü yıkıyor, dişlerini yıkıyor, yemek yemesi şart, ayakta duramıyor, su içmesi lazım. Su içiyor, yemek yiyor yine canlanamıyor. Aczin önü sonu yok. Mesela beli ağrıyor, sırtı ağrıyor, grip oluyor, nezle oluyor, hava sıcak oluyor, kapıyı açtırıyor, bu sefer hava soğuyor kapattırıyor, saçını yıkaması gerekiyor, kirleniyor, saçı dökülüyor, yemek yiyor, kilo alıyor, kilodan kurtulmaya çalışıyor veya yemek yediği halde kilo alamıyor. O kadar çok acz vermiştir ki Allah dünyadan vazgeçsinler diye, binlercedir, önü sonu yok. Mesela böbreğinde taş da olabilir, kanser de olabilir, ur da olabilir. Midesi ağrıyor, midesinde ur da oluşabiliyor, kanser de oluşabiliyor, bir bakterinin meydana getirdiği enfeksiyon da olabiliyor, mide asidinin herhangi bir şekilde artması da olabiliyor, sinirsel de olabiliyor. Bakın aczin önü sonu yok.

İnsanların büyük bölümünün gözü bozuktur, ya miyop ya hipermetrop ya astigmat mutlaka bir şeyler oluyor. Çok nadirdir gözü sağlam olan. Kulağında ayrı bir sorun oluyor, orta kulak enfeksiyonu oluyor, sinüzit olan insanların haddi hesabı yok. Müzmin baş ağrıları olabiliyor. Allah dünyadan vazgeçsinler diye veriyor bunları. Astım hastalıkları, alerji hastalıkları gençlerde o kadar çok yaygın ki. Kolesterolleri yüksek, kalp damarları tıkalı ama bütün bunlara rağmen bakın nasıl delicesine ve şımarıkçasına dünyaya bağlı insanların birçoğu.

Sabaha kadar sayarım insanın acizliklerini. **"Dünyanın metaı azdır"** diyor Cenab-ı Allah, **"Ahiret ise muttakiler için daha hayırlıdır ve siz 'bir hurma çekirdeğindeki ipince bir iplik kadar' bile haksızlığa uğratılmayacaksınız. (Nisa Suresi, 77)"** Cenab-ı Allah diyor ki: **"Her nerede olursanız, ölüm sizi bulur; yüksekçe yerlerde tahkim edilmiş şatolarda olsanız bile... (Nisa Suresi, 78)"** En kaliteli hastanenin, en kaliteli odasında yatsa da, en iyi ilaçları alsa da yine kurtulamaz, ölüm onu her yerde bulur. **"Onlara bir iyilik dokunsa: "Bu, Allah'tandır" derler; onlara bir kötülük dokunsa: "Bu sendendir" derler. De ki: "Tümü Allah'tandır." Fakat, ne oluyor ki bu topluluğa, hiçbir sözü anlamaya çalışmıyorlar?** (Nisa Suresi, 78)"

"Sana iyilikten her ne gelirse Allah'tandır, kötülükten de sana ne gelirse o da kendindendir. (Nisa Suresi, 79)" Mesela gece-gündüz içki içiyor, Allah yasaklamış ama içiyor, tansiyonu çıkıyor, ölüyor. Çünkü alkol müthiş tansiyonu yükseltir. Dolayısıyla Kuran'ın neresini açsak, Allah yolunda cehd yani gayret etmek, Allah'ın dinini, Kuran ahlakını hakim kılma düşüncesi var." *(Adnan Oktar'ın 4 Şubat 2011 tarihli Kaçkar Tv röportajından)*

Hastalık ve Kazaların Getirdiği Sonuçlar

Daha önce de vurguladığımız gibi, hastalıklar ve kazalar Allah'ın insanları denemek için yarattığı olaylardır. İman eden bir insan başına gelen bu tür bir olay karşısında dua edip, Allah'a yönelir ve bilir ki Allah'tan başka kendisini kurtarabilecek hiçbir güç yoktur. Böyle bir olayla onun sabrını, sadakatini, tevekkülünü deneyen Allah'ın, ahirette de kendisine en güzel karşılığı vereceğini umar. Nitekim Kuran'da, Hz. İbrahim (as) bu konuda güzel tavrıyla ve samimi duasıyla örnek gösterilmiştir. Müminlere düşen de bu samimiyeti örnek almaktır. Hz. İbrahim'in duası şöyledir:

> **Bana yediren ve içiren O'dur; Hastalandığım zaman bana şifa veren O'dur; Beni öldürecek, sonra diriltecek olan da O'dur. (Şuara Suresi, 79-81)**

Hz. Eyüp (as) ise, kendisine isabet eden şiddetli bir acı ve hastalık karşısında yine Allah'a sığınmış ve bu tavrıyla tüm müminlere örnek olmuştur:

> **Kulumuz Eyyub'u da hatırla. Hani o: 'Herhalde şeytan, bana kahredici bir acı ve azab dokundurdu' diye Rabbine seslenmişti. (Sad Suresi, 41)**

Bu tür sıkıntılar müminlerin Allah'a olan bağlılıklarının, olgunluklarının artmasını sağlar, onlar için birer güzellik olur, hayra dönüşür. İnkarcı bir insan için ise her türlü kaza ve hastalık bir beladır. Başına gelenlerin belli bir hikmetle yaratıldığını, ahirette karşılığının olacağını düşünmediğinden büyük bir sıkıntı içine girer. Üstelik bu belanın maddi sıkıntıları yanında bir de manevi sıkıntıları vardır. Çünkü Allah'ı inkar eden bir sistemde yaşayan insanların değer yargıları tamamen maddiyata göredir. Herhangi bir hastalık ya da kaza sonucu sakat kalan kişi, önceden ne kadar sevilen, sayılan biri olsa da, eli ayağı tutmadığı için eski "dost"larının çoğu artık yanında olmayacaktır. Güzel bir insan güzelliğini, güçlü bir insan gücünü kaybettiğinde gördüğü değer azalacaktır. Bunun sebebi, dinden uzak yaşayan toplumlarda insanların birbirlerini sadece maddiyata göre değerlendirmeleridir. Dolayısıyla kişi maddi olarak zarara uğradığında insanların gözündeki değeri de yok olur.

Örneğin, sakat kalan birinin eşi ya da akrabaları çok büyük olasılıkla bundan şiddetle yakınmaya başlayacaklardır. Çevrelerine ne kadar sıkıntıda olduklarını anlatacaklardır. Kimisi gençliğini öne sürecek ve kendince bu yaşta böyle birşeyi hak etmediğini, daha "hayatının baharında" bunun başına geldiğini söyleyecektir. Bunun sonucunda da hasta kişiye yeterli ilgiyi göstermemesi konusunda etrafındakilerin kendisine hak vermesini bekleyecektir. Bir kısım insanlar da kendilerine kalsa hasta kişiyi hemen bırakıp gitmek isterken, sadece toplum tarafından ayıplanma korkusu sebebiyle bunu yapamayacaktır. Hasta kişiye sağlıklı iken verilen sadakat ve vefa sözleri, yerini egoist, bencil ve çıkarcı düşünce ve sözlere bırakmıştır.

Sadakat ve vefanın çok kısa süreli olduğu böyle bir sistemde yaşanan bu tarz olaylara şaşırmak da aslında yanlıştır. Çünkü insanları sadece maddesel kıstaslarla değerlendiren ve en önemlisi Allah korkusu olmayan bir insandan sürekli sadakat beklemek mümkün değildir. Karşılığını ahirette alacağına inanmayan bir insanın iyi davranışlarda bulunması, kendi çarpık mantığına göre bir "enayilik"tir. Çünkü birkaç on yıl içerisinde ölümle birlikte sonsuza kadar yok olacağına inandığı bir insana fedakarlık yapıp sadakat göstermesinin cahiliye kültürüne göre bir anlamı yoktur. Zaten her ikisi de kısa süre yaşayıp yok olacakları inancındadırlar, dolayısıyla bir tercih yapılması gerektiğinde de kendi çıkarlarını, rahatlarını düşüneceklerdir.

Oysa Müslümanlar için durum son derece farklıdır. Allah'a iman eden, O'na karşı aczini bilen ve O'ndan korkan insanlar birbirlerini de Allah'ın emrettiği özellikler doğrultusunda değerlendirirler. İnsanın en önemli özelliği "takvası" yani Allah'a olan korkusu, saygısı ve bundan dolayı sahip olduğu asalet ve güzel ahlaktır.

Bir kişi bu özelliklere sahipse, dünyada fiziksel olarak birtakım kusurları bulunsa da ahirette sonsuza kadar güzellik içinde yaşayacaktır. Bu, Allah'ın inananlara vaadidir ve bunu bilen müminler de birbirlerinin eksikliklerini, kusurlarını şefkatle karşılar, son derece sadakatli ve vefalı olurlar.

İşte bu büyük fark, içinde yaşadıkları cahiliye kültürünün inkarcılara bir cezasıdır. Aynı zamanda Allah'ın Kendisini inkar edenlere dünyada verdiği büyük bir beladır. Dünyada hevasının isteği doğrultusunda yaşayıp, işlediklerinin hesabını vermeyeceğini sanan kişi ahirette büyük bir şaşkınlık yaşayacaktır. Orada dünyada gösterdiği

zalimlik, vefasızlık, sadakatsizlik ve bunlar gibi tüm kötü ahlak özelliklerinin hepsinden tek tek hesaba çekilecektir. Allah inkar edenlerin dünyada gösterdikleri çirkin tavırların onların aleyhine olduğunu şöyle bildirmiştir:

> **O küfre sapanlar, kendilerine tanıdığımız süreyi sakın kendileri için hayırlı sanmasınlar, Biz onlara, ancak günahları daha da artsın, diye süre vermekteyiz. Onlar için aşağılatıcı bir azab vardır. (Al-i İmran Suresi, 178)**

"Allah sevgisi olmadığında, şefkat, merhamet, sabır olmaz. Materyalist zihniyette sevgisizliğin, egoistliğin acısı en şiddetli şekilde yaşanır."

ADNAN OKTAR: Şimdi bir erkek kadını Allah için sevmezse, Allah için muhabbet duymazsa, Allah'ın tecellisi olarak onu görmezse, onu bir et kemik yığını olarak, makine gibi; bulaşık yıkayan, yemek yapan, evi süpüren, ütü yapan, zaman zaman da ihtiyaçlarını giderdiği bir et parçası gibi görürse, ona değer vermemiş olur. Saygı da duymaz, dolayısıyla içinde bir öfke oluşur. Kimileri kadını tüketici bir varlık gibi, bir et yığını gibi görüyor. Kadın sevilip sevilmediğini çok iyi bilir. Özellikle samimi olarak sevilmediğini çok iyi bilir. Bunu fark ettiğinde de bir öfke meydana gelir. Karşılıklı bir nefret oluşur. O onu Allah'ın tecellisi olarak görmüyor, o da onu Allah'ın bir tecellisi olarak görmüyor.

Dolayısıyla ona ne bir vefa, ne bir sadakat, ne bir koruma hissi, ne şefkat duyar; zaten onun aczini de görüyor. Bakıyor ki o kişi sabah kalkıyor aczi ortada. Uykusuz kaldığındaki halini görüyor. Grip, nezleyken halini görüyor veya doğum yaptığındaki halini görüyor. İçinde tahammül edilmez bir nefret meydana geliyor.

İlk önce hemen evini ayırıyor, yüzünü görmeye dahi tahammül edemiyor. Nasıl olur böyle birşey? Allah rızası için seninle evlenmiş, o kişi kendini sana teslim etmiş. Dünyada, ahirette senin kardeşin olmuş. Artık senin çocuğun gibi olmuş, parçan, etin, kemiğin o senin. Nasıl ayrılırsın sen onunla? Sokağa atıyor, nereye gittiğinden de haberi yok ya da ne yaptığından. Ne yiyecek, ne içecek? Başına ne gelir? Ne olur? İnsan nasıl kıyar? Nasıl sokağa atar onu?

Allah korkusu olmadığında, Allah sevgisi olmadığında bu tip olaylar olabiliyor. Bazen başka nedenlerden de oluyor ama genelinde bu durum var. Şefkatle, merhametle yaklaşması mümkün olmuyor o zaman.

Her gün boşanmalar yaşanıyor, boşanma insanın ağzına en son alacağı sözdür. Daha evlenir evlenmez, on beş gün geçmeden boşanma muhabbetine başlıyorlar. İnsan ağzına alır mı öyle bir sözü? Ne kadar korkunç. Sokağa atmak ne demektir? Çok acı bir olaydır. Kökeninde materyalist eğitim var, Darwinist eğitim var, ateist eğitim var. Sonucunda da böyle şefkatten, merhametten uzak bir kısım insanlar oluşuyor.

Bunlar hep dinden uzak olmak, Allah sevgisinden uzak olmak, Allah aşkıyla sevememekten kaynaklanıyor. Allah'ın tecellisi olarak Allah aşkıyla sevsen, insanın ruhunda ikinci bir güç vardır. Derin bir güç. O şehvetle, ya da başka hiçbir şeyle yıkılmaz. Daha fazla seversin. Daha aşkla seversin, özel bir güçtür. Bu devreye girer. Ama o olmadığında manevi gücü olmadığı için sevemiyor ve itici geliyor ona.

Özetle, Allah için sevmek dünyanın bir süsü ve güzelliğidir. Allah bizi öyle yarattı. Allah için aşkla, tutkuyla sevecek şekilde yarattı bizi, Allah'ın tecellisi olarak. Bunu yapmadığımızda mutlaka ama mutlaka felaketle karşılaşırız. Sevgisizliğin, egoistliğin acısını en şiddetli şekilde yaşarız Allah vermesin. Onun için materyalist kafadan şiddetle kaçınıp, Kuran ahlakıyla, Kuran sevgisiyle, Allah sevgisiyle, Allah'ın tecellisi olarak sevmek çok hayati bir konudur. İnşaAllah. *(Sayın Adnan Oktar'ın 4 Temmuz 2010 Tarihli HarunYahya.TV Röportajından)*

Yaşlılık

Zamanın yıpratıcı etkisi herşeyde gözle görülür biçimde fark edilir. En son model diye alınan bir araba birkaç sene içinde çizilir, arızalanır ve kaçınılmaz olarak eskir. Çok beğenilen bir ev, 5-10 sene sonra (eğer bakım yapılmazsa) boyaları dökülmüş, eski görünümlü bir harabeye dönüşür. Ancak tüm bunların yanında en büyük yıpranmaya insan kendi bedeninde şahit olur. Geçen yıllarla birlikte insanın çok değer verdiği bedeni, geri dönülemez bir biçimde hasar görür. İnsanın belirli bir zaman süreci içinde geçirdiği bu değişiklik Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

Allah sizi bir za'ftan yarattı, sonra (bu) za'fın ardından bir kuvvet kıldı, sonra bu kuvvetin ardından da bir za'f ve yaşlılık verdi. Dilediğini yaratır. O, bilendir, güç yetirendir. (Rum Suresi, 54)

Yaşlılık çoğu zaman, düşünülmek istenmeyen, hayata dair planlara dahil edilmeyen bir dönemdir. İnsanların çoğu fiziksel birtakım acizlikler içinde geçirecekleri yaşlılık dönemini mümkün olduğu kadar akıllarına getirmemeye çalışır. Zaman zaman konusu açıldığında ise çok şiddetli bir korkuya ve endişeye kapılırlar, ama kısa bir süre içinde yine hiçbir şey yokmuş gibi günlük yaşamlarına devam ederler. Yaşlanacaklarını akıllarına getirmek istememelerinin en büyük nedenlerinden biri, bu düşüncenin dünyada sonsuza dek yaşayamayacaklarını kendilerine hatırlatıyor olmasıdır. Bu yüzden eninde sonunda karşılaşacaklarını bilseler de yaşlılığı çok az düşünürler. Önlerinde uzun seneler olduğunu, yaşlanmanın ve ölümün çok ileride olacağını varsayarlar. Kuran'da kimi insanların içerisine düştüğü bu yanılgı açıkça belirtilmiştir:

Evet Biz onları ve atalarını yararlandırdık; öyle ki ömür onlara (hiç bitmeyecekmiş gibi) uzun geldi… (Enbiya Suresi, 44)

Bazı insanların içine düştüğü "yaşlılığı uzak görme yanılgısı" onları hayatları boyunca oyalar. Çünkü kaç yaşında olursa olsun yetişkin her insan şeytanın kandırmasına uyup daha önünde çok uzun bir ömür olduğunu zanneder. Oysa yıllar hızla akıp geçer. Dönüp geride kalan hayatına baktığında aklında belli-belirsiz hatıraların kaldığını görür. Çocukluk ve gençlik dönemlerinde başından geçen iyi ve kötü olayları, onu heyecanlandıran şeyleri, aldığı önemli kararları, hırsını yaptığı, ulaşmak için yıllarını verdiği amaçları, daha sonra zorlukla hatırladığında, onun için hepsi birer anıdan ibarettir. Bu nedenle çoğu zaman "koca bir hayatı" anlatmak, en fazla birkaç saat alır. İyice yaşlanmış ve ölümün kıyısına gelmiş insanların hangisine sorarsanız sorun, ömrün bir göz çarpması gibi son derece kısa ve hızlı geçtiğini söyleyecektir.

Dedi ki: "Yıl sayısı olarak yeryüzünde ne kadar kaldınız?" (Mü'minun Suresi, 112)

Dediler ki: "Bir gün ya da bir günün birazı kadar kaldık, sayanlara sor." (Mü'minun Suresi, 113)

Dedi ki: "Yalnızca az (bir zaman) kaldınız, gerçekten bir bilseydiniz," (Mü'minun Suresi, 114)

Sadece birkaç saniye düşünerek kavranabilecek bu gerçek, insanı hayatının hangi döneminde olursa olsun durup bir karar almaya sevk etmelidir. Örneğin, 40 yaşında olan bir insan 65 yaşına kadar yaşamayı umuyorsa bilmelidir ki önünde kalan 25 sene, geçirdiği 40 sene kadar çabuk geçecektir. Aynı kişi 90 yaşına kadar da yaşayacak olsa, değişen hiçbir şey olmayacaktır. Çünkü önünde kalan yıllar uzun da olsa, kısa da olsa eninde sonunda tükenip sona erecektir. İşte bu noktada insanın yaşlanması, dünyanın geçici bir mekan olduğunun en keskin hatırlatıcılarındandır. İnsan ne yaparsa yapsın, bu dünyadan bir daha geri dönmemek üzere ayrılacaktır.

O halde insan, ön yargılarını bir kenara bırakıp kendi hayatı hakkında daha gerçekçi düşünmelidir. Öncelikle belirttiğimiz gibi zaman çok hızlı geçmekte ve geçen her gün insanı daha genç ve dinamik bir yapıya değil, ayette bildirildiği gibi "bir za'fa" düşürmektedir. Kısacası yaşlanmak, insanın acizliğinin önemli bir göstergesidir. İlerleyen zamanın insan bedeni ve zihni üzerinde yarattığı bozucu etki apaçık bir gerçektir. Kuran'da insanın yaşlılıkla birlikte içine düştüğü acizlikten şöyle bahsedilmiştir:

Allah sizi yarattı, sonra sizi öldürüyor, sizden kimi de, bildikten sonra bir şey bilmesin diye, ömür en aşağı ucuna (yaşlılığa) geri çevrilir. Şüphesiz Allah bilendir, herşeye güç yetirendir. (Nahl Suresi, 70)

Tıbbi olarak yaşlılığa "ikinci çocukluk dönemi" de denmektedir. Çünkü vücutta meydana gelen bozulmalar, tıpkı bir çocuk gibi bakıma ve korunmaya muhtaç bırakır insanı. Nitekim bu yaşlarda, fiziksel ve ruhsal açıdan çocukluk

dönemine ait bariz özellikler ortaya çıkmaktadır. Yaşlı bir insan, gençken fiziksel olarak rahatlıkla güç yetirebildiği pek çok işi yapamaz. Veya gençken çok güçlü bir hafızaya sahip olsa bile, yaşlandığında hafızasında doğal bir gerileme oluşur. Bu örnekler her konu için çoğaltılabilir. Ancak sonuç olarak, belli bir yaştan sonra her insanda görülen fiziksel ve zihinsel çöküş kişiyi bir nevi çocukluk haline geri döndürür.

Kısacası insan, hayatına çocuk olarak başlar ve bir dönem sonra tekrar çocukluğa dönerek hayatını noktalar. Bu süreç, şüphesiz gelişigüzel oluşmuş değildir. Allah dileseydi insanı ölene kadar genç yaşatır, vücudunda hiçbir eksiklik ya da hastalık yaratmazdı. Ama Allah yaşlılık döneminde insanda fiziksel birtakım eksiklikler yaratarak, ona bu dünyanın geçiciliğini bir kez daha hatırlatmaktadır. Aynı zamanda bu dünyadaki eksiklikleri göstererek, insanın ahirete, yani gerçek yurt olan cennete özlem duymasını da sağlamaktadır.

Bu dünyanın geçiciliği ve insanın belli bir hikmet üzerine yaşlılık dönemine ulaştırıldığı, aşağıdaki ayetle açıkça ifade edilir:

> **Ey insanlar, eğer dirilişten yana bir kuşku içindeyseniz, gerçek şu ki, Biz sizi topraktan yarattık, sonra bir damla sudan, sonra bir alak'tan (embriyo), sonra yaratılış biçimi belli belirsiz bir çiğnem et parçasından; size (kudretimizi) açıkca göstermek için. Dilediğimizi, adı konulmuş bir süreye kadar rahimlerde tutuyoruz. Sonra sizi bebek olarak çıkarıyoruz, sonra da erginlik çağına erişmeniz için (sizi büyütüyoruz). Sizden kiminizin hayatına son verilmekte, kiminiz de, bildikten sonra hiçbir şey bilmeme durumuna gelmesi için ömrün en aşağı ucuna geri çevrilmektedir. Yeryüzünü kupkuru ölü gibi görürsün, fakat Biz onun üzerine suyu indirdiğimiz zaman titreşir, kabarır ve her güzel çiftten bitirir. (Hac Suresi, 5)**

Yaşlılıkla Gelen Fiziki Bozulmalar

Ne kadar zengin, ünlü ya da güçlü olursa olsun, hiçbir insan ileriki yaşlarda kendisini bekleyen ve aşağıda bahsedeceğimiz fiziki bozulmalardan kurtulamaz.

Deri, insanın güzelliğinde en çok önem taşıyan faktörlerdendir. Yaklaşık bir milimetrelik bu doku kaldırıldığında estetik yönden hiç de hoş olmayan bir görüntü çıkar. Öyle ki, oluşan manzaraya bakmak bile oldukça güçtür. Çünkü deri, koruyucu fonksiyonunun yanısıra düzgün ve pürüzsüz bir görünüm verdiği için estetik yönden çok önemli bir işlev üstlenmiştir. Bu durumda, "İnsanın övündüğü, çevresine gösteriş yaptığı özelliği, vücudunun her yerini kaplayan yaklaşık 2 kilogramlık deridir." diyebiliriz. Fakat ne hikmetlidir ki, yaşlılığın en fazla tahribat yaptığı yer de yine deridir.

Yaşlandıkça derinin esnekliği azalır, incelir ve alt tabakalardaki yapı, iskelesini oluşturan yapısal proteinler hassaslaşıp çöktüğü için, sarkar. Yaşı biraz ilerlemiş herkesin korkuyla beklediği yüzdeki kırışıklıklar, çizgiler işte bu nedenle meydana gelir. Üst deride sürekli yağ katmanı oluşturacak ve doğal yumuşatıcı etkisi gösterecek bezlerin salgısının azalması dolayısıyla pullanma görülür. Aşırı pullanma ve dökülme sonucunda derinin geçirgenliği artar ve dış etkilerin deriden geçişi kolaylaşır. Buna bağlı olarak da yaşlılık kaşıntısı, tırnak yaraları, deride lekelenme, uykusuzluk vs. meydana gelir. Aynı şekilde alt deride de çok büyük bozukluklar oluşur. Deri dokularında yenilenme ve madde alışverişi mekanizmaları yaşlı insanlarda önemli ölçüde bozulmuştur. Bu nedenle ileri yaşlarda kötü huylu tümörlere sık rastlanır.

Kemiklerin sağlamlığı da insan bedeni için her yönden büyük önem taşımaktadır. Dik bir duruşu yakalamak genç biri için çok kolayken, yaşlılık döneminde bu, fiziksel açıdan pek mümkün değildir. İlerleyen yaşlarda omurilikte meydana gelen doğal eğilme nedeniyle kamburluk ortaya çıkar. Bu, gençlikte sahip olunan her türlü gösterişin bir kenara bırakılması anlamına gelir. Duruşuna bile hakim olamayacak hale gelen bir insanın, doğaldır ki diğer insanlara karşı büyüklük taslayacak hiçbir özelliği kalmayacaktır. Kendisi kabullenmek istemese de, acizliğini artık etrafındaki kimselerden gizleyemeyecektir.

Bu arada yaşlanan insanların sinir hücrelerinde yenilenme olmadığı için, tüm duyularda belli bir kayıp oluşur. Gözlerde yaşlanma ile birlikte, ışık şiddetine tepki olarak boyut değiştirme kabiliyeti azalır. Bu durum görme yeteneğini kısıtlar; renklerin canlılığı, cisimlerin şekli, konumları ve uzaklıkları bulanıklaşır. Çok önemli olan görüş keskinliği giderek azalır. Bu, yaşlılar için en zor alışılacak durumlardan biridir.

İnsanın yaşlılık döneminde fiziksel ve ruhsal açıdan pek çok kayba uğraması, şüphesiz üzerinde düşünülmesi gereken bir olaydır. Daha önce de belirttiğimiz gibi, Allah dileseydi insana bu eksikliklerin hiçbirini vermeyebilirdi; insan doğduktan sonra büyür, gelişir, hatta zamanla tüm organları, kabiliyetleri daha da kuvvetlenebilirdi. Dünya hayatında geçirdiği yıllar insanın sağlığına sağlık, gücüne güç katabilirdi. Alışılmadık bir model olmasına rağmen, hayatın insanı yıpratan değil, yenileyen, geliştiren bir özelliği olması pekala mümkün olabilirdi. Ne var ki Allah'ın bir hikmet üzerine insanlar için dileyip yarattığı sistem, yaşlanmaya, bozulmaya göre ayarlanmıştır. Dünya üzerindeki herşey gibi insan bedeni de bozulmaya mahkumdur.

Her geçen gün hızla yaşlanıp ölüme hazırlanan insan, bu dünyanın geçiciliğini ve kendisine faydası olmadığını bir kez daha anlamaktadır. Tüm bu acizliklerden anlaşılmaktadır ki, sonsuz hayat yanında bu dünya hayatının hiçbir kıymeti yoktur. Nitekim Allah, Kuran'da bu gerçeğe defalarca dikkat çekmiş, dünya hayatının geçici özelliklerle dolu olduğunu ayetleriyle haber vermiştir. İnsanlara bu durumu düşünmelerini ve gerekli öğüdü almalarını emretmiştir.

> **Dünya hayatının örneği, ancak gökten indirdiğimiz, onunla insanların ve hayvanların yediği yeryüzünün bitkisi karışmış olan bir su gibidir. Öyle ki yer, güzelliğini takınıp süslendiği ve ahalisi gerçekten ona güç yetirdiklerini sanmışlarken (işte tam bu sırada) gece veya gündüz ona emrimiz gelmiştir de, dün sanki hiçbir zenginliği yokmuş gibi, onu kökünden biçilip atılmış bir durumda kılmışız. Düşünen bir topluluk için Biz ayetleri böyle birer birer açıklarız. (Yunus Suresi, 24)**

Buraya kadar anlatılanlardan gördüğümüz gibi, insan doğmakta, gelişerek belli bir yaşa ulaşmaktadır. Bu en güçlü çağında tüm bedeninin kendisine ait olduğuna da kesin kanaati gelmekte ve kendini tüm dünyanın odak noktası olarak görmektedir. Ancak bir süre sonra aniden gücü ve güzelliği, yaşlanmayla yok olmaya başlamakta ve kendisi de bu durum karşısında bir şey yapamamaktadır. Çünkü Allah dünya hayatını geçici bir yurt olarak hazırlamıştır. Ve insanı, gerçek yurt olan ahireti hatırlatacak, ona hazırlık yapmasını sağlayacak her türlü acizlikle birlikte yaratmıştır. Dolayısıyla bu, insanın düşünmesi gereken son derece özel bir durumdur.

"Güzel ahlaklı olanlar yaşlandıklarında da genç ve dinç olurlar. Hz. Peygamberimiz (sav)'in vefatında, çocukluğunun tazeliği ve güzelliği aynen duruyordu."

ADNAN OKTAR: ... Küfre düşenler, zulme gidenler; Allah onlarda bir iç acısı meydana getirir ve ruhu vücuduna saldırmaya başlar ve buna dayanamıyor vücudu. Artık çökmeye başlıyor çünkü vücut zavallıdır. Ruh saldırdı mı ona gücü yetmez, vicdanı her yerden onu boğuyor. Mesela o güzelim gözü gidiyor bambaşka bir göze dönüşüyor, anlamsız ve matlaşıyor. O güzelim cildi bambaşka bir şekle giriyor. Saçları bozuluyor, vücudu bozuluyor. Onu gördükçe daha da çöküyor. Çöktükçe daha da üzülüyor yani ters bir gelişme oluyor onun açısından, tevekkül etmediği için. Mesela Peygamber Efendimiz (sav)'in vefatı zamanında bile çocukluğundaki tazeliği ve güzelliği duruyordu ki bu onun bir mucizesidir. Hep masumdu Peygamberimiz (sav)'in yüzü, çocuk masumluğu vardı. Çocukluğundaki yüzü hiç bozulmadı Peygamberimiz (sav)'in. Bu bir mucizedir, peygamberlerde bu vardır Çocukluklarındaki masumlukları durur çünkü günahtan beriler. Çok efendi ve dürüst yaşıyorlar.

Peygamberimiz'in biliyorsunuz lakabı "Muhammed-ül emin"di. Kim diyor bunu biliyor musunuz? Ateistler, müşrikler Peygamberimiz (sav)'e "emin insan" diyorlar. Her konuda o hakemlik yapıyor, o kadar eminler. Bakın bir dinsizin veya bir ateistin bir Müslümana emin demesi çok muhteşem bir olay. Aslında düşmanlar ama güvenilir olduğunu biliyorlar, adı gibi eminler ve bir şey olduğunda Efendimiz (sav)'i hakem tayin ediyorlar.

İbret Verici Yaşlılık Örnekleri

Yaşlanmak, tek bir istisna bile olmadan herkes için geçerli ve kaçınılmaz bir gerçektir. Ancak zengin, ünlü ya da çok güzel kişilerin yaşlanmaları, tüm zenginliklerini ve güzelliklerini kaybetmeleri ibret verici olması açısından insanları daha çok etkiler. Cahiliye ahlakını yaşayan birçok insanın özendiği, parası, ünü ya da güzelliğiyle tanınmış kişilerin yaşlılığı ve acizliği dünya hayatının kısalığını ve değersizliğini hatırlatan en önemli sembollerden biridir.

Bunun örneklerini çevremizde yüzlerce kez görmemiz mümkündür. Bir zamanlar fiziki güzelliği, gücü ile ün kazanan, çok zeki ve sağlıklı olarak tanınan insanları bir gün televizyonda ya da gazetede zihinsel ve fiziksel gücünü kaybetmiş olarak görebiliriz. Örneğin, tüm dünyaca tanınan Madonna, John Travolta, Brad Pitt, Angelina Jolie, Al Pacino, Mickey Rourke, Richard Gere, Jack Nicholson, Cindy Crawford, Julia Roberts, Michael Douglas gibi ünlüler yıllar geçtikçe yaşlanmış, eski güzelliklerini ve zindeliklerini tamamen kaybetmişlerdir. Yine güzelliği dünya çapında ünlü olan Farrah Fawcett ile ünlü bir dansçı olan Patrick Swayze kanser olup tanınmayacak hale gelmiş ve hastalığın pençesinde yaşamlarını yitirmişlerdir. Gençlerin özenerek örnek aldıkları Michael Jackson ve Amy Winehouse gibi ünlüler de hiç beklemedikleri bir anda ölmüş ve tüm servetlerini ve şöhretlerini geride bırakarak ahirete gitmişlerdir. Dünya çapında şöhret olan bu insanların herşeylerini geride bırakarak ölmeleri tüm insanlar için çok büyük bir ibret vesiledir. Allah dünya hayatının geçici olduğunu, insanların ne kadar zengin, güzel ve şöhretli olurlarsa olsunlar öldüklerinde, dünyadan tek bir taş parçası bile götüremeyeceklerini çok net bir şekilde göstermektedir.

İlerleyen sayfalarda dünya çapında ünlü olup yaşlandıktan sonra tanınmayacak hale gelen ya da genç yaşta hayatını kaybeden kişilerden örnekler vereceğiz. Göreceğiz ki; insan her ne kadar genç, ünlü ve güzel olursa olsun, mutlaka bir gün yaşlanacak ve daha sonra da ölüp Allah'ın huzuruna çıkacaktır.

İnsanın Ölümü

Her gün ölüme biraz daha yaklaştığınızın farkında mısınız? Ölümün size de diğer insanlara olduğu kadar, belki de daha yakın olduğunu biliyor musunuz?

"Her nefis ölümü tadıcıdır; sonra Bize döndürüleceksiniz"(Ankebut Suresi, 57) ayetinde bildirildiği gibi dünya üzerinde şu ana kadar yaşamış, şu anda yaşayan ve bundan sonra yaşayacak olan her insan istisnasız olarak ölümle karşılaşacaktır. Ancak bu kesin gerçeğe rağmen kimi insanlar, her nedense, kendilerini bu sondan oldukça uzak görebilmektedirler.

Dünyaya ilk kez gözlerini açan ve dünyaya gözlerini son kez yuman iki insan düşünün. Ne yeni doğan bebek doğumuna müdahale edebilmiştir ne de ölen kişi kendi ölümüne. Sadece Allah bu güce sahiptir; dilediği zaman yaratır, dilediği zaman geri alır. Bütün insanlar kendileri için belirlenen bir süreye kadar yaşayacaktır ve daha sonra ölecektir. Kuran'da bu gerçek şöyle bildirilmiştir:

> **De ki: "Elbette sizin kendisinden kaçtığınız ölüm, şüphesiz sizinle karşılaşıp-buluşacaktır. Sonra gaybı da, müşahede edilebileni de bilen (Allah)a döndürüleceksiniz; O da size yaptıklarınızı haber verecektir." (Cuma Suresi, 8)**

Birçok insan ölümü düşünmek istemez, aynı zamanda günlük uğraşıları da insanı farklı konular üzerinde düşünmeye sevk eder. Hangi okulda okuyacağı, hangi işte çalışacağı, ne giyeceği ve ne yiyeceği daha önemlidir. Hayatın bunlardan ibaret olduğunu düşünür. Ölümden bahsedildiği zaman ise, "ağzını hayra aç, daha çok genciz" gibi anlamı olmayan ve ölümü engellemeye de gücü yetmeyen yüzeysel sözlerin arkasına saklanır. Kendisinin yaşlanınca öleceğini, en az 50-60 yıl daha yaşayacağını hesaplar; genç yaşında böyle "iç karartıcı" konularla meşgul olmak istemez. Halbuki bu son derece kibirli bir düşüncedir ve böylesine kendinden emin olan bu insanın bir saniye sonra yaşayabilme garantisi bile yoktur. Her gün gazetelerde, televizyon kanallarında çok genç yaşta aniden ölen insanların

haberlerine, kendi yakınlarının ölümlerine tanık olmaktadır; ama bir gün kendi ölümüne de başkalarının tanıklık edeceğini, kendisini de böyle bir sonun beklediğini düşünmez.

Oysaki ölüm insana aniden geldiğinde, o an için dünyaya yönelik herşey, tüm beklentiler, umutlar, hesaplar sona erer. Şu anki halinizi, gözlerinizin açılıp kapanmasını, vücudunuzun hareket etmesini, konuşabilmenizi, gülebilmenizi, yani tüm hayati fonksiyonlarınızı düşünün. Sonra da ölümün akabinde ne hale geleceğinizi canlandırın gözünüzde... Hareketsiz bir şekilde, etrafınızda olup bitenleri anlamayıp öylece yatacaksınız. Bedeniniz başka insanlar tarafından taşınacak ve bir "et yığını" olarak kabul edileceksiniz. Tabutunuzun konacağı mezar kazılırken, siz gusülhanede görevli kişi tarafından yıkanacaksınız. Beyaz kefenle sizi saracaklar. Tahta tabuta konacaksınız. Camideki işlemler bittikten sonra mezara gidilecek, üzerinde isminizin, doğum ve ölüm tarihinizin yazıldığı bir taş olacak. Kefenle birlikte sizin için kazılan çukura atılacaksınız. Üzerinize tahta konacak, daha sonra da toprak. Toprak sizi iyice örttükten sonra işlem son bulmuş olacak.

Mezarınızı ziyaretler ilk zamanlar daha sık olmakla birlikte, sonraları yılda bir kez olacak, daha sonraları hiç olmayacak. Üstelik bu ziyaretlerden sizin haberiniz dahi olmayacak.

Yıllarca kullandığınız odanız, yatağınız boş kalacak. Cenazeniz kaldırıldıktan bir süre sonra da özel eşyalarınız ihtiyacı olanlara dağıtılmak üzere evinizden yollanacak. Yakınlarınız nüfus dairesine gidip sizin öldüğünüzü ve kaydınızın bu dünyadan silinmesini söyleyecekler. İlk zamanlar belki hatırlanacaksınız, arkanızdan ağlayan birkaç kişi olacak. Ancak zamanın unutturucu etkisi ileriki yıllarda gittikçe ağır basacak. Birkaç on yıl sonra ise "koca bir ömür" sürdüğünüz dünyada sizi hatırlayan pek kimse kalmayacak. Ama bununla birlikte, öldükten sonra arkanızda bıraktığınız tüm aileniz ve tanıdıklarınız da yavaş yavaş bu dünya hayatından ayrılacağı için, hatırlanıp hatırlanmamak da pek bir şey ifade etmeyecek.

Dünyada bunlar olup biterken, toprağın altındaki bedeniniz ise, hızlı bir parçalanma sürecine girecek. Toprağa konmanızdan hemen sonra böcekler ve bakteriler harekete geçecek. Karında toplanan gazlar cesedi şişirecek ve bu şişlik vücudun her tarafına yayılarak, bedeni tanınmaz hale getirecek. Bundan sonra gazın diyaframa yaptığı basınçtan dolayı ağzınızdan ve burnunuzdan kanlı köpükler gelmeye başlayacak. Çürüme ilerledikçe kıllar, tırnaklar, avuç içleri ve tabanlar yerlerinden ayrılacak. Bu dış değişmeyle beraber, iç oganlarda da çürüme başlayacak. En korkunç olay ise bu noktada gerçekleşecek; karın bölgesinde toplanan gazlar deriyi zayıf noktasından patlatacak ve bedenden tahammül edilemeyecek derecede pis kokular yayılacak. Bu süre içinde kafanızdan başlamak üzere, adaleler de yerlerinden ayrılacak. Cilt ve yumuşak kısımlar tamamen dökülecek ve iskelet gözükmeye başlayacak. Beyin tamamen çürüyecek ve kil görünümünü alacak, kemikler bağlantılarından ayrılacak ve iskelet dağılmaya başlayacak… Bu olay, cesediniz bir toprak ve kemik yığını haline gelene kadar böylece devam edecek.

Artık ölmeden önceki yaşamın bir saniyesine bile geri dönme imkanı olmayacak. Aileyle görüşme, arkadaşlarla buluşup eğlenme, en yüksek mevkiye gelme imkanı da kalmayacak ve beden mezarda çürüyerek iskelet haline gelecek.

Kısacası kendisiyle özdeşleştiğiniz, "ben" sandığınız beden, oldukça iğrenç bir sonla yok olup gidecek. Siz, yani gerçekte bir ruh olan siz, bu bedeni çoktan terk etmiş olacaksınız, geride kalan beden ise, oldukça çarpıcı bir biçimde yok olacak.

Peki tüm bunların sebebi nedir?..

Allah dileseydi, insan vücudunu öldükten sonra bu hale getirmeyebilirdi. Ancak insan bedeninin toprağın içinde böylesine dehşetli bir şekilde parçalanmasının çok büyük bir hikmeti vardır. Bu hikmeti anlamak için de insanın ölümle birlikte karşılaşacaklarını düşünmesi gerekir.

Öncelikle insan, kendisinin aslında bir et yığını olan vücudundan ibaret olmadığını, bedeninin yalnızca kendisine giydirilmiş geçici bir kılıf olduğunu, bu korkunç sonu görerek anlamalı, bedenin ötesinde bir varlığı olduğunu hissetmelidir. Dahası insan, bedeninin ölümüne bakmalı, bu geçici dünyada adeta sonsuza kadar kalacakmış gibi sahiplendiği ve bütün arzularına boyun eğdiği bedeninin akıbeti hakkında düşünmelidir. O beden bir gün mutlaka toprağın altında çürüyecek, kurtlanacak ve iskelete dönüşecektir. Ve o gün belki de çok uzak değil, bir salise, bir adım ötededir…

Anlatılan tüm bu gerçeklere rağmen, insan ruhunda sevilmeyen, istenmeyen şeyleri düşünmemek, yok kabul etmek gibi bir eğilim vardır. Bu durum özellikle ölüm söz konusu olunca iyice belirginleşir. Yukarıda da bahsettiğimiz gibi, ölüm ancak bir tanıdık kaybedildiğinde ya da birinin ölüm yıldönümünde hatırlanır. Hemen hemen herkes ölümü kendisine uzak görür. Sanki yolda yürürken, yatakta yatarken ölenlerin kendinden farklı bir durumu mu vardır? Yoksa o "daha gençtir" de "uzun yıllar" yaşayacak mıdır? Ne var ki evinden okula gitmek için yola çıkıp ya da önemli bir toplantıya yetişmeye çalışırken trafik kazası geçiren kişi, hiç tahmin etmediği bir zamanda beklemediği bir hastalıkla ölen biri de ölmeden önce aynı düşünceyi taşıyor olabilir. Bu insanlar bir gün önce yaşarlarken, ertesi günün gazetelerinde herkesin onların ölüm haberlerini okuyacaklarını büyük bir olasılıkla akıllarına bile getirmemişlerdir.

Gariptir ki siz de bu satırları okuduktan sonra çok kısa bir süre sonra ölebileceğinize ihtimal vermeyebilirsiniz. Daha yapılacak, bitirilecek işlerinizin olması belki de ölümün sizin için "henüz erken ve zamansız olduğunu" düşündürüyordur. Oysa bu bir aldanma ve kaçıştır, üstelik Allah bu kaçışın fayda vermeyeceğini de bize bildirmiştir:

> **De ki: "Eğer ölümden veya öldürülmekten kaçıyorsanız, kaçış size kesin olarak bir yarar sağlamaz; böyle olsa bile, pek az (bir zaman) dışında metalanıp yararlandırılmazsınız." (Ahzab Suresi, 16)**

İnsan bilmelidir ki bu dünyaya "yalın" bir şekilde gelmiştir ve yine "yalın" bir şekilde gidecektir. Ama doğduktan hemen sonra, ihtiyaçlarını gidermek için kendine sunulan nimetleri cahilce sıkı sıkıya sahiplenir; onları elde tutmayı hayatının en önemli amacı haline getirir. Oysa hiç kimse malını, mülkünü ya da sahip olduğu diğer şeyleri öldükten sonra yanına alamaz. Sonuçta beden, birkaç metrelik beyaz beze sarılıp defnedilir. İnsan, bu kısa dünyaya "yalın" gelir ve "yalın" gider.

Kendisiyle birlikte ahirete varan tek şey, Allah'a olan inancı ya da inançsızlığıdır.

"Her insan ölümlüdür. Kapkaranlık toprağın altında en azametli insan bile toz, toprağa dönüşecek."

ADNAN OKTAR: ... Dış görünüme göre değerlendirme çok yaygın. Mesela zengin görünümlü bir insana karşı, sevgi ve saygı daha yoğun olabiliyor ama fakirlere karşı sevgi ve saygı daha düşük oluyor. Ben bunu her yerde görüyorum ve çok acı bir olay. Bakar bakmaz kıyafetine, tavrına göre bir muamele oluyor. Bu yakışık alacak bir şey değil. Halbuki her insan ölümlüdür. En gösterişli dediğimiz insanı düşünelim, mesela genç kızlar aslan gibi, son derece güzel, gösterişliler ama onun 70 yıl sonrasını düşünüyorum. Mezarda upuzun yatıyor olacak.

Kafatası, kemikler simsiyah karanlık toprağın altında ama zifiri karanlık toprağın altında yatacak kemik olarak. Nerede o daha önceki lüks çantalar, lüks kıyafetler, makyaj malzemeleri, o şen kahkahaları, değil mi? O azametli yürüyüşü, o enaniyeti? Kafasını dikerek yürümesi, hiç ölmeyecekmiş gibi davranması ama bakıyoruz mezarın altında ve milim kıpırdayamıyor. Çıt yok. Sessizlik var tam anlamıyla, mutlak sessizlik; sıfır görüntü var simsiyah karanlığın altında. Marka çantalar, parfümler yok. Ne parfüm götürebiliyor mezarın altına, ne bir yatın üzerinde güneş gözlüğüyle başkalarına hava atabiliyor, ne azamet yapabiliyor, ne sigara içebiliyor yerin altında. Hiçbir şey yapamıyor. Bu ne kadar süre içinde oluyor? Çok kısa süre içerisinde oluyor.

Ben televizyonu açıyorum, mankenleri gösteriyor, onların geliş gidişlerini gösteriyor, kimi zaman geçmişin ünlü kadınlarını, mesela Mussolini döneminin İtalyan kadınlarını gösteriyor; şık ve güzel, gösterişli kadınlar. Ama şimdi hepsi mezarın altında, hiç kıpırmadan şu an duruyorlar tamamı. O devirde biz onlara bu konuyu anlatmış olsak muhtemelen "Daha durun bakalım, sen neden bahsediyorsun? Daha çok vakit var" derlerdi. Oysa bakın, bir anda bitmiş herşey, üzerinden nesil geçmiş. Orada onları filme alan kişi de yok artık veya eski konuşmalar var kayıtlarda mesela şen kahkahaları var, teybe alınmış. Hiçbiri yok ortada şu an. Allah; **"Fısıltılarını duyuyor musun?"** diyor (Meryem Suresi, 98). Hatta **"Üstlerinden geçiyorsun"** diyor.

Bir genç kız düşünelim, hiç ortada yokken küçücük bir spermden oluşuyor, bunu düşünmesi lazım. Koskoca bir insan haline geliyor. Saçına bakıyor havaya giriyor, gözüne bakıyor havaya giriyor, koluna bacağına bakıyor havaya

giriyor. "Bunu kim yarattı?" diye düşünmüyor. Halbuki aczini düşünmesi lazım. Cildinin 1 milim altı kıpkırmızı kan. En güzel genç kızın derisini bir kaldırsan bütün insanlar kaçar. Kimse bakmaya tahammül edemez çünkü kasları ve yağları göründüğünde kaçacak delik ararlar. 1 milim, birkaç metrekare deri o çirkinliği kapatıyor. Biraz daha içine girdiğimizde kan görüyoruz, biraz daha, et görüyoruz, kemik görüyoruz, bağırsağı var, karaciğeri var, dalağı var. Bu kadar havayı nereye atıyorsun sen o zaman?

İşte insandaki bu azamet ve bu enaniyet, büyüklük hissi mucizedir. Akılcı düşündüğünde böyle bir şeyi yapması mümkün değil, yapamaması lazım. Her gün aczini görüyor, sabah kalktığından itibaren aczini görüyor, zavallılığını görüyor. Perişanlığını görüyor. Sürekli bakım yapıyor ondan sonra dışarıya çıkabilecek hale gelebiliyor. Buna rağmen akıl almaz bir azamet gösteriyor. Bu kadar aczine rağmen, bu kadar büyüklük ve azamet hissi olması mucizedir. Azgınlaşıp, hırsa kapılıp, hatta bu hırsla insanları öldürmeye kalkması, hırsızlık yapması, soygun yapması, bağırıp çağırması, insanları dolandırmaya kalkması bunlar hep mucizedir. *(Adnan Oktar'ın 12 Mayıs 2010 tarihli röportajından)*

İman Eden İnsanın Ölümü İle İnkar Eden İnsanın Ölümü Bir Mi Olacak?

Çevrenizde her gün gördüğünüz insanlar, aileniz, komşularınız, iş arkadaşlarınız bir gün gelecek mutlaka ölecekler ve öldükleri anda da ölüm melekleriyle karşılaşacaklar. Onlardan kimi yatağında yatarken, kimi trafikte giderken, kimi sınava yetişmek için sınıfa girerken ölümle birlikte aniden karşılarına çıkan ölüm meleklerini görecekler. Onlar melekleri görürken çevrelerinde bulunan hiçbir insan melekleri göremeyecek, sadece ölen kişi bu gerçeği çok keskin ve net bir şekilde görecek. Bu insanlar öldükleri anda çok değer verdikleri bedenlerini dünyada bırakacak ve ölüm meleklerine teslim olacaklardır. Kuran'a göre iman eden bir insan ve inkar eden bir insanın ölüm anı birbirinden çok farklı olacaktır.

İman eden kişinin canı Allah'ın görevlendirdiği melekler tarafından çok kolaylıkla alınacak, ölen kişi melekler tarafından cennetle müjdelenecektir. Kitabı sağ yanından verilecek, Allah'ın huzurunda güvenle duracak ve hayatı boyunca yaptığı salih amellerle Allah'ı razı ettiğini, cennetle ödüllendirileceğini anlayacaktır.

> **Ki melekler, güzellikle canlarını aldıklarında: "Selam size" derler. "Yaptıklarınıza karşılık olmak üzere cennete girin." (Nahl Suresi, 32)**
>
> **O gün, mü'min erkekler ile mü'min kadınları, nurları önlerinde ve sağlarında koşarken görürsün. "Bugün sizin müjdeniz, içinde ebedi kalıcılar (olduğunuz), altından ırmaklar akan cennetlerdir." İşte 'büyük kurtuluş ve mutluluk' budur. (Hadid Suresi, 12)**

İnkar eden kişi ise hayatına devam edip nefsini eğlendirirken ya da dalmış sokakta yürürken, arkadaşıyla bir tartışmaya tutuşmuşken ya da evde yatmaya hazırlanırken aniden ölüm melekleriyle karşılaşacaktır. Ve karşılaştığı anda da kendisi için çok zorlu bir sorgulamanın başlayacağını kavrayacaktır. Kuran'da ölüm meleklerinin, inkar edenlerin canlarını sırtlarına vura vura aldıkları bildirilir. Ölen kişi yapayalnız Allah'ın huzuruna getirilir. Tüm dünya hayatı boyunca Allah'ın rızasından yüz çevirmenin ve şeytana uymanın, nefsinin peşinden sürüklenmenin pişmanlığı içindedir. Sonuç olarak inkar eden kişinin canı ölüm melekleri tarafından çok korkunç bir şekilde, bağırta bağırta, çok acı çektirilerek alınır.

> **Öyleyse melekler, yüzlerine ve arkalarına vura vura canlarını aldıkları zaman nasıl olacak? (Muhammed Suresi, 27)**
>
> **Sen bu zalimleri, ölümün 'şiddetli sarsıntıları' sırasında meleklerin ellerini uzatarak onlara: "Canlarınızı (bu kıskıvrak yakalanıştan) çıkarın, bugün Allah'a karşı haksız olanı söylediğiniz ve**

O'nun ayetlerinden büyüklenerek (yüz çevirmeniz) dolayısıyla alçaltıcı bir azabla karşılık göreceksiniz" (dediklerinde) bir görsen... (En'am Suresi, 93)

Melekleri, onların yüzlerine ve arkalarına vurarak: "Yakıcı azabı tadın" diye o inkâr edenlerin canlarını alırken görmelisin. (Enfal Suresi, 50)

Dünyada Milyarlarca “Yaşayan Ölü” Olduğunun Farkında Mısınız?

Kuran'da Allah iki insan tipinden bahseder. Biri Allah'ın varlığını fark edebilen, inançlı, yaşarken Allah'ın ayetlerini görebilen, ahiretin varlığını bilen ve hayatını ona göre düzenleyen insandır. Bu kişinin şuuru tamamen açıktır. Olayların Allah'ın kontrolünde olduğunu hisseder. Her olayın kendisi için bir imtihan olduğunu ve özel olarak yaratıldığını bilir. Her şeyden önemlisi dış alemde var olan dünyanın aslında beyninde yaratıldığının ve Allah'ın kendisini her an denediğinin bilincindedir. Olayların hepsinin Allah tarafından bilinçli ve bir hikmet üzerine yaratıldığını bilir.

Şuuru açık olan imanlı bir insan olayların arkasındaki hikmetleri hemen anlar. Mesela işe giderken yolda bir kaza ve ölü gördüğünde o insanın kaderinde belirlenen vaktinin geldiğini ve Allah'ın canını aldığını düşünür. O kişinin sonsuza kadar sürecek ahiret hayatının başladığını ve Allah'ın huzurunda hesap verdiğini bilir. İmanlı bir insan her baktığı yerde Allah'ın ayetlerini ve tecellilerini görür. Kalbi de imanından dolayı yumuşaktır. Kendisine Allah'ın bir ayeti hatırlatıldığında hemen harekete geçer, ayetlerden etkilenir ve ahlakını güzelleştirir, hatalarını düzeltir. İşte bu da o kişinin gerçek anlamda duyduğunu ve hissettiğini bize gösterir. İnsan ancak kendisine iman verildiği anda gerçekten gören, duyan ve hisseden birine yani yaşayan bir ölüden gerçek anlamda yaşayan bir insana dönüşür.

Kuran'da bahsedilen diğer insan tipi ise imansız, Allah'tan habersiz, sadece dünyayı yaşayanlardır. Bu insan dünya hayatına ve onun karmaşasına dalıp gider. Hızla ahirete yaklaştığını fark edemez. Gerçek hayatın asıl ölümden sonra başladığını ve sonsuz bir hayat olduğunu hiç düşünmez. Allah'ın ayetlerini bilmediği için bunları göremez. Allah'ın kendisini sürekli olarak denediğini, imtihan ettiğini bilmez. Olayları hep kendince nedenlere göre değerlendirir. "Eğer evden biraz geç çıksaydım kaza geçirmeyecekti, eğer yavaş gitseydi ölmeyecekti" gibi anlamı olmayan çıkarımlarda bulunur. Herkesin kaderini yaşadığını ve hayatlarının bir saniyesini bile değiştiremeyeceklerini bilmez. Yolda kaza gördüğünde yerde yatan cansız bedene ilk anda dehşetle bakar, kazanın nasıl olduğunu araştırır ama kaderi ve ahireti hiç düşünmez. Çok kısa bir süre sonra da unutur gider. Dünya işlerine dalıp oyalanır ve Allah'ı tamamen unutur.

Bu mantıktaki bir insana Kuran ayeti söylesen kalbinde hiçbir etki oluşmaz, adeta duymamış gibi hayatına devam eder. Allah'ın varlığını anlatsan, yarattığı mükemmel canlıları göstersen bunları da doğal karşılar. Heyecanlanıyor gibi görünse de aslında iman etmez. İşte bu o kişinin gerçek anlamda duymadığını, görmediğini ve hissetmediğini gösterir. Kalbinde bir heyecan oluşmaması, kişinin Allah'a iman etmemesi kalbinin de kaskatı olduğunu gösterir. İşte karşımızda görür, işitir ve hisseder gibi duran ama aslında duymayan, görmeyen ve hissetmeyen bir insan vardır. Bu insan her ne kadar yaşıyor gibi gözükse de aslında tam anlamıyla ölüdür. Kuran'da Allah yeryüzünde yaşayan milyarlarca ölüden bahseder.

Dünyada gerçek anlamda yaşayanlar, ruh taşıyan yani iman etmiş olan insanlardır. Diğer çevrenizde gördüğünüz birçok insanın gerçek anlamda ruhu yoktur. Ruhları olmadığı için göremez, duyamaz ve hissedemezler. Dışarıdan baktığınızda yaşadıklarını zannederek yanılırsınız ama aslında bu kişiler ölüdür. Kuran'da bildirilen bu gerçeği her insanın bilmesi ve üzerinde düşünmesi gerekir. Bu gerçeği fark eden insan, eğer ruhu varsa hemen doğru yolu bulmaya çalışacaktır. Allah'ın varlığını hissedecek, Kuran ayetleri ruhunda etki uyandırıp, iman edecektir. İnsan ancak iman ederse dirilir, aksi takdirde yaşayan bir ölü olmaktan asla kurtulamaz. İman etmeyen insanlar da asıl öldüklerinde canlanacak ve karşılarında tüm gerçekliğiyle duran Allah'ın varlığını ve sonsuz hayatı göreceklerdir. Allah yaşıyor gibi görünen ama ruhu olmayan insanların varlığını bize Kuran'da şöyle bildirmiştir:

Çünkü gerçekten sen, ölülere (söz) dinletemezsin ve arkasını dönüp kaçan sağırlara da çağrıyı işittiremezsin. (Neml Suresi, 80)

Diri olanlarla ölüler de bir değildir. Gerçekten Allah, dilediğine işittirir; sen ise kabirlerde olanlara işittirecek değilsin. (Fatır Suresi, 22)

İnkar edenlerin örneği bağırıp çağırmadan başka bir şey işitmeyip (duyduğu veya bağırdığı şeyin anlamını bilmeyen ve sürekli) haykıran (bir hayvan)ın örneği gibidir. Onlar, sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler; bundan dolayı akıl erdiremezler. (Bakara Suresi, 171)

Gerçek şu ki size Rabbinizden basiretler gelmiştir. Kim basiretle-görürse kendi lehine, kim de kör olursa (görmek istemezse) kendi aleyhinedir... (En'am Suresi, 104)

Ve sana bakacak olanlar vardır. Ama kör olanları -üstelik basiretleri de yoksa- sen mi doğru yola ulaştıracaksın? (Yunus Suresi, 43)

Bu iki grubun örneği; kör ve sağır ile gören ve işiten gibidir. Örnekçe bunlar eşit olur mu? Yine de öğüt alıp-düşünmeyecek misiniz? (Hud Suresi, 24)

Kim bunda (dünyada) kör ise, O, ahirette de kördür ve yol bakımından daha 'şaşkın bir sapıktır.' (İsra Suresi, 72)

Onlar, kendilerine Rablerinin ayetleri hatırlatıldığı zaman, onun üstünde sağır ve körler olarak kapanıp kalmayanlardır. (Furkan Suresi, 73)

Ahirete inanmayanlara gelince; Biz onlara kendi yaptıklarını süslemişiz, böylece onlar, 'körlük içinde şaşkınca dolaşırlar'. (Neml Suresi, 4)

Öyleyse sağır olanlara sen mi dinleteceksin veya kör olan ve açıkça bir sapıklık içinde bulunanı hidayete erdireceksin? (Zuhruf Suresi, 40)

"İman edenlerin ve inkar edenlerin cennet ve cehenneme alınışları"

ADNAN OKTAR: ... İman eden bir insanı ölüm anından itibaren hiçbir rahatsız edecek olay yoktur. Sürekli keyif ve zevk içindedir. Bir kere canı alınırken çok nezaketli ve sevgi dolu bir üslupla alınır. İltifatlarla, hürmetle, aşkla alınır. Heyetle gelirler, sevgiyle alıp götürürler, aksi birşey olmaz. Cehennemin yanına götürürlerken de aynı şekilde. Herkes gidecektir cehennem arazisine, yanlarında sürücüleri ile birlikte. Araziyi, ortamı bilmedikleri için **"önlerinde bir ışık vardır aydınlatan"** diyor Allah, "ve sağlarında da bir ışık vardır" diyor. Bizim aklımıza lamba gibi bir şey gelir, ama değil. Biz onu ahirette anlarız, sürücü deyince biz araba gibi bir şey düşünürüz, o da değil, ilk defa görmüş olacağız, anlayacağız. Bizim bildiğimiz şeyler değil. Arazi deyince de, biz böyle düz arazi zannederiz. Öyle de değil, bambaşka bir şey, orada anlayacağız ne olduğunu. Onun için biz sadece iman ediyoruz şu an ne olduğuna. Görünce tam kanaatimiz gelecek, çünkü ilk uyandıklarında da insanlar anlamıyorlar ahirette.

Kalkıyorlar, **"Bizi yattığımız yerden kim kaldırdı?"** diyorlar, şaşırıyorlar. Bir uykudan uyandıkları kanaatindeler, anlayamıyorlar. Sonra belirli bir noktadan birisi onları çağırıyor, uzak bir noktadan. Oraya doğru topluca gidiyorlar. Oraya gelince olayı anlıyorlar. "Eyvah, din günü buymuş, öldük, dirildik" diyorlar yani orada anlıyorlar. Fakat orada bile yine anlamıyor birçoğu. Uyandığını, baygın veya komada olduğunu ve bir araziye bırakıldıklarını zannediyorlar. Bir şeye bırakıldıklarını zannediyorlar, yine fark edemiyorlar. "Eyvahlar bize, bu din günü, kastedilen buydu" diyorlar. Ondan sonra olay başlıyor işte.

Müminleri Allah ayırıyor, onlar ayrı, inkarcılar ayrıdır. Cehennem kapısı deyince, tabii insanın aklına çelik kapılar gelir, öyle değil, onu da orada insanlar görecekler. Mesela cennet kapısı deyince de, yine bizim aklımıza süslü bir kapı

gelir. Bahçe kapısı gibi, öyle bir şey değil, hepsini orada göreceğiz. Çünkü Allah: "Yepyeni bir yaratılışla yarattık." diyor. Bütün fizik kanunları değişiyor, kimya kanunları değişiyor, hepsi değişik. İlk defa göreceğimiz bir boyut, yeni bir hayat şekli. Onun için ne kadar düşünürsek düşünelim, biz bunu bilemeyiz.

Ayette Allah: "Hiçbir göz görmedi, hiçbir nefis tatmadı." diyor bakın. O zaman biz nasıl bilelim? Bileceğimiz gibi bir şey değil ama gördüğümüzde çabuk adapte olacağız. Çünkü bizim yanımızda tanıtıcılar var, bizim mihmandarlarımız olacak, eğer mümin olarak gidersek inşaAllah. Çok kolaydır Müslümanlık. Dolayısıyla Müslümanın o anlamda cehennemden korkacağı bir şey yoktur. Biz Allah'tan korkarız, cehennemden korkarız ama biz cenneti umut ediyoruz. Allah'a sığınacağız. O cehennem korkusu bizi açar, Allah aşkını artırır, inşaAllah... (*Sayın Adnan Oktar'ın 14 Mayıs 2010 tarihli Kocaeli TV röportajından*)

"İman edenlerin cennete kabul edilişlerindeki sevinçleri"

ADNAN OKTAR: Müminler ve ehli küfür, ikisi de cehennemin kenarına yani cehennemin arazisine getirileceklerdir. Müslümanların, önlerinde bir ışık sağlarında bir ışık olacaktır ki bu, cennete girecekler anlamındadır. Ayette Allah: **"Kuvvetle umarlar"** diyor cennete girmeyi. Allah vaat etmiş. Işık varsa önde ve yan tarafta, bu müminlik alametidir.

Müminler oradan topluca, önünde ve sağ tarafında ışığı olan müminlerin hepsi alınıp götürülüyorlar cennete. Ehli küfür, Allah'a isyan edenlerse diz üstü o arazide bırakılıyorlar. Orada o ayrılık acısını hissettirmek ve Müslümanlara da kurtuluş sevincini hissettirmek için Allah'ın yaptığı bir süstür bu, bir güzelliktir, o heyecanı yaşatmak için. Çünkü Allah tekdüzelik yaratmıyor, hep süs yaratır Allah, bir hareketlilik yaratır, bir güzellik yaratır. Müminler, cennet kapılarından girdikten sonra cennetin kapıları kapatılıyor. Büyük bir heyecan ve sevinç içinde oluyor tabii müminler. Artık sonsuzluğa kilitleneceklerdir ve sonsuza kadar cennetten çıkmak yoktur. Elhamdülillah, orada büyük bir sevinç, heyecan ve coşku içerisinde dünyada yaptıklarını birbirlerine anlatacaklar... *(Adnan Oktar'ın Tempo TV'deki Röportajından, 13 Ocak 2009)*

ADNAN OKTAR: Müminler oraya giderken üstlerinde güzel bir nurdan kıyafetleri olacak yani çıplak olmayacaklar fakat küfür ve dalalet tamamen çıplak, tozlu, kirli ve çirkin halde, insanların tiksineceği şekilde haşredilecekler. Müminler yüzlerindeki nurdan anlaşılacak.

Onları götürecek ruhani bir varlıktan bahsediyor Allah. Yanlarında sürücülerle gidecekler diyor. Bu müminler için bir güvenlik ve rahatlık olacak. Mümin hiçbir yerde zaten korkmayacak, rahatsız olmayacak, tedirgin olmayacak. O toplanma alanına geldiklerinde hepsi cehennemin arazisine getirilecekler, tamamı.. Müminler de özellikle getiriliyor ki oradan çıktıklarında cennetin kıymetini daha iyi bilsinler diye. Sonsuza kadar tadını, kıymetini bilsin. Bir de Allah'ın vaat ettiğinin ne olduğunu görmeleri de çok önemli. Çünkü cehennemden bahsediyor ama insanlar bilmemiş olacaklar. Allah o yüzden onlara cehennemi gösterecek, müminlerin hepsine gösterecek. *(Adnan Oktar'ın Tempo TV'deki Röportajından, 24 Şubat 2009)*

"Allah cennette çeşitli güzellikler yaratacaktır."

ADNAN OKTAR: Allah nasip ederse ahirette gittiğimizde, cennete gittiğimizde son olarak hükmen, usulen, güzellik olsun diye Allah sorgulama yapıyor. Yoksa Allah bizi cennette yaratıyor, mümin isek cennetteyiz. Küfür de zaten cehennemde ama Allah orayı süslemiş, önce bir araziye geliyoruz, düz araziye, cehennemin arazisine geliniyor, orada bir sorgulama var müminlere. Cenab-ı Allah mesela "Bu insanın durumu nedir?" diyor, Peygamberimiz (sav) diyor ki: "Ya Rabbi ben ona şahidim, o çok güzel ahlaklı bir insan." diyor. "Ben onu gördüm, benim yanımda yaşadı." diyor. Ayette dikkat ederseniz, **"şahit ve müjdeci olarak"** diyor. Şahit ve müjdeci. "Ben gördüm" diyor "Bizzat bu insana ben kefilim iyi bir insan" diyor. Cenab-ı Allah "Ben de biliyorum" diyor ve cennetine alıyor. Güzellik olsun, heyecan olsun.

Sevinç ve heyecanla cennete içeri girmiş oluyor. Mehdi de öyledir. Mesela Mehdi diyecek. "Ya Rabbi buna şahidim, ben bunu gördüm. Bu kişi yanımdaydı, ama bu münafık ve alçaktı. Bu ahlaksızlık yapmıştı. Bunu gördüm, ama bu muttaki ve temiz bir insandı. Güzel bir insandı, çile ehliydi. Bu benim arkadaşımdı, dostumdu." diyecek. Onlara sınırlı miktarda bir şahitlik yapma ve onların lehinde konuşma hakkı veriyor Cenab-ı Allah, güzellik olsun diye onları cennette de sevmelerine vesiledir bu. Münafıklar da onun acısını çeksinler diye böyle oluyor inşaAllah. *(Sayın Adnan Oktar'ın Kanal-35'deki Röportajından, 7 Mart 2009)*

DÜNYA HAYATININ SÜSLERİ

Genel olarak insanların yaşamları boyunca ulaşmak ve sahip olmak için çaba harcadıkları birkaç hedef vardır. Zenginlik, mal, itibar, eş, çocuk birçok insan için dünya hayatının değişmez süsleridir. Yapılan tüm planlar, gösterilen çabalar bunlara sahip olmak içindir. Hepsinin gelip geçici olduğunu, dünyada herşeyin değer kaybettiğini, eskidiğini, yok olduğunu bildikleri halde bu gibi insanlar kendilerini bunlara şiddetle bağlanmaktan alıkoyamazlar. Malın eskiyeceğini, toprakların hep aynı berekete sahip olamayacağını, o çok değer verdikleri eşlerinin bir gün yaşlanıp güzelliğini kaybedeceğini ve en önemlisi de her insanın tüm sahip olduklarını bir gün bırakmak zorunda kalıp dünyadan ayrılacağını bilmelerine rağmen bu bağlılığı sürdürmeye devam ederler.

Böyle yaşayan insanlar öldükten sonra bütün ömürlerini sadece bir şeyi "elde etme" üzerine harcadıklarını, dünyanın etkileyici ve kendilerini büyüleyen süslerine aldandıklarını, ölümlü olan herşeye hak ettiğinden fazla değer verdiklerini anlayacaklardır. Ve dünyada yapmaları gerekenin ise yalnızca, sahip olduklarını zannettikleri ama aslında hiçbir şekilde hak iddia edemeyecekleri herşeyin tek sahibi olan Allah'a kulluk etmek olduğunu göreceklerdir.

Bu "tutkulu bağlılık" Kuran'da şöyle haber verilmiştir:

> **Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaıdır. Asıl varılacak güzel yer Allah Katında olandır. (Al-i İmran Suresi, 14)**

Servet, eşler, oğullar, ticaret gibi dünyaya ait tüm değerler, Allah'ı ve ahireti unutarak sadece bunlar için yaşayan insanları tutkuyla oyalamaktadır. Oysa Allah'ın gücünü ve büyüklüğünü gereği gibi takdir edebilseler, dünyaya ait herşeyin birer imtihan vesilesi olduğunu da anlayabilirler. Yapmaları gerekenin tüm bu nimetleri onlara veren Allah'a kulluk etmek ve şükretmek olduğunu da fark edebilirler. Ama kesin bir bilgiyle iman etmeyen insanlar, hırsla dünyaya bağlandıkları için kavrayışları körelir; son derece eksik ve kusurlu olan dünyayı, ona ait her türlü değerle birlikte gözlerinde büyütürler.

Allah ahirette çok daha hayırlısını ve üstününü insanlara vereceğini vaat ettiği ve bu güzelliğe kavuşmak için de sadece Kendisi'ne gereği gibi kulluk edilmesini, yalnızca Kendi rızasının aranmasını emrettiği halde bazı insanların bundan yüz çevirip dünya hayatına razı olması şaşırtıcıdır. Oysa bir insan tamamen dinsiz, inançsız da olsa, öldükten sonra dirilmeye %50 "ihtimal" bile verse, bu düşünce onu bu konuda daha akıllı davranmaya zorlamalıdır.

Müminler ise bunun "ihtimal" değil, kesin bir gerçek olduğunun farkındadırlar. Bu nedenle de tüm yaşamlarını cehennem ihtimalinden uzaklaşıp cennete kavuşmak için çaba harcayarak geçirirler. Çünkü bilirler ki, sadece dünyadaki çıkarları ve zevkleri için uğraşıp didinen kimsenin, ahirette düşeceği durum ve yaşayacağı hayal kırıklığı çok acı olacaktır. Dünyada yığdığı mallar, örneğin biriktirdiği altınlar, bankalardaki paraları, evleri, arsaları, arabaları ahirette kurtulabilmesi için yeterli olmayacak, çok güvendiği ailesi ve yakın dostları onu orada koruyamayacak, hatta yüz çevireceklerdir. Fakat tüm bu gerçeklere rağmen insanların çoğu yaşadıkları hayatı alternatifsiz görmekte, ona körü körüne bağlanmakta ve ahireti unutabilmektedirler. Bu gerçek, Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

> **(Mal, mülk ve servette) Çoklukla övünmek, sizi 'tutkuyla oyalayıp, kendinizden geçirdi.' Öyle ki (bu,) mezarı ziyaretinize (kabre gidişinize, ölümünüze) kadar sürdü. (Tekasür Suresi, 1-2)**

Şu ana kadar bahsettiğimiz, "süslü ve çekici kılınma" elbette dünyadaki imtihanın bir sırrıdır. Allah dünyada insanlara sunduğu tüm imkanları çok güzel ve gösterişli yaratmıştır. Ancak bu imkanlar bir o kadar da zayıf, geçici ve kısadırlar ki, bu şekilde insanlar aradaki kıyası yapabilsinler. İşte sır burada saklıdır. Dünya hayatı gerçekten, Allah'ın şanına uygun olarak çok güzel, renkli ve ihtişamlıdır. Onda yaşamak, zevk almak elbette bir nimettir ve Allah'tan istenir. Fakat hiçbir zaman Allah'ın rızasından ve ahiretten daha önemli değildir. Bu yüzden de insanların bu nimetleri kullanırken asla gerçek amaçlarını unutmamaları gerekir. Allah Kuran'da insanları bu konuda uyarmıştır:

Size verilen herşey, yalnızca dünya hayatının metaı ve süsüdür. Allah Katında olan ise, daha hayırlı ve daha süreklidir. Yine de akıllanmayacak mısınız? (Kasas Suresi, 60)

Bazı insanlar dünyaya bağlanmakta ve ahireti unutmaktadırlar ancak düşünmedikleri önemli bir gerçek daha vardır. Bağlı oldukları değerler, sahip olmaya çalıştıkları "süsler" kendilerine dünyada da gerçek mutluluğu vermeyecektir. Bunun en önemli nedenlerinden biri insanın bitmek bilmeyen hırsı ve hep daha fazlasını isteyen nefsidir. Dolayısıyla değer verilen şeylerin "en üstününe, en iyisine" sahip olunması, dünya koşullarında mümkün değildir. Sahip oldukları her ne olursa olsun muhakkak daha üstünü, daha iyisi, daha güzeli vardır. Dolayısıyla bu dünya, insan ruhunun gerçek huzuru ve tatmini bulacağı bir yer kesinlikle değildir. Gerçek mutluluk ve huzur iman edenlerin sonsuza kadar içinde kalacakları ahirettedir, cennettedir.

Gerçek Zenginlik Bu Dünyada mı?

Bazı insanlar dünyadaki yaşamlarının, eğer isteyip uğraşırlarsa, mükemmel ve kendilerini gerçekten tatmin edecek kadar eksiksiz olabileceğini zannederler. Bunun da yeterli maddi imkanların elde edilmesiyle sağlanabileceğini düşünürler. Böylece mutlu bir aileye daha rahat kavuşacak, insanların gözünde itibar kazanacak, huzur içinde yaşamlarını sürdüreceklerdir. Oysa tüm ömürlerini sadece bunları elde etmek ve kaybetmemek için tüketen insanlar aslında büyük bir hataya düşmektedirler. Çünkü hayatlarını yalnızca dünyadaki huzurlarını ve rahatlarını düşünerek geçirmişler, gerçek ve sonsuz hayatın ahiret olduğunu tamamen unutmuşlardır. En önemli görevleri Allah'a kulluk etmek olduğu halde, dünyaya aldanmış, sahip oldukları tüm zenginlikleri kendilerine veren ve onları yaratan Allah'a şükretmeleri gerekirken, Allah'ı unutmuş ve insanların rızasını kazanmak için didinip durmuşlardır.

Oysa Allah Kuran'da dünyadaki değerlerin geçiciliğini, önemsizliğini ve aldatıcı çekiciliğini insanlara bildirmiştir:

Bilin ki, dünya hayatı ancak bir oyun, '(eğlence türünden) tutkulu bir oyalama', bir süs, kendi aranızda bir övünme (süresi ve konusu), mal ve çocuklarda bir 'çoğalma-tutkusu'dur. Bir yağmur örneği gibi; onun bitirdiği ekin ekicilerin (veya kafirlerin) hoşuna gitmiştir, sonra kuruyuverir, bir de bakarsın ki sapsarı kesilmiş, sonra o, bir çer-çöp oluvermiştir. Ahirette ise şiddetli bir azap; Allah'tan bir mağfiret ve bir hoşnutluk (rıza) vardır. Dünya hayatı, aldanış olan bir metadan başka bir şey değildir. (Hadid Suresi, 20)

Birçok insanın düştüğü hata, ahireti uzak görüp veya hiç inanmayıp, dünyayı ahiretten üstün tutmalarıdır. Bu kişiler elde ettikleri zenginliğin yok olmayacağını zannederler. Bu kibirlerinden dolayı da Rabbimiz'e ve O'nun vaat ettiklerine yüz çevirme cehaletini gösterirler. Böylelerini ve onların sonlarını Allah Kuran'da şöyle tarif etmiştir:

Bizimle karşılaşmayı ummayanlar, dünya hayatına razı olanlar ve bununla tatmin olanlar ve Bizim ayetlerimizden habersiz olanlar; işte bunların, kazandıkları dolayısıyla barınma yerleri ateştir. (Yunus Suresi, 7-8)

Nitekim bu ruh halinin örnekleri tarih boyunca görülmüştür. Geçmişte kralların, hükümdarların, firavunların pek çoğu elde ettikleri zenginliğin kendilerini ölümsüz kılacağını sanmışlar, hatta mallarının bir kısmını da kendileriyle beraber mezara gömdürmüşlerdir. Zenginliğin üstünde bir değer olabileceğine hiç ihtimal vermemişlerdir. Bunları gören diğer insanlar da doğru yolun bu olduğunu düşünmüş ve bu insanları karda zannetmişlerdir. Oysa dünyada zevk ve sefa içinde yaşıyormuş gibi görünenlerin sonu hiç de umdukları gibi olmamıştır. Allah Kuran'da bu insanlarla ilgili olarak şöyle demektedir:

Onlar sanıyorlar mı ki, kendilerine verdiğimiz mal ve çocuklarla Biz onların hayırlarına koşuyoruz (veya yardım ediyoruz)? Hayır, onlar şuurunda değiller. (Müminun Suresi, 55-56)

Şu halde onların malları ve çocukları seni imrendirmesin; Allah bunlarla ancak onları dünya hayatında azablandırmak ve canlarının inkar içindeyken zorlukla çıkmasını ister. (Tevbe Suresi, 55)

Ancak bu kişiler hiçbir zaman unutmamaları gereken bir konuyu gözardı etmişlerdir: Tüm zenginlik ve "değer" verdikleri yalnızca Allah'a aittir. Mülkün gerçek sahibi olan Allah dilediği kişiye istediği miktarda mülkünden pay

verir. Verdiklerinin karşılığında insanların Kendisi'ne şükretmelerini ve gereği gibi kulluk etmelerini ister. Nitekim Allah'ın zenginlik verdiği birisinin mülkünü yine Allah'tan başka kimse kısamaz ve elindekileri aldığı kişiye de kimse hiçbir yardımda bulunamaz. Bunların hepsi Allah'ın dünyada yarattığı deneme ortamının birer parçasıdır. Aklı ve şuuru açık olan bir insan bunu bilir. Kendisini Yaratan Allah'ı ve O'na hesap vereceğini unutan kişi ise bundan tamamen gafildir:

> **Allah dilediğine rızkı genişletir-yayar ve daraltır da. Onlar ise dünya hayatına sevindiler. Oysaki dünya hayatı, ahirette (ki sınırsız mutluluk yanında geçici) bir meta'dan başkası değildir. (Rad Suresi, 26)**

Dünyadaki Zenginlik ve İtibar Gerçekten Önemli mi?

Birçok insan dünyada eksiksiz bir yaşantı kurarak, son derece mükemmel bir hayat sürdürebileceğini zanneder. Buna göre, hayal ettiği zenginliğe sahip olduktan sonra mutlu olacak, istediği itibarı kazanacak, bu durum hayatının sonuna kadar da böyle devam edecektir. Oysa Allah'ı ve ahireti unutan bir insanın hiçbir zaman tam istediği, hayalini kurduğu gibi bir hayatı olamaz. Çünkü istediği ilk şeye kavuştuğunda daha da iyisini ve fazlasını istediğini anlar. Parası olur, yetinmez, çok daha fazlasını kazanmak için çalışır. Evi olur, beğenmez; muhakkak daha hoşuna giden bir ev görüp, onu almak için çaba harcamaya başlar. Her sene değişen zevklerinden dolayı evinin içini de, kendi kıyafetlerini de beğenmez, sürekli olarak daha güzel mobilyaların ve giysilerin hayalini kurar. Nitekim Müddessir Suresi'ndeki ayetlerde bazı insanların içinde bulunduğu bu ruh hali en açık şekilde tarif edilmiştir:

> **Kendisini tek olarak yarattığımı Bana bırak; ki Ben ona "alabildiğine geniş kapsamlı bir mal" verdim. Göz önünde hazır çocuklar. Ve sayısız imkan ve fırsatları önüne serdim. Sonra, daha arttırmam için tamah eder. (Müddessir Suresi, 11-15)**

Şuurlu bir insanın düşünmesi gereken şudur; en fazla evi olan, en pahalı arabaları satın alan, en çok kıyafeti olan kısacası en zengin olan insanın da oturabileceği ev, kullanacağı araba, yiyeceği yemek, yatacağı yatak, giyeceği kıyafet sınırlıdır. Dünyanın en büyük sarayında oturan bir insan aynı anda kaç odada birden oturabilir? Veya en güzel kıyafetlere sahip insan bir seferde bu kıyafetlerin kaçını üstüste giyebilir? Bu insanların hayatlarına baktığımızda görürüz ki, onlarca odadan oluşan malikanelere sahip olsalar dahi, aynı anda bütün odaları kullanamayacakları için evlerinin en fazla bir odasında oturabilirler. Dolaplar dolusu kıyafetleri olsa da aynı anda sadece tek bir kıyafeti giyebilirler. Allah'ın yarattığı binlerce çeşit yiyeceğe sahip olabilseler bile, en fazla 2-3 tabak yemek yiyebilirler; daha fazlasını yemeye kalksalar, bu onlar için bir işkence haline dönüşür.

Kuşkusuz bu örnekler çoğaltılabilir. Ancak bunlardan daha da etkilisi, kişinin malının, mülkünün "keyfini sürebileceği" ömrünün kısıtlı oluşudur. Her insan hızla kaçınılmaz sona doğru ilerlemektedir. Ancak bazı insanlar yaşamları süresince bu gerçeği fark edememekte ve Kuran'da bildirildiği gibi; **"gerçekten malının kendisini ebedi kılacağını"** (Hümeze Suresi, 3) sanmaktadırlar. Bu yanlış inanca öylesine körü körüne bağlanmışlardır ki, ahirette Allah'ın huzurunda azabı gördüklerinde bile, sahip olduklarını fidye vermeye çalışarak kurtulmak isteyeceklerdir ama elbette artık geç kalmış olacak ve verdikleri hiçbir şey kabul edilmeyecektir:

> **Onlar birbirlerine gösterilirler. Bir suçlu-günahkar, o günün azabına karşılık olmak üzere, oğullarını fidye olarak vermek ister; Kendi eşini ve kardeşini, ve onu barındıran aşiretini de; yeryüzünde bulunanların tümünü (verse de); sonra bir kurtulsa. Hayır, doğrusu o (cehennem), cayır cayır yanmakta olan ateştir. (Mearic Suresi, 11-15)**

Oysa Allah'ın tüm zenginliğin sahibi olduğunu, dünyadaki malın ve itibarın yine orada kalacağını bilen insanlar hiçbir zaman dünyanın peşine düşmezler. Bu insanlar sahip oldukları bir zenginlikten dolayı şımarmaz, herşeyin sahibi Rabbimiz olan Allah'ı unutmazlar, verilen bütün nimetlere şükrederek çalışırlar. Allah dünyadaki değerlere hırsla bağlanmayan bu insanlara da onurlu ve rahat bir yaşantı vaat etmiştir. Allah'ı gereği gibi takdir eden ve O'na güvenen insanlar, dünyanın geçiciliğinin, mal ve mevkinin dünyada ancak kısa bir fayda ve çıkar sağladığının,

ahiretteki sonsuz yaşantının yanında da çok az bir değeri olduğunun farkındadırlar. Böyle düşünen bir insan mal sahibi olur, ancak bunu haksızlık yapmak ve insanları ezmek için kullanmaz. Zenginlik onu daha da çok dünyaya bağlamaz, aksine Allah'a olan yakınlığını ve şükrediciliğini artırır. Kimsenin hakkını yemez, Allah'ın ona verdikleriyle hep iyi işler yapmaya çalışır.

İtibarın ve asıl övgünün Allah Katında olduğunu bilir, bundan dolayı dünyada zenginlik peşinde koşmaktansa kendisini ahirette asıl zenginliğe kavuşturacak olan seçkin bir ahlakın peşinde olur ve onu yaşar. Nitekim bu konuda bizim için en güzel örnek Hz. Süleyman (as)'ın tavrıdır. Çok büyük bir zenginliğe ve mülke sahip olan Hz. Süleyman (as), bu zenginliği ne amaçla talep ettiğini **"... gerçekten ben, mal sevgisini Rabbimi zikretmekten dolayı tercih ettim"** (Sad Suresi, 32) sözleriyle en açık biçimde ifade etmiştir.

Böyle bir kavrayışa sahip olmayan insanlar ise dünyada kazandıklarının bir anlamının olmadığını, kendilerine aslında tüm bunların az bir kazanç sağladığını, en önemlisi de bu kazancı en fazla 60-70 sene kullanabildiklerini düşünmezler. Sahip oldukları mallarını, çocuklarını, evlerini, arabalarını, tüm servetlerini bir gün gelip dünyada bırakarak mezara konacakları gerçeğini unutur, bitmek bilmeyen ve asla ulaşamayacakları bir zenginlik hasretiyle ömürlerini geçirirler.

Oysa kendisini yaratan Allah'ı unutup malına güvenen kişi dünyada da, ahirette de hüsrana uğrayacaktır:

> **Şüphesiz inkar edenler, onların malları da, çocukları da kendilerine Allah'tan (gelecek azaba karşı) hiçbir şey kazandırmaz. Ve onlar ateşin yakıtıdırlar. (Al-i İmran Suresi, 10)**

"Mal yığıp biriktiren ve onu saydıkça sayan" kimselerin durumu Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

> **Ki o, mal yığıp biriktiren ve onu saydıkça sayandır.**
>
> **Gerçekten malının kendisini ebedi kılacağını mı sanıyor?**
>
> **Hayır; andolsun o, 'hutame'ye atılacaktır.**
>
> **"Hutame"nin ne olduğunu sana bildiren nedir?**
>
> **Allah'ın tutuşturulmuş ateşidir.**
>
> **Ki o, yüreklerin üstüne tırmanıp çıkar.**
>
> **O, onların üzerine kilitlenecektir;**
>
> **(Kendileri de) Dikilip-yükseltilmiş sütunlarda (bağlanacaklardır). (Hümeze Suresi, 2-9)**

Gerçek zenginlik ise; Allah'a iman eden ve dünyanın geçip gitmekte olan süslerine gereğinden fazla önem vermeyen, herşeyin yalnızca Allah'tan geldiğini bilen müminlere aittir. Kısa sürecek olan dünya hayatı yerine Allah'ın sonsuza kadar süreceğini bildirdiği ahiret hayatını seçen bu insanlar gerçek zenginlerdir. Mümin, dünya hayatı karşılığında ahireti satın aldığı için zaten en karlı alış verişi yapmış, geçici değil sonsuz zenginliği seçmiştir. Kuran'da bu gerçek şöyle anlatılır:

> **Hiç şüphesiz Allah müminlerden karşılığında mutlaka cenneti vermek üzere canlarını ve mallarını satın almıştır. Onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler ve öldürülürler, bu Tevrat'ta, İncil'de, Kuran'da onun üzerine gerçek olan bir vaaddir. Allah'tan daha çok ahdine vefa gösterecek olan kimdir? Şu halde yaptığınız bu alışverişten dolayı sevinip, müjdeleşiniz. İşte 'büyük kurtuluş ve mutluluk' budur. (Tevbe Suresi, 111)**

Bu gerçekleri göz ardı edip, dünyaya sıkı sıkı bağlananlar ise ahirette karşılaştıklarında kimin kazançlı çıkacağını çok açık bir şekilde öğreneceklerdir.

Evlilik

Dünya hayatına insanı bağlayan en önemli konulardan biri de evliliktir. İyi bir evlilik yapmak, bir genç kız ya da erkeğin en büyük amaçlarından birisidir. Bu nedenle birçok insan, küçük yaşlardan itibaren "iyi bir eş" bulmayı hedefler. Bu elbette ki son derece doğal bir istektir ve bir güzelliktir, ancak hatalı olan cahiliye toplumlarında kadın-erkek ilişkilerinin son derece yanlış bir temel üzerine kurulu olmasıdır. Bu tarz beraberliklerde genel kıstaslar romantizm, duygusallık ve karşılıklı birtakım menfaatlerdir. Özellikle kadınların beklentileri, çoğu zaman kendilerini rahat ettirecek "zengin bir eş" bulmak üzerine kuruludur. Bir genç kız bu uğurda hiç hoşlanmadığı halde bir erkekle evlenebilir. Veya bir erkek yalnızca fiziki güzelliği için bir kadını tercih edebilir.

Oysa burada cahiliye toplumu bireylerinin göz ardı ettikleri çok önemli bir gerçek vardır: Söz konusu maddesel özelliklerin hepsi bir anda yok olabilir; Allah dilediği anda bir insanın tüm zenginliğini elinden alabilir. Yüz ya da vücut güzelliği gibi fiziki özelliklerin hepsi de kısa süre içinde bozulacak ve yok olacaktır. Evlendiği insan eninde sonunda yaşlanacak, sağlığını, gücünü ve güzelliğini, bir daha kazanamamak üzere kaybedecektir. Aslında mutlaka yılların geçmesini ve yaşlanmayı beklemeye de gerek yoktur. Bu kişi ani bir kaza geçirebilir, sakat kalabilir, felç olabilir, ölümcül bir hastalığa yakalanabilir. Bu durumda maddi çıkarlar üzerine kurulu bu sistem ne olacaktır? Örneğin, bir kadınla yüzünün güzelliği için evlenmiş bir erkek, eşi bu güzelliği bir kazada kaybederse veya yaşlanarak kırış kırış bir yüze sahip olursa ne yapacaktır? Kuşkusuz hayatının en büyük amaçlarından biri olarak gördüğü evliliğini son derece yanlış bir temel üzerine kurduğunu anlayacaktır.

Burada anlatılmak istenilen, evliliğin yalnızca Allah rızası için, O'nun hükümleri doğrultusunda yapılırsa doğru bir temel üzerine kurulacağıdır. Aksi şekilde yapılan her hareket hem dünyada hem de ahirette kişiye mutluluk vermeyecektir. Kişi, tüm hayatını feda ettiği ve tüm planlarını ona göre ayarladığı bu sistemin ne kadar boş ve geçici olduğunu ahirette kesin olarak kavrayacaktır. Ancak tabii ki bu kavrayışta son derece geç kalmış olacaktır. Dünyada kendine en yakın dost bildiği eşi, ahirette kişinin görmek bile istemediği, hatta azaptan kurtulmak için fidye olarak vermek istediği bir insana dönüşecektir. Hesap gününde bu gibi insanların durumunu Allah şöyle bildirmektedir:

> **Onlar birbirlerine gösterilirler. Bir suçlu-günahkar, o günün azabına karşılık olmak üzere, oğullarını fidye olarak vermek ister; Kendi eşini ve kardeşini, Ve onu barındıran aşiretini de; (Mearic Suresi, 11-13)**

Ayetlerde görüldüğü gibi hesap günü inkarcılar için dünyadaki eşin, dostun, kardeşin değeri kalmayacaktır. Hatta bu insanlar birbirlerini fidye olarak vermek isteyecekleri gibi, dünya hayatında birbirlerinin kötülüklerine engel olmadıkları, cehenneme davetçi oldukları için birbirlerine lanet edeceklerdir. Geçici dünya hayatında, Allah'ın rızası dışında kıstaslarla beraber oldukları kişiler ahirette kendilerini büyük bir ziyana uğratacaklardır. Bu konuda Kuran'da verilen bir başka örnek de, cehenneme karısıyla birlikte atılan Ebu Leheb'tir:

> **Ebu Leheb'in iki eli kurusun; kurudu ya. Malı ve kazandıkları kendisine bir yarar sağlamadı. Alevi olan bir ateşe girecektir. Eşi de; odun hamalı (ve) Boynuna bükülmüş bir ip (bağlanmış) olarak. (Mesed Suresi, 1-5)**

Allah'ın razı olacağını bildirdiği sevgi ve beraberlik ise son derece farklı kıstaslar üzerine kurulmuştur. Zenginlik, şöhret, güzellik böyle bir beraberlikte ana etken olmaz. Dünyanın geçici bir yer olduğunu bilen, samimi müminler için gerçek kıstas takvadır. Bir insanın Allah'a olan bağlılığı, sevgisi, korkusu yani takvası ne kadar yüksekse, o insana duyulan sevgi de o derece yüksektir. Üstelik Allah'ın rızası aranarak yapılan bir evlilik insana son derece huzur ve güven vericidir. Allah Kuran'da böyle bir evlilik için şunları bildirmiştir:

> **Onda 'sükun bulup durulmanız' için, size kendi nefislerinizden eşler yaratması ve aranızda bir sevgi ve merhamet kılması da, O'nun ayetlerindendir. Şüphesiz bunda, düşünebilen bir kavim için gerçekten ayetler vardır. (Rum Suresi, 21)**

Ayrıca dünyada birbirlerine takvalarından dolayı bağlı olan müminler, ahirette de kazançlı olacaklardır. Yaşamları boyunca birbirlerini hayra ve güzel olana davet ettikleri, cennete yönlendirdikleri için ahirette de en yakın dostlar olacaklardır. Allah mümin erkeklerle, mümin kadınların bu durumunu şöyle haber vermiştir:

Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin velileridirler. İyiliği emreder, kötülükten sakındırırlar, namazı dosdoğru kılarlar, zekatı verirler ve Allah'a ve Resûlü'ne itaat ederler. İşte Allah'ın kendilerine rahmet edeceği bunlardır. Şüphesiz, Allah, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir. (Tevbe Suresi, 71)

"Bazı evliliklerde paraya göre karar verilmesi çok küçük düşürücüdür."

ADNAN OKTAR: ... Kadınların bir kısmı tabi hepsi değil, kimde para varsa o kişiyi kendince "en takva" kabul ediyor. "Dünyanın en iyi insanı o." diyor. Dindar olması önemli olmuyor. Çok samimiyetsiz, çok çirkin bir mantık...

Kimi seçeceklerine bir türlü tam karar veremiyorlar, çünkü sürekli daha zengini çıktığı için. "Bunun hem arabası var hem evi, bir de bunun parası daha fazla. Acaba buna mı versek? Biraz daha düşünelim, bir bakalım, karar veremiyoruz." diyorlar.

Şimdi adamın bedeniyle mi evleniyorsun ruhuyla mı evleniyorsun? Ruhuyla evleniyorsun, ruhuyla sonsuza kadar beraber olacağına göre yaşın önemi olmaz. Fakat bazıları için böyle değil. Eğer kendine, ailesine baktırmayı düşünüyorsa, bir hasta bakıcı, para basan veya yemek sağlayan birisini arıyorsa, evleneceği kişinin genç olmasını istiyor.

Ya da adamın ölmesi ihtimali var ise ve zengin ise, genç olmasını hiç istemiyorlar. Bu yanlış mantıktaki insanlara göre ne kadar yaşlı olursa, o kadar makbul oluyor. Kendince ne kadar hastalıklı olursa, o kadar makbul kabul ediyorlar. "Yaşlılık sorun değil, ben ruha bakarım." diyorlar. Daha önce reddederken birden fikir değiştiriyor. Evleniyor hakikaten ve iki-üç yıl sonra adam ölüyor yaşlı, hasta olduğu için. Hemen miras işlemleri yapılıyor, zaten herşey buna göre ayarlı oluyor.

Bu korkunç sistem ve bu korkunç ölçü acımasızca toplumun içerisinde canavar gibi geziniyor. Birçok insan bunu örtbas edip anlamazlıktan gelerek bu sistemi işletiyor. En nefret ettiği adamlarla iç içe, en rezil şartlarda onun kahrını çekmeye devam ediyor. Sırf parası için ve menfaati için, nefret ettikleri halde birbirlerini seviyor taklidi yapıyorlar.

Kalben boşanmış, fakat diliyle boşanamıyor çıkardan dolayı. Halbuki dürüst olmak lazım. Çünkü evlilik Allah aşkının yaşanması içindir. Allah'ın tecellisini görmek için evlenilir. *(Sayın Adnan Oktar'ın 22 Ağustos 2010 tarihli HarunYahya.TV röportajından)*

"Allah için yaşayan bir insana Allah güzel bir evlilik imkanı verir."

ADNAN OKTAR: "Hocam, ben otuz yaşında şimdiye kadar hiç evlenmemiş biriyim." diyor Abdullah. Önce kendini yetiştir. Kuran'ı oku baştan sona, ahlakını güzelleştir, genel kültürünü artır, Allah'a kendini ada. Deccaliyet'e karşı çaba harca. **"Hayatın bütün yönlerinden çekilerek"** diyor değil mi Allah peygambere, "gece gündüz Allah için yorul" diyor. Peygamber'i biz örnek almakla mükellefiz. Hayatını Allah'a vakfet, mücahit ol, günün ceht ile geçsin, nefes alacak vaktin olmasın. O arada Allah sana isterse mal da verir, imkân da verir, para da verir, evleneceksen eş de verir. Ama sen bunların hepsini bırakıp ben evleneceğim dersen, evlendiğinde farz edelim, zaten evlenemezsin de Allah nasip etmez. Farz edelim evlendiğinde, Allah sana bir tane ölü nasip eder, ölüyle evlenirsin bilmezsin onun öyle olduğunu, zombi gibi bir kadınla evlendirir, mahvolursun. Seni mahveder, psikolojin bozulur, gücünü kaybedersin. Ondan nefret edersin çünkü Allah'a değer vermemiş oluyorsun hâşâ, Allah da sana değer vermez.

Sen Allah'ı unutursan Allah da seni unutur. Çünkü insanlar Allah'ın birer tecellisidir sen önce Allah'ı isteyeceksin. Allah için yaşayacaksın, Allah'a kendini adayacaksın Hz. Meryem gibi, Hz. İsa Mesih gibi... Bilmiyor muydu onlar

evlenmeyi? Onların aklı yok muydu? En akıllıydı onlar. Hz. Meryem ailesiyle kendi arasında bir perde çekti, kendini Allah'a adadı. Kendini Allah'a vakfetti, hiç evlenmeden Cenab-ı Allah ona Hz. İsa Mesih'i, Ulül Azim bir peygamberi nasip etti ve hayatı nefis güzel geçti annemizin.

Hz. İsa Mesih hiç evlenmedi, bilmiyor muydu evlenmeyi? Allah'a kendini adadı. Cenab-ı Allah'ın yanında şu an, meleklerle, yine ibadet ediyor, yine evli değil. Bak sırf Hz. İsa için bu ayet vardır. Meleklerle ibadet eden tek peygamberdir Allah Katında. Bütün peygamberler ayrı, Hz. İsa Mesih'i Allah ayrı tutmuş. **"Mesih ve yakınlaştırılmış melekler, Allah'a kul olmaktan kesinlikle çekimser kalmazlar."** diyor. Ölü olan ibadet etmez, diri olan ibadet eder. Melekler diridir, Hz. İsa Mesih de diridir. Kuran ayetinde var. Diri olduğu için ibadetine devam ediyor. Yeniden dünyaya gelecek... *(Adnan Oktar'ın 6 Mayıs 2012 tarihli A9 Tv röportajından)*

Çocuklar

İnsanın nefsi, sınırsız bir mal, mülk ve servet sahibi olmanın yanı sıra, kendisi öldüğünde soyunu devam ettirecek olan çocuklar edinmenin tutkusuyla da doludur. Ne var ki Kuran'da bu tutkunun, Allah'ın rızası temeli üzerine kurulmadığı takdirde, insanı Allah'ın zikrinden ayıran ve en önemlisi O'na ortak koşmaya kadar götüren bir unsur olabileceği bildirilmiştir. İnsan Allah'ın kendisine vermiş olduğu çocuklarla da denenmekte ve Allah'ın razı olacağı tavırlar gösterip göstermeyeceği gözlemlenmektedir. **"Mallarınız ve çocuklarınız sizin için ancak bir fitne (bir deneme)dir. Allah ise, büyük ecir (en güzel karşılık) O'nun Katında olandır"** (Teğabun Suresi, 15) ayetiyle de bu açıkça bildirilmektedir.

Ayette mallar ve çocuklar için "fitne" kelimesinin kullanılmış olması oldukça dikkat çekicidir. Çocuklar dünyanın süsüdür ancak kimi insanlar "çocuk sahibi olma" fikrini, hayatın en önemli amaçlarından biri olarak görmektedirler. Allah Kuran'da, çocukların insan için büyük bir deneme konusu olduğundan bahsetmekte; çocuğa ancak Allah'ın rızası gözetilerek sahip olunması gerektiğini, aksinde insan için gizli bir şirk ihtimalinin oluşacağı üzerinde durmaktadır. Allah'ın kendilerine bağışladığı çocuğu, Allah'ı unutarak bir "yaşam gayesi" haline getiren ve kimi zaman da farkında olmadan O'na ortak koşan ailelerin örneği Kuran'da şöyle anlatılır:

> **O, sizi tek bir nefisten yarattı ve kendisiyle durulup-yatışması için ondan eşini var etti. Onu (eşini) örtüp-bürüyünce, o da bir yük yüklendi de bununla (bir süre) gezindi. Nitekim ağırlaşınca, ikisi Rableri olan Allah'a dua ettiler: "Eğer bize salih (bir çocuk) verirsen, andolsun şükredenlerden olacağız." Ama O, onlara salih (bir çocuk) verince, kendilerine verdiği şey konusunda O'na ortaklar kılmaya başladılar. Allah, onların şirk koştuklarından yücedir. Kendileri yaratılıp dururken, hiçbir şeyi yaratamayan şeyleri mi ortak koşuyorlar? (Araf Suresi, 189-191)**

Kuran'daki kıssalara bakıldığında da, peygamberlerin çocuk isterlerken yalnızca Allah'ın rızasını gözettikleri açıkça görülür. Bu konuyla ilgili olarak Kuran'da pek çok örnek vardır:

> **Hani İmran'ın karısı: "Rabbim, karnımda olanı, "her türlü bağımlılıktan özgürlüğe kavuşturulmuş olarak" Sana adadım, benden kabul et. Şüphesiz işiten bilen Sensin Sen" demişti... (Al-i İmran Suresi, 35)**

Hz. İbrahim'in çocuk istediği duası ise şu şekildedir:

> **Rabbimiz, ikimizi Sana teslim olmuşlar kıl ve soyumuzdan Sana teslim olmuş bir ümmet (ver). Bize ibadet yöntemlerini göster ve tevbemizi kabul et. Şüphesiz, Sen tevbeleri kabul eden ve esirgeyensin. (Bakara Suresi, 128)**

Yukarıdaki ayetlerde örnek gösterildiği şekilde çocuk sahibi olmak, kuşkusuz hayırlı bir sonuç doğurur. Allah'ın razı olacağı, Kuran ahlakını benimsemiş bir insan yetiştirmek bir ibadet hükmüne geçebilir. Ancak aksi bir niyette insan dünyada da, ahirette de kötü bir sonuç ile karşılaşabilir. Eğer çocuğu Allah'ın kendisine lütfedeceği bir emanet olarak görmez de, kendisine ait olan ve onun sayesinde çevresine böbürlenip gururlanacağı bir gösteriş unsuru

sayarsa, doğru yoldan sapmış olur. Bunun ahiretteki karşılığı ise yıkıcıdır. Ahiret günü, dünyada kendine en büyük destekçi gördüğü çocuğunu unutur; hatta azaptan kurtulabilmek için eşini, ailesini, kardeşini fidye vermek istediği gibi çocuğunu da fidye vermek ister. Böylece azaptan kurtulabileceğini sanır. Fakat o gün azaptan hiçbir şekilde kaçış yoktur.

Çocukların varlığı bir güzelliktir ve Allah'tan bir nimettir ancak Allah rızası için edinilmeyen çocuklar dünyada birçok probleme yol açarlar. Doğumdan itibaren çok büyük zorluklarla yetişen çocuklar, insan için başlı başına bir meşgale olur. Birçok insan çocuğunun bir an önce büyümesi için çalışırken, bu süre zarfında kendi yaşamındaki yılların ne kadar hızlı geçtiğinin farkına bile varamaz. Allah rızası için sabredildiğinde büyük bir ibadet hükmüne geçecek olan zorluklar, cahiliye kültürüne sahip insanlar için çoğu zaman amaçsız bir sıkıntı haline dönüşebilir.

Cahiliye kültüründe karşılaşılan en büyük hayal kırıklığı ise hiç kuşkusuz ki çocukların büyümesiyle yaşanır. Allah'ın emrettiği ahlak doğrultusunda eğitilmeyen bir çocuk, doğal olarak cahiliye toplumunun bozuk ahlakını benimser. Bu kötü ahlakın neticesinde ise anne babasına karşı isyankar, vefasız bir insan ortaya çıkar. Anne-baba çocuklarını bir nevi gelecek garantisi olarak görmüş, onun ileride, yaşlılık dönemlerinde kendilerinin en büyük destekçisi olacağını sanmışlardır. Oysa isyankar bir ahlakla yetişen kişi, çoğu kez bu inceliklerden tamamen yoksundur. Kendi isteklerini gerçekleştirmeye, çıkarlarını korumaya çalışacak, anne ve babasının kendisi ile ilgili planlarını da ancak bu çıkarlarına uyarsa yerine getirecektir. Hatta anne-babanın kendilerini bir huzurevinde terk edilmiş olarak bulmaları da az rastlanan bir sonuç değildir.

Oysa Kuran ahlakıyla yetiştirilmiş bir çocuğun davranışları bambaşkadır. Çünkü Kuran'da anne babanın emeğinden, onlara karşı gösterilmesi gereken saygıdan bahsedilir ve yaşlılık zamanında onları incitmemek emredilir:

> **Rabbin, O'ndan başkasına kulluk etmemenizi ve anne-babaya iyilikle-davranmayı emretti. Şayet onlardan biri veya ikisi senin yanında yaşlılığa ulaşırsa, onlara: "Öf" bile deme ve onları azarlama; onlara güzel söz söyle. Onlara acıyarak alçakgönüllülük kanadını ger ve de ki: "Rabbim, onlar beni küçükken nasıl terbiye ettilerse Sen de onları esirge." (İsra Suresi, 23-24)**

Ayetlerden de anlaşıldığı üzere bir insanı yetiştirmek, ona ahiretteki durumunu düşünerek eğitim vermek çok asil bir görevdir. Ama, eğer çocuk dünyaya ve onun geçici yararına yönelik planlar doğrultusunda büyütülür, hazırlanırsa; bu, dünyaya yönelik her iş gibi geçici, tatmin etmeyen ve sonuçsuz bir iş olur. Üstelik Allah rızası için yetiştirilen çocuk mümin ahlakını benimsemese de kaybedilen bir şey yoktur. Çünkü tüm insanların velisi Yüce Allah'tır ve kişi O'nu razı edecek şekilde bir eğitim verdiğinde, artık gerisini Allah'a havale etmiş olur.

Dünya hayatındaki beklentilerine uygun yetiştirdiği çocuğunda ise istediğini bulamayacağı gibi, aynı zamanda ahirette de ne çocuğunun kendisine, ne de kendisinin çocuğuna bir faydası olacaktır. Kuran'da bu durum şöyle bildirilir:

> **"… Fakat 'kulakları patlatırcasına olan o gürleme' geldiği zaman kişi o gün kendi kardeşinden kaçar; annesinden ve babasından, eşinden ve çocuklarından. O gün onlardan her birisinin kendine yetecek bir işi vardır." (Abese Suresi, 33-37)**

Başta da belirttiğimiz gibi insan, ancak Allah'a kulluk etmek üzere yaratılmıştır. Dünyadaki yaşamı içerisinde kendisine gösterilen tüm süsler, yalnızca Rabbimiz'e kulluk edip etmediğini denemek, O'nun rızasına uygun bir yaşam sürüp sürmediğini gözlemlemek içindir. Nitekim insan öldükten sonra, dünya hayatında yapmış olduğu ibadetlere ya da inkara göre ahirette hesap verecek ve yaptıklarına karşılık olmak üzere ya cennet ya da Allah'ın sonsuz azabı olan cehennem ile karşılık görecektir. Bu nedenle insanların aklını çelen dünyadaki tüm süslerin, Allah Katında hiçbir değeri yoktur. İnsanı Allah'a yakınlaştıracak ve ahiret hayatında onu cehennemin sonsuz azabından kurtaracak şey; sahip olduğu malları ve çocukları değil, ancak takvası ve imanıdır. Ayetlerde bu çok açık bir biçimde ifade edilir:

> **Bizim Katımız'da sizi (bize) yaklaştıracak olan ne mallarınız, ne de evlatlarınızdır; ancak iman edip salih amellerde bulunanlar başka. İşte onlar; onlar için yaptıklarına karşılık olmak üzere kat kat mükafaat vardır ve onlar yüksek köşklerinde güven içindedirler. (Sebe Suresi, 37)**

Gerçekten inkar edenlerin ise, ne malları, ne çocukları, onlara Allah'tan yana bir şey sağlayamaz. İşte onlar, ateşin halkıdırlar, onda temelli olarak kalacaklardır. (Al-i İmran Suresi, 116)

Gerçekten inkar edenlerin ise, ne malları, ne çocukları, onlara Allah'tan yana bir şey sağlayamaz. İşte onlar, ateşin halkıdırlar, onda temelli olarak kalacaklardır. (Mücadele Suresi, 17)

"Çocuklar Allah sevgisi ve Allah korkusu il yetiştirilmelidir"

ADNAN OKTAR: Çocuk terbiyesinde en dikkat edilecek şey çocuğa saygı duymak ve değer vermektir. Büyük bir insan gibi, otuz yaşında bir insana nasıl davranırsan çocuğa da öyle davranmak gerekir. Hürmet edilecek, saygıyla ve akıllı konuşulacak. Çocuklar öncelikle derin sevginin yaşanacağı, Allah'ın güzel tecellileridir. Coşkun muhabbetle, aşkla sevilir çocuk. Derin sevgiyle sevilir.

Meşru istekleri yerine getirilirse de şımarmaz, tam tersine hoşuna gider, sana sevgisi artar. Ona Allah'ı sevdirdiysen, Allah'ın koruması altında olduğunu ona söylediysen, Allah'ın cenneti yarattığını, hep beraber cennete gideceğimizi, annesiyle babasıyla da cennette buluşacağını ona söylediysen, kötülük yapanları Allah'ın cezalandırdığını söylersen ama cezasında da Allah'ın çok şefkatli olduğunu söylersen o çocuk nur gibi olur. Dünya tatlısı olur. Ama oradan buradan duyulan garip açıklamalarla terbiye etmeye kalkarlarsa; bilmiş, ukala, ters, saldırgan, çılgın çocuk modelleri meydana gelir. Allah sevgisini öğreterek, Allah'ın onun için yarattığı güzel nimetleri ona hatırlatarak Allah'ı sevdirmek gerekir. Mesela çikolatayı Allah yaratıyor, o güzel elmaları Allah yaratıyor, elmanın çekirdeğinde koskoca bir elma ağacının bütün detayları saklı. Bir elma çekirdeğinden, küçücük bir elma çekirdeğinden seksen metrelik elma ağacı oluyor, binlerce dal veriyor, binlerce meyve veriyor, binlerce çiçek açıyor...

Bunların çok büyük bir mucize olduğunu çocuğa anlatmak gerekir. Allah'ın tavus kuşunu nasıl güzel yarattığı, kuşun renklerindeki güzelliği, simetriyi, kelebeğin kanatlarındaki simetriyi gösterip; "Bak çocuğum burada da bir yuvarlak var, aynısı burada da var, bunları yaratan Allah'tır. Bir de 'şeytan' denilen bir varlık var; o, bunun tam tersini söyler. Bunun tesadüflerle olduğunu söyler. Hiç tesadüfen olur mu bu çocuğum?" gibi bir mantık örgüsüyle, aklını kullandırtarak Allah'ın varlığı iyice pekişecek şekilde anlatmak lazım. "Bu simetriyi nasıl açıklayabiliriz?" diyecek. "Bak, burada da var, burada da var. Müthiş bir renk var, müthiş bir güzellik var, müthiş bir estetik ve denge var ve geometri var ve altın oran var." diyerek anlatmak gerekiyor.

Bu şekilde eğitilirlerse ömür boyu dengeli ve tutarlı olurlar. Çok çok güzel olurlar, inşaAllah. Bizim bu konularda çocuklarla ilgili kitaplarımız var. Kardeşlerimiz o kitaplardan istifade edebilirler. Sitemizde, www.harunyahya.org, kapsamlı bilgiler var çocuklarla ilgili... *(Adnan Oktar'ın 14 Kasım 2010 tarihli Çay Tv röportajından)*

"Çocuklara saygı gösterilmesi ve akılcı yaklaşılması lazım"

ADNAN OKTAR: Kimileri çocukları hep deli yerine koyarlar dikkat ederseniz, hatta deliyle konuşuyor gibi konuşurlar. Halbuki çocuklar çok zeki olurlar. ...Çocuğa derin saygı gösterilmesi, çok akılcı yaklaşılması lazım. Çocuğa Allah aşkıyla yaklaşmak lazım, son derece candan. Çocuk o samimi imanı görürse ruhunu Allah sonuna kadar açar ve bu çocuğu bereketli kılar. Mesela Hazreti İsa nasıldı çocuk yaştan itibaren, peygamberler nasıldı? Mükemmel yetişmiş insanlardı, çocukken Allah aşkını çok güçlü almış insanlardı. Çocuk yaşta Allah aşkının öğretilmesi lazım ve çocuğa çok saygılı, sevecen ve akılcı yaklaşılması lazım.

Bir de hurafe çok tehlikelidir. Kimilerinin aklına din dedin mi hurafe, hurafe dedin mi din geliyor. Böyle birşey yok. Din, dünyanın en kaliteli insanının yaşadığı sistemdir. Dindar dünyanın en kaliteli insanıdır; en akıllı, en basiretli,

en ferasetli, vicdanlı, makul düşünen, son derece güvenilir bir insandır. Din, dünyayı en mükemmel şekilde kullanacağımız sistemdir, aynı zamanda Allah'ın dünyayı nasıl kullanacağımıza dair anlattığı bir sanattır. Çocuğa o ruhla yaklaşılırsa, o sevecenlikle yaklaşılırsa çok güzel netice alınır, inşaAllah. *(Adnan Oktar'ın 1 Şubat 2009 tarihli Kanal 35 TV röportajından)*

"Çocuklara dini eğitim verilmezse ölümü anlayamaz, ruhu boşlukta kalır."

ADNAN OKTAR: "Çocuktur bir şey bilmez!" diye bir şey yok, çocuğa dini öğretmezsen çocuğun ruhu boşlukta kalır, dünyayı kabus gibi görür, babasının annesinin bir gün öleceğini ve yok olacağını düşünen bir çocuk ruh hastası olur. Kendisinin bir gün öleceğini, yok olacağını düşünen bir çocuk ruh hastası olur ama annesiyle babasıyla cennette kavuşacağını bilen bir çocuk, ruhen ve bedenen çok sağlıklı ve zinde olur. Öbür türlü yıkım meydana getirir, bazen ailesini kaybeden çocuklar oluyor, dehşet verici bir sonuçtur onun için. "Bir daha baban asla gelmeyecek, yokluk oldu, boşluk oldu." dersen bu çocuk için yıkım olur. Kendisinin de bir gün öyle olacağını düşünürse bu da onun için dehşet vericidir. Dolayısıyla "Bizleri Allah yaratmıştır, ahirette birlikte olacağız, cennette birlikte olacağız, babana en kısa zamanda sen de kavuşacaksın" dendiğinde o çocuğun ruhu rahatlık içinde olur, sevgisi devam eder ve içinde bir yıkım meydana gelmez. *(Adnan Oktar'ın 18 Aralık 2009 tarihli Dem TV ve Tempo TV röportajından)*

AFETLER...

Üzerinde yaşadığımız dünya, birçok insan farkında olmasa da, içeriden ve dışarıdan pek çok tehdit unsuruyla doludur. Göktaşları, karadelikler, kuyruklu yıldızlar, dıştaki tehdit unsurlarının sadece bir bölümüdür. Diğer yandan, dünyanın derinliklerine doğru inildikçe binlerce derece sıcaklıktaki sıvı tabakaya rastlanır. Öyle ki dünyayı "ayağımızın altında içi kaynayan bir küre" olarak tanımlamak hiç de yanlış olmaz. Bunların dışında dünyayı çepeçevre kuşatan koruyucu bir atmosfer vardır. Ancak atmosferin koruyuculuğunun yanında bir de son derece kuvvetli etkileri olan atmosfer olayları mevcuttur; rüzgarlar, fırtınalar, tayfunlar…

Tüm bu tehdit unsurları zaman zaman etkili olmakta; bunların sonucunda da can ve mal kaybıyla sonuçlanan ve doğal afetler olarak adlandırılan olaylar gerçekleşmektedir. Başta depremler olmak üzere, volkan patlamaları, seller, dev dalgalar, hortumlar, fırtınalar, büyük yangınlar birbirlerinden farklı şiddet ve etkilere sahiptirler. Ortak yönleri ise oldukça kısa bir zaman içinde bir şehri, orada yaşayan insanları ve diğer tüm canlıları yok edebilmeleri ve büyük hasarlara yol açabilmeleridir. En önemlisi de insanların bu zararları engellemeye kesinlikle güç yetirememeleridir.

Bu felaketlerin tümü, insanların çok iyi bildikleri ama karşılaşmadıkları sürece akıllarına getirmek istemedikleri gerçeklerdir. Dünya üzerindeki yaşam öyle uygun dengeler üzerine ayarlanmıştır ki, bu tarz olaylar çok büyük alanlarda etkili olmaz. İnsanlar da dahil olmak üzere tüm canlılar için adeta özel bir koruma mevcuttur. Ama bu korumanın yanısıra Allah, zaman zaman insanlara, yaşadıkları mekanın ne derece güvensiz olabileceğini de göstermektedir. Bahsettiğimiz afetleri meydana getirerek, üzerinde yaşadıkları gezegene hiçbir hakimiyetleri olmadığını onlara hatırlatmaktadır. Kendi acizliklerini kendilerine göstermekte ve bütün bunlar öğüt alıp aklını kullanabilenler için birer düşünme nedeni olmaktadır.

Peki bunun dışında insanların bu olaylardan çıkarmaları gereken sonuçlar nelerdir?

Kitabın başında da üzerinde durduğumuz gibi dünya, insanların denenmesi, Allah'a iman edenlerle etmeyenlerin ayrılması için özel olarak yaratılmış bir imtihan yeridir. Allah bu gerçeği "… amel bakımından hanginizin daha iyi olduğunu denemek için gökleri ve yeri altı günde yaratan O'dur..." (Hud Suresi, 7) ayetiyle haber vermiştir.

Dünya için olan bu özel imtihan ortamı son derece eksiksiz hazırlanmıştır; öyle ki karşılaşılan her olay belirli sebeplerle meydana gelir. Her detay sebep-sonuç ilişkileri içerisinde gerçekleşir. Örneğin, insanların yeryüzü üzerinde durabilmesi yerçekimi kanunuyla açıklanır; yağmurun yağması bulutlar ve rüzgar sayesinde gerçekleşir; ölüm, kaza veya hastalık mutlaka bir sebeple oluşur… Kuşkusuz bu tarz sebep sonuç ilişkilerini sayfalarca sıralayabiliriz. Ancak burada önemli olan bunların sayısı değil, ne derece "inandırıcı" bir sistem oluşturduklarıdır.

Bu sistemin bir özelliği de, her olayın insan mantığının kavrayabileceği şekilde gelişmesidir. Örneğin, Allah zaman zaman insanları doğal afetler yoluyla uyarabilir. Bu tarz bir olayda, mesela bir depremi düşünelim; pek çok insan ölebilir veya yaralanabilir. Bunların arasında gençler ve yaşlılar, erkekler ve kadınlar, hatta çocuklar olabilir. Tüm bunlar son derece "doğal" görünür ve gafil olan insan, bu afetleri Allah'ın özel bir amaca yönelik olarak yarattığını fark etmez. Şimdi düşünelim; eğer böyle olmasaydı ve bir depremden yalnızca Allah'a karşı suç işleyen kişiler etkilenseydi ne olurdu? Kuşkusuz imtihan ortamı tamamen yok olurdu. Ama Allah böyle bir şeye izin vermemiş ve yukarıda da belirttiğimiz gibi dünyada gerçekleşen her olayı son derece "doğal" görünümlü bir mizansende hazırlamıştır. Bu "doğal" görünümlü olayların ardında bir amaç ve hikmet olduğu, ancak Allah'ın farkında olan ve derin bir kavrayışa sahip olan insanlar yani iman edenler tarafından fark edilir.

Ayrıca Allah "Her nefis ölümü tadıcıdır. Biz sizi, şerle de, hayırla da deneyerek imtihan ediyoruz ve siz Bize döndürüleceksiniz" (Enbiya Suresi, 35) ayetiyle tüm insanları zaman zaman iyi ve kötü olaylarla deneyeceğini bildirmiştir. Bir olay olduğunda o ortamdaki pek çok insanın bundan etkilenmesi elbette imtihanın bir sırrıdır. Unutulmamalıdır ki Allah sonsuz adalet sahibidir ve O, sonsuz adaletiyle her insana yaptığının tam karşılığını ahirette verecektir. Bu dünyada insanların başlarına gelen olaylar yalnızca bir denemedir. Sabredenlerin de, denendiklerini

fark edemeyenlerin de karşılığı eksiksiz olarak ödenecektir. Nitekim Allah'a gönülden bağlı, O'nun yüceliğini hakkıyla takdir edebilen insanlar dünyanın bu sırrını kavramışlardır. Başlarına bir musibet geldiğinde hemen Allah'a yönelir ve tevbe ederler. Çünkü Allah'ın Kuran'daki şu vaadini bilirler:

> **Andolsun, Biz sizi biraz korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabır gösterenleri müjdele. Onlara bir musibet isabet ettiğinde, derler ki: "Biz Allah'a aitiz ve şüphesiz O'na dönücüleriz." Rablerinden bağışlanma (salat) ve rahmet bunların üzerinedir ve hidayete erenler de bunlardır. (Bakara Suresi, 155-157)**

Yukarıdaki ayetlerde de bildirildiği gibi inanan veya inanmayan tüm insanlar bazı olaylarla denenirler. Kimi zaman doğal bir afet, kimi zaman günlük hayattan bir olay, kimi zaman birtakım eksiklikler veya hastalıklar; dünyada insanlardan hiç uzak olmayan gerçeklerdir. Bu tarz belalar kimi zaman şahısları, kimi zaman ise toplumları etkileyebilecek düzeyde meydana gelirler. Örneğin, refah ve bolluk içinde yaşayan kişilerin iflas etmesi, son derece güzel bir insanın bir kaza sonucu yüzünün bakılamayacak hale gelmesi veya tedavisi olmayan bir hastalığa yakalanması, ani bir fırtınayla bir şehrin zarar görmesi zaman zaman rastlanan ve dünya hayatının "pamuk ipliği"ne bağlı olduğunu gösteren olaylardır.

Önemli olan, insanların bu olaylardan almaları gereken dersi kavrayabilmeleridir. Çünkü Allah'ın insanlara, maddi ve manevi zarar veren olaylarla hatırlatmalar yapması, o insanların bulundukları sapkın durumdan kurtulmaları, Allah'ın dosdoğru yoluna yönelmeleri için kendilerine verilen bir mesajdır. Allah, insanlara yaşatılan bu felaketlerin de dünya üzerindeki herşey gibi bir amaçla yaratıldığını, bunların insanlar için birer "hatırlatıcı" olduklarını göstermektedir. Allah Kuran'da her olayın Kendi izniyle gerçekleştiğini bize şöyle bildirmiştir:

> **Allah'ın izni olmaksızın hiçbir musibet (hiç kimseye) isabet etmez. Kim Allah'a iman ederse, onun kalbini hidayete yöneltir. Allah, herşeyi bilendir. (Teğabün Suresi, 11)**
>
> **Allah'ın izni olmaksızın hiçbir nefis için ölmek yoktur. O, süresi belirtilmiş bir yazıdır. Kim dünyanın yararını (sevabını) isterse ona ondan veririz, kim ahiret sevabını isterse ona da ondan veririz. Biz şükredenleri pek yakında ödüllendireceğiz. (Al-i İmran Suresi, 145)**

Karşılaşılan zorlukların bir hikmeti de şudur: Kendini dünyada güç sahibi gören insan, Allah'ın dilemesiyle bir anda gerçekleşen afetler karşısında, ne derece aciz olduğunu fark eder. Ne kendine, ne de etrafındaki insanlara yardım etmeye güç yetirebilir çünkü herşey Allah'ın elindedir; O'ndan başka zarar veya yarar vermeye gücü yeten kimse de yoktur. Bu gerçek insanlara şöyle bildirilmiştir:

> **Şayet Allah sana bir zarar dokunduracak olursa, O'ndan başka bunu giderecek yoktur. Sana bir iyilik dokunduracak olursa da O, herşeye güç yetirendir. (Enam Suresi, 17)**

Bu bölümde çeşitli afetleri tüm etkileriyle anlatacağız ki böylece bazı insanlara tutkuyla bağlı oldukları dünyanın geçici bir yurt olduğunu ve asıl yaşamın ahiret hayatı olduğunu hatırlatalım. Gözler önüne sereceğimiz bu gerçekler aynı zamanda, meydana gelen afetler esnasında ve sonrasında, insanların içine düştükleri çaresizliği de kendilerine göstermektedir. Bu çaresizlik, Allah'ın gücü karşısında insanların hiçbir gücü olamayacağının ve Allah'tan başka dost ve yardımcıları da olmadığının ifadesidir.

Depremler

Depremler, doğa olayları içinde en zarar verici etkiye sahip olan ve insanları en çok tehdit edenlerden biridir. Yapılan tespitlere göre dünya üzerinde yaklaşık iki dakikada bir deprem olmaktadır. Hesaplayacak olursak, bir sene içinde dünyada meydana gelen deprem sayısının yüzbinleri bulabildiği ortaya çıkar. Bunların yaklaşık 20 tanesi bir şehri yıkacak güçte depremlerdir. Fakat her zaman kalabalık nüfuslu bölgelere rastlamadıkları için büyük bir zararla sonuçlanmazlar. Her yıl oluşan depremlerin, yaklaşık olarak yalnızca beş tanesi yıkıma ve ölüme sebebiyet vermektedir. Bu bilgiler ışığında düşünüldüğünde aslında insanların depremlerle çok fazla yüzyüze gelmedikleri anlaşılmaktadır.

Yaklaşık her iki dakikada bir dünyanın herhangi bir yerinde deprem olmasına rağmen, bu depremlerin şiddeti öylesine hassas ayarlanmıştır ki; kimi zaman insanlar bunların varlığından bile haberdar olmazlar. Elbette bu, Allah'ın insanlar üzerindeki korumasının bir delilidir. Günümüzde depremler en fazla tek bir şehir ve o şehrin çevresindeki belirli bölgelerde hissedilmektedir. Oysa Allah'ın dilemesi ile bütün dünyayı etkileyecek şiddette, yaşamın son bulmasına neden olacak, yeryüzünü yerle bir edecek bir sarsıntının olması da oldukça kolaydır. Nitekim yeryüzünün yapısı gereği depremlerin oluşması normaldir; fay kırıkları, tabakalar arasındaki boşluklar vs. bu doğa olayını kaçınılmaz kılmaktadır. Bilimsel bir kaynak, muhtemel depremlerden şöyle söz eder:

> *Dünyanın derinliklerindeki kuvvet, sert yerkabuğunu dayanma gücünün ötesinde iter, kayalar bu gerilmeye karşı koyamayarak yoğun bir enerji patlamasıyla kırılır ve yarılır. Bu yer sarsıntısının sonucunda şehrin bütün yapıları yerle bir olabilir, tüm toplum bir daha geri dönmemek üzere yıkıntıların altında kalabilir. (Doğal Felaketler, Readers Digest, 1996)*

Kuşkusuz Allah'ın bir deprem meydana getirmesi için, "doğal şartlar"ın depreme elverişli olup olmamasının bir önemi yoktur. Allah, her dilediğini, dilediği anda gerçekleştirir. Ancak Allah, yeryüzündeki doğal şartları da oldukça güvensiz ve istikrarsız bir halde meydana getirmekle, insana bu dünya üzerindeki yaşamının gerçekte pamuk ipliğine bağlı olduğunu hatırlatmaktadır. Nitekim Kuran'da insanlar muhtemel bir felaket konusunda şöyle uyarılırlar:

> **Artık 'kötülüğü örgütleyip düzenleyenler', Allah'ın, kendilerini yerin dibine geçirmeyeceğinden veya şuuruna varamayacakları yerden azabın gelmeyeceğinden emin midirler? Ya da onlar, dönüp-dolaşmaktalarken, onları yakalayıvermesinden? Ki onlar (bu konuda Allah'ı) aciz bırakacak değildirler. Veya onları bir korku üzerinde yakalayıvermesinden (mi emindirler)? Öyleyse Rabbin, gerçekten şefkatli ve merhamet sahibidir. (Nahl Suresi, 45-47)**

Allah dilese, saniyeler süren bu depremler, saatlerce hatta günlerce sürebilir. İnsanlar, başlarına gelenlerin şaşkınlığını yaşarken, yeni felaketlere maruz kalabilirler. Bu, kuşkusuz Allah için kolaydır. Ancak Allah rahmetiyle insanları korur. İnsanlara Kendi büyüklüğünün farkına varmaları ve O'nun dilemesine karşı gelemeyeceklerini görmeleri için hatırlatmada bulunur. İnsanlara dünyaya yönelik çabalarının hiçbir karşılığı ve kazancı olmadığını hatırlatır.

Bu noktada son yıllarda meydana gelen en büyük depremleri ve etkilerini de hatırlamakta yarar var.

Japonya'da Tüm Ülkeyi Felç Eden 8.9 Şiddetindeki Deprem

Depremler son yıllarda giderek sıklaşmış ve güçleri de nerdeyse bir ülkeyi yerle bir edecek şekilde artmıştır. 2011 yılının Mart ayında Japonya 8.9 şiddetinde depremle adeta yerlebir olmuştur. Japonya kıyılarını vuran 8.9 büyüklüğündeki depremin ardından yüksekliği 10 metreye ulaşan tsunami yaşanmış, yüzlerce kişi ölmüş, yüzlerce kişi de kaybolmuştur. Ülke, tarihinin en büyük felaketlerinden biriyle karşı karşıya kalmıştır. Japonya'da son 140 yılın en şiddetli depremi, başkent Tokyo da dahil olmak üzere tüm ülkeyi etkilemiştir. Depremden sonra ilk tsunami, bazı bölgelerde 10 metre yüksekliğe ulaşmış, çok sayıda araç ve ev bir anda sular altında kalmıştır. Felaket, bazı bölgelerde sanayi tesislerinde yangınlara da yol açmıştır. Japon medyası en az 310 kişinin öldüğünü, 544 kişinin yaralandığını ve yüzlerce kişinin kayıp olduğunu duyurmuştur.

Helikopterlerden çekilen ve Japon televizyonlarında yayımlanan görüntüler, Kuzey'deki kıyı bölgelerinde gemilerin karaya çıktığını, yüzlerce evin sular altında kaldığını gözler önüne sermiştir. Deprem kuşağında yaşadıkları için bu doğal afete karşı en etkili önlemleri alan ve sürekli deprem tatbikatı gören Japonlar, bu afetin boyutları karşısında tamamen çaresiz kalmışlardır. Başkent Tokyo ve çevresinde, yaklaşık 4 milyon evin elektriği kesilmiş, ulaşım sistemi felce uğramış, binlerce kişi sokaklarda, evlerinde veya tren istasyonlarında mahsur kalmıştır.

Japonya'da yaşanan 8.9 şiddetindeki bu deprem, insanların afetler karşısında ne kadar aciz olduklarını göstermesi açısından son derece önemlidir. Deprem ve tsunami, Japonya'yı beklenmedik bir anda kuşatmış ve doktorlar,

mühendisler, bilim adamları kendilerini saran dev dalgalarla birkaç saniye içinde yaşamlarını yitirmişlerdir. Ne kariyerleri, ne malları, ne paraları, ne de çok değer verdikleri şirketleri ve aileleri kendilerini kurtaramamıştır. Fabrikalar, evler, banka kasalarındaki paralar, mücevherler, hepsi suların altına gömülmüştür. Bu gibi büyük felaketler dünyanın geçiciliğinin yanısıra, teknolojinin, gücün, paranın aslında hiçbir işe yaramadığını da bize hatırlatır.

Teknolojinin Yenilgisi: Kobe Depremi

Sahip oldukları teknolojinin üstünlüğü, çoğu zaman bazı insanlara doğaya hükmetmeye güçleri varmış gibi bir his verir. Oysa bu hisse kapılanlar, çok kısa süre içerisinde hayal kırıklığına uğrayabilirler. Çünkü sonuç olarak teknoloji de Allah'ın, insanların hizmetine verdiği bir araçtır ve Allah'ın hakimiyeti altındadır. Nitekim en üstün teknolojinin dahi doğaya hükmetme imkanına sahip olmadığını çeşitli olaylar insanlara ispatlamıştır.

Örneğin Japonlar, yapılarında titizlikle uyguladıkları "depreme karşı tedbir" teknolojisine rağmen, 1995 yılının Ocak ayında sabaha karşı meydana gelen bir depreme yenik düşmekten kurtulamamışlardı. İleri bir teknoloji ile inşa ettikleri binaların çoğu kağıttan yapılmışçasına yıkılmıştı. Japon hükümeti ve üniversiteleri, depremleri önceden haber veren bir yönteme sahip olabilmek için, yaptıkları sayısız araştırmalara son 30 yıl içinde bir milyar dolar (yaklaşık 40 trilyon lira) yatırmışlardı. Ama başarılı olamadılar, çünkü yer kabuğundaki sarsıntıları tanıyıp sınıflandırmak için yüzde yüz geçerli modeller geliştirmek olanaksızdır. Nitekim Kobe'de meydana gelen deprem farklı özelliği açısından bu duruma bir örnek teşkil etmektedir.

Kobe'de halk, depremi kendilerine birkaç saat, hatta birkaç gün önceden haber verebilecek bir sisteme güvenmekteydi. Fakat bu güzel liman kentini bir anda altüst eden ve merkezi Kobe'den 25 km. uzaklıkta ve denizin 15 km. altında bulunan depremi hiçbir sistem haber veremedi. Japonların "en güçlü depreme bile dayanır" dedikleri binalarının, bu şiddetli depreme karşı bir dayanma gücünün olmadığı ortaya çıkmış oldu.

Depremin gerçekleştiği Kobe ve Osaka kentlerinin bulunduğu bölge, Japonya'nın önde gelen sanayi ve ticaret merkezlerindendi. Bu yüzden deprem sonrasındaki maddi zarar milyarlarca dolar oldu.

Bu büyük depremle birlikte ummadıkları bir zamanda gelen büyük bela sebebiyle bölge halkı, değil geleceğe yönelik bir plan yapmak, bulundukları anda bile ne yapacaklarını bilemez duruma gelmişlerdi.

Depremlerin içinde bulunduğumuz yüzyılda hem şiddet hem de sayı olarak artması bizim için başka bir önem daha taşımaktadır. Bize ahir zamanda yani dünyanın son dönemlerinde olduğumuzu hatırlatmaktadır.

Depremlerin Sürekli Artması ve Şiddetini Artırması Hz. Mehdi'nin Çıkış Alametlerindendir

Şu hadiseler meydana gelmedikçe kıyamet kopmayacaktır... Depremler çoğalacak... (Ramuz-El Ehadis, 476/11)

Kıyametten önce iki büyük hadise vardır... ve sonra da zelzeleli yıllar. (Ramuz-El Ehadis, 187/2)

Anlaşmazlıklar ve sık sık depremler vaki olacak... (Kıyamet Alametleri, s. 166)

Son birkaç yıl içinde meydana gelen yüksek şiddetli depremler, dünya kamuoyunun gündeminde ilk sıralarda yer almaktadır. Depremlerin dünya tarihinde ilk kez bu denli çok sayıda ve sıklıkta olması, ayrıca şiddetlerinin de oldukça yüksek rakamlara ulaşması, Hz. Mehdi (as)'ın çıkışının bir habercisidir.

Yakın geçmişe bakıldığında deprem sayısının çok az olduğu görülmektedir. Örneğin; ABD Jeolojik Araştırma Kurumu'nun raporlarına göre 1556-1975 yılları arasındaki yaklaşık 400 yılda meydana gelen 5.0 ve daha büyük

şiddetteki depremlerin sayısı sadece 110'dur. Hicri 1400 yılının başından itibaren ise depremler dünya tarihinde görülmemiş şekilde artmıştır. Kuşkusuz ki bu rakamlar Hicri 1400 (Miladi 1979-1980) yılının başından itibaren depremlerin sayısındaki artışı çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Sadece 1999 yılında yeryüzünde küçük veya büyük şiddette 20.832 deprem meydana gelmiştir. Bu depremlerde resmi açıklamalara göre tahmini olarak 22.711 insan ölmüştür. Tıpkı Peygamber (sav)'in hadisinde belirttiği gibi:

> *"Ümmetimde zelzeleler olur. Öyle ki, bu zelzelelerde on bin, yirmi bin, otuz bin kişi ölür..." (İbni Asakır, Geleceğin Tarihi 1, Orhan Baytan, Mevsim Yayıncılık, s. 81)*

Son otuz yılda dünyada gerçekleşen depremlerden birkaçı şöyledir:

Tarih: 28 Temmuz 1976

Yer: Çin

Şiddet: 7.8

28 Temmuz 1976'da Çin'de 7.8 büyüklüğünde deprem oldu. 242 bin kişi hayatını kaybetti ve 164 bin kişi yaralandı.

Tarih: 07 Aralık 1988

Yer: Ermenistan

Şiddet: 6.9

7 Aralık 1988'de Ermenistan'da meydana gelen depremde 20.000 kişi hayatını kaybetti, 500.000 kişi de evsiz kaldı.

Tarih: 17 Ocak 1995

Yer: Kobe

Şiddet: 7.7

1995 yılındaki Kobe Depremi, 20 saniye sürmesine rağmen 100 milyar dolar civarında zarar oldu.

Tarih: 26 Ocak 2001

Yer: Hindistan

Şiddet: 7.9

Hindistan'da 26 Ocak 2001'de yaşanan 7.9 şiddetindeki depremde 30 bin kişi hayatını kaybetti, 166 bin kişi yaralandı.

Tarih: 26 Aralık 2003

Yer: İran

Şiddet: 6.7

26 Aralık 2003'te İran'da meydana gelen 6.7 büyüklüğündeki depremde 20 bin kişi hayatını kaybetti, 50 bin kişi yaralandı.

Tarih: 26 Aralık 2004

Yer: Endonezya

Şiddet: 9

26 Aralık 2004'te Endonezya'da, 9.0 büyüklüğündeki deprem sonucu oluşan tsunamide 300 bin kişi hayatını kaybetti.

Tarih: 08 Ekim 2005

Yer: Pakistan

Şiddet: 7.6

8 Ekim 2005'te Pakistan'da gerçekleşen 7.6 şiddetindeki depremde yaklaşık 100 bin kişi hayatını kaybetti.

Son 30 yıl içinde, yani Hicri 1400 itibariyle, burada saydıklarımızın dışında irili ufaklı çok sayıda deprem yaşanmıştır. Bu depremler sonucu binlerce insan evsiz kalmıştır.

Peygamber Efendimiz (sav)'in bir hadisinde de bu duruma işaret edilmektedir:

"Barınacak evler, sizi taşıyacak hayvanlar bulamayacağınız günler yaklaşmıştır. Çünkü evlerinizi depremler yıkacak..." (Kıyamet Alametleri, s. 146)

Peygamber Efendimiz (sav)'in hadisleri yanı sıra, Kuran'da da depremle kıyamet arasındaki ilişkiye işaret eden ayetler bulunmaktadır.

Kuran'ın 99. Suresi'nin adı Zelzele (büyük sarsıntı, deprem)'dir. Bu surede yerin şiddetli sarsıntısı tasvir edilmekte, bunun ardından da kıyamet günü insanların diriltilecekleri ve Yüce Allah'ın huzurunda hesap verecekleri bildirilmektedir:

Yer, o şiddetli sarsıntıyla sarsıldığı, Yer, ağırlıklarını dışa atıp-çıkardığı, Ve insan: "Buna ne oluyor?" dediği zaman, O gün (yer) haberlerini anlatacaktır. Çünkü senin Rabbin ona vahyetmiştir.

O gün insanlar, amelleri kendilerine gösterilsin diye bölük bölük fırlayıp-çıkarlar.

Artık kim zerre ağırlığınca hayır işlerse, onu görür. Artık kim zerre ağırlığınca bir şer (kötülük) işlerse, onu görür. (Zelzele Suresi, 1-8)

Diğer ahir zaman alametleriyle birlikte incelendiğinde günümüzde yaşanan, giderek artan ve gücünü de artıran afetlerin sıradan olaylar olmadığı, çok önemli bir dönemin ve bu dönemde zuhur ederek bütün Müslüman aleminin kurtuluşuna vesile olacak olan Hz. Mehdi (as)'ın zuhurunun habercisi olduğu açıkça görülmektedir.

Tayfunlar, Kasırgalar, Hortumlar...

Tayfun, kasırga gibi atmosfer olayları da dünya üzerinde sıkça karşılaştığımız afetlerdendir. Bu olaylar sırasında oluşan rüzgarlar kimi zaman evleri, binaları, barakaları, ağaçları, elektrik direklerini ve insanları fırlatıp savuracak kadar güçlüdür.

Özellikle güçlü tayfunlar, denizi de çalkalayarak dev dalgaların oluşmasına ve denizin aniden kabarmasına sebep olurlar. Fırtına dalgası olarak isim lendirilen bu olayda, dalgalar çok güçlü bir etkiyle kıyıdan karaya vurur. Bu, kimi zaman o bölgedeki karanın tamamen sular altında kalmasıyla sonuçlanabilir. Ayrıca tayfunla gelen yağmur, özellikle nehir alanlarında ciddi sellere yol açar.

Çoğunlukla sadece hafif bir esinti olarak hissettiğimiz rüzgarın, kimi zaman insanları, hayvanları, taşıtları ve hatta evleri hareket ettirecek güçte olması, Allah'ın kudretini gözler önüne sermektedir. Burada da depremler için geçerli olan kanun işlemektedir. Allah dilese tayfun, kasırga, hortum gibi atmosfer olaylarını çok şiddetli ve sık olarak oluşturabilir. İnsanlar birinin zararlarını telafi edemeden diğerlerine yakalanabilirler. Kuran'da rüzgarların Allah'ın kontrolünde olduğu, insanlara şöyle hatırlatılmıştır:

> **Gökte olanın sizi yere geçirmeyeceğinden emin misiniz? Bir bakmışsınız ki, o (yeryüzü) sallanıp-çalkalanmaktadır. Yoksa gökte olanın üzerinize 'taş yağdıran (fırtınalı) bir rüzgar' göndermeyeceğinden emin misiniz? Siz o takdirde Benim uyarmam nasılmış bilip-öğreneceksiniz. Andolsun, kendilerinden öncekiler de yalanladı. Fakat Beni inkar (etmelerine karşılık verdiğim azab) nasılmış? (Mülk Suresi, 16-18)**

Oysa Allah her olayda olduğu gibi burada da insanlar üzerindeki korumasını göstermekte; onları ara ara gönderdiği fırtınalarla uyarmaktadır. Uyarmaktadır ki; insanlar dünyada ne amaçla bulunduklarını, Allah'ın gücü karşısındaki acizliklerini ve O'na hesap verecekleri günle karşılaşacaklarını unutmasınlar.

Yanardağlar, Volkanlar

Yer kabuğunun sismik hareketi sonucu meydana gelen depremlerin yanında, volkanik dağlarda oluşan patlamalar da önemli doğal felaketler arasındadır. Dünyada 550'si yer üstünde ve diğerleri deniz dibinde olmak üzere 1500 dolayında aktif yanardağ bulunmaktadır. Bunlardan herhangi birinin, herhangi bir zamanda harekete geçmesi son derece kolaydır. Bir yanardağ harekete geçtiğinde ise kısa bir süre içinde bulunduğu bölgenin tümünü etkisi altına alabilir. Hiçbir teknolojinin bunu engellemeye güç yetirmesi de mümkün olmaz.

Volkanlar, tarihte ve günümüzde oldukça büyük izler bırakmışlardır. Geçmişte var olan şehirleri haritadan silmiş, toplumları yok etmişlerdir. Ekinler yok olmuş, tarlalar küllerle ve gökyüzü de toz bulutlarıyla kaplanmıştır.

Büyük bir azap kaynağı olan yanardağ patlamaları, tarihte Pompei gibi büyük şehirleri yok etmiştir. Vezüv yanardağının hareketlenerek hiç kimseye kaçma fırsatı vermemiş olması kuşkusuz ibret vericidir.

Günümüzde de etkilerini sürdüren yanardağlar kimsenin beklemediği bir anda faaliyete geçmekte ve oluşturdukları lavlar, uzun mesafeler boyunca ilerleyerek büyük zarara yol açmaktadır. Patlamanın lavlar dışında bir diğer etkisi de önüne çıkan herşeyi yakıp yutan, gaz ve külden oluşmuş bir rüzgarın oluşmasıdır. Bu rüzgarın hızı bazen saatte 160 km'ye kadar çıkmakta, yakıcı bir etkisi olmakta, görüş açısını neredeyse yok etmektedir.

200 aktif volkana sahip Endonezya'daki Karakatou yanardağında 1883 yılında görülen patlama, 160'dan fazla köyün yok olması ve 36.000 kişinin bu patlama sonucunda oluşan tsunamide (dev dalgalarda) boğulmasıyla sonuçlanmıştır. Patlamanın tozları, 10 gün sonra 3000 mil uzağa kadar düşmüştür.

Volkanların bir diğer özelliği de umulmadık bir zamanda harekete geçmeleridir. 1985 yılında, 150 yıllık bir uykudan sonra, Nevado del Ruiz yanardağının patlaması da buna bir örnektir. Binlerce insanın ölümüne neden olan bu patlama, aslında oldukça küçük bir patlamadır. Bir kıyas yapmak gerekirse, 1980'de meydana gelen St. Helens Dağı'nın patlamasının ancak % 3'ü şiddetindedir. Nevado Del Ruiz'in patlaması, o bölgede bulunan buz ve karı eritmeye yetecek kadar ısı yaydığı için, çamur ve su seli, dağın eteklerinden gelerek Armero şehrini silip süpürmüştür. Bu patlama, 1902'de Karayip adasında 30.000 kişinin ölümüyle sonuçlanan Pelee Dağı patlamasından beri görülen en büyük volkan felaketidir. Bu olay esnasında yatmaya hazırlanan 25.000 kişiden, ertesi sabah sadece 2.000'inin kaldığı tespit edilmiştir. Geriye kalan 23.000 kişi patlama sonunda çamura gömülmüştür.

Bu olaylarla da anladığımız gibi, Allah insanlara ölümün ne kadar kolay ve yakın olduğunu göstermekte; onları dünyada var oluş amaçlarını düşünmeye davet etmektedir. Allah'ın sonsuz gücünü gören insanlara düşen de, dünyada yaşayacakları 50-60 yılı çok uzun görüp ebedi hayatları olan ahireti unutmamalarıdır. Her ne sebeple olursa olsun herkes mutlaka bir gün ölecek ve Allah'ın huzurunda hesap verecektir:

Yerin başka bir yere, göklerin de (başka göklere) dönüştürüldüğü gün, onlar tek olan, kahhar olan Allah'ın huzuruna çıka(rıla)caklardır. (İbrahim Suresi, 48)

Tsunamiler

Japonca bir kelime olan tsunami, liman dalgası anlamını taşır. Genellikle denizde depremlerden sonra meydana gelen dev dalgalardır. Bu dev dalgaların etkisinin bazı durumlarda atom bombasının verdiği tahribata yaklaştığı da kaydedilmiştir. Özellikle yukarıda bahsettiğimiz 2011 yılının Mart ayında Japonya'da meydana gelen tsunami Japonya'yı kıskıvrak yakalamış, tüm hayatı bir anda durdurmuş, insanlar teknolojinin böylesine büyük bir felaket karşısında ne kadar aciz kaldığına şahit olmuşlardır.

Seller

Yeryüzünün pek çok bölgesinin böylesine ciddi tehditlerle karşı karşıya olması kuşkusuz önemli bir gerçeğin habercisidir: Allah insanlara her yönden azap göndermeye ve tüm kazandıklarını saniyeler içinde geri almaya kadirdir. Felaketlerin yeryüzünün her yanından gelmesi, insanların Allah'ın dilemesi dışında hiçbir yerde güvende olamayacaklarının en belirgin göstergesidir. Allah, azabı dilediği şekilde; yerin altından üstünden, karadan ve denizden göndermektedir. Ve insanları, bu gerçeği akılsızca göz ardı etmemeleri konusunda uyarmaktadır:

O ülkeler halkı, geceleri uyurken, onlara zorlu azabımızın gelmeyeceğinden güvende miydiler? Ya da o ülkeler halkı, kuşluk vakti eğlenceye dalmışken, onlara zorlu-azabımızın gelmeyeceğinden güvende miydiler? (Veya) Onlar, Allah'ın tuzağından güvende mi idiler? Allah'ın bir tuzak kurmasından, hüsrana uğrayan bir topluluktan başkası (akılsızca) güvende olmaz. (Araf Suresi, 97-99)

Nitekim Allah'ın insanlar için bir nimet ve güzellik olarak verdiği su, yine Allah'ın dilemesiyle kahredici bir azaba da sebep olabilmektedir. Her yıl mutlaka böyle bir sel felaketine şahit olmalarına rağmen, bazı insanların bunu kendilerinden uzak görmeleri ise şaşırtıcıdır.

Günümüzde Giderek Artan Şiddetli Kasırgalar, Seller ve Tsunamiler De Ahir Zamanın İşaretlerindendir

Peygamber Efendimiz (sav), bundan 1400 yıl önce içinde bulunduğumuz ahir zamanda artan yağışların ciddi felaketlere sebebiyet vereceğini hadislerinde bildirmiştir:

• Ev ve kulübe bırakmayan şiddetli bir yağmur yağıncaya kadar kıyamet kopmaz. (Kıyamet Alametleri, s. 253)

• Gökten şiddetli yağmur yağıp taş binalar hariç bütün kerpiç evler yıkılmadıkça kıyamet kopmaz. (Ahmed b. Hanbel, Müsned 13/291, Hadis no: 7554)

• "Yağmurun çoğalması, otların azalması... kıyametin yaklaşmasındandır." (Kıyamet Alametleri, s. 137)

Tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar fazla sayıda afet haberini her gün televizyonlarda izliyor, gazetelerde okuyoruz. Doğal afetlerin son yıllarda hem sayı olarak hem de oluşturduğu kayıplar bakımından arttığı istatistiksel bir gerçektir. İçinde bulunduğumuz dönemde yaşanan doğal felaketler dünyanın pekçok ülkesinde milyonlarca insanı etkilemiş ve hesaplanamayacak büyüklükte maddi hasara yol açmıştır.

• Kıtlık ve fitneler yılı; yağmurun yağmaması değil, yağmurun yağıp yağıp da bitki adına birşey bitirmemesidir. (Müslim; Kıyamet ve Alametleri, Ömer Öngüt, Hakikat Yayıncılık, s. 77)

• İnsanların üzerine yağmurun bolluğu, fakat verimin azlığıyla aldatıcı yıllar gelecektir. (İbn-i Mace, hadis no: 4036; Kıyamet ve Alametleri, Ömer Öngüt, Hakikat Yayıncılık, s. 66)

• "Evet; Ey Selman! Kuyruklu yıldız çıktığı, seller çoğaldığı, ... zaman.." (Medineli Allâme Muhammed b. Resul el-Hüseynî el-Berzencî, Kıyamet Alametleri, s. 151)

1950-2000 yılları arasında dünya çapında yaşanan sel felaketleri grafiksel olarak incelendiğinde, son 30 yıla girdiğimizde bu artış hızının çok büyük çapta yükseldiği gözlenmektedir:

YIL 1991, BANGLADEŞ

Sel felaketinde 120.000'den fazla kişi hayatını kaybetti, milyonlarca kişi evsiz kaldı.

YIL 2000, MOZAMBİK

1 milyon kişi sel yüzünden evsiz kaldı

YIL 2002, HİNDİSTAN, NEPAL, BANGLADEŞ

Mevsimsel muson yağmurlarının yol açtığı felaketlerde yaklaşık 1000 kişi öldü.

YIL 2003, ÇİN

Şiddetli yaz yağmurlarından 2000 kişi öldü, 300 bin kişi evsiz kaldı.

YIL 2004, ENDONEZYA

Tsunaminin neden olduğu sel felaketinde 230.000 kişi hayatını kaybetti.

YIL 2007, ASYA

20 milyon kişi evsiz kaldı.

YIL 2008, HİNDİSTAN

3 ay süren yoğun yağışlar nedeniyle 2400 kişi hayatını kaybetti.

YIL 2010, PAKİSTAN

Pakistan'ın yüzde 70'i sular altında kaldı, 4 milyon kişi evsiz kaldı, 1000'den fazla kişi hayatını kaybetti, binlerce kişi kayboldu.

YIL 2010, KOLOMBİYA

1 milyon 300 bin kişi evsiz kaldı.

YIL 2011, BREZİLYA

Ülke tarihinin en büyük sel felaketinde 700 kişi hayatını kaybetti, 14.000 kişi evsiz kaldı.

Peygamber Efendimiz (sav)'in hadislerinde bildirdiği gibi onbinlerce kişinin hayatını kaybettiği, milyonlarca kişinin evsiz kaldığı, taş taş üstünde bırakmayan, tüm ekinlerin yok olmasına neden olan şiddetli yağışların neden olduğu ahir zaman selleri son 30 yıldır dehşetli bir yoğunlukta yaşanmaktadır.

Tarihten İbret Verici Bir Örnek: Titanik

Dünya tarihi, sahip oldukları güce ve teknolojiye güvenerek Allah'ın kudretini unutan insanların başlarına gelen ibretlik olaylarla doludur. Bu olayların her biri, ne gücün, ne zenginliğin, ne bilimin, ne de teknolojinin, kısaca hiçbir

şeyin Allah'ın takdirine karşı koyamayacağını ispat etmesi ve O'nun gücünün ve büyüklüğünün herşeyin üstünde olduğunu bir kere daha insanlara hatırlatması açısından oldukça önemlidir.

Sayısız örneğini verebileceğimiz bu olayların en çok bilinenlerinden birisi de, bundan yaklaşık 86 sene evvel Titanik adlı transatlantiğin başına gelen felaketti. Titanik, 15 bin kişinin çalışması sonucunda üretilen görkemli bir yolcu gemisiydi. 55 metre yükseklik ve 275 metre uzunluğuyla o ana kadar yapılmış en büyük ve en ihtişamlı gemiydi. Bazı insanlar, teknik donanım olarak da çok üstün biçimde inşa edildiği için, geminin ne olursa olsun batmayacağına kendilerini inandırmışlardı. Ancak buna güvenenler önemli bir gerçeği unutuyorlardı: Allah'ın takdir ettiği kadere, hiçbir şekilde karşı konamazdı. Nitekim hiç umulmadık küçük bir hasar, teknolojiyi safdışı bırakıp geminin kısa süre içinde batmasına sebep oldu.

Gemiden kurtulanlar, batacakları kesinleştiği zaman birçok kişinin güvertede toplanıp dua etmeye başladıklarını anlatmışlardır. Nitekim Kuran'ın birçok ayetinde, insanların sıkıntı veya tehlike durumunda Allah'a dua ettikleri ancak sıkıntı üstlerinden kaldırılınca ettikleri duaları unuttukları bildirilmiştir:

> **Sizin Rabbiniz, fazlından aramanız için denizde gemileri sizin için yürütür. Gerçekten O, size karşı merhametli olandır. Size denizde bir sıkıntı (tehlike) dokunduğu zaman, O'nun dışında taptıklarınız kaybolur-gider; fakat karaya (çıkarıp) sizi kurtarınca (yine) sırt çevirirsiniz. İnsan pek nankördür. Kara tarafında sizi yerin dibine geçirmeyeceğinden veya üzerinize taş yığınları yüklü bir kasırga göndermeyeceğinden emin misiniz? Sonra kendinize bir vekil bulamazsınız. Veya sizi bir kere daha ona (denize) gönderip üzerinize kırıp geçiren bir fırtına salarak nankörlük etmeniz nedeniyle sizi batırmasına karşı emin misiniz? Sonra onun öcünü Bize karşı alacak (kimseyi de) bulamazsınız. (İsra Suresi, 66-69)**

Bir insan hayatında böyle bir olay yaşamış veya yaşamamış olsun, dünyadaki herşeyin geçici olduğunu ve bütün gücün Allah'a ait olduğunu asla unutmamalıdır. Çünkü insan, böyle bir olayla karşılaştığında bir daha geride bıraktığı hataları telafi ihtimaline sahip olmayabilir. Allah ölümü, insanın karşısına hiç ummadığı bir anda çıkarabilir:

> **Onlar, göklerin ve yerin 'bağımlı olduğu egemenliğe ve sünnete' (melekût) Allah'ın yarattığı şeylere ve ihtimal (verip) ecellerinin pek yaklaştığına bakmıyorlar mı? Bundan sonra onlar artık hangi söze inanacaklar? (Araf Suresi, 185)**

Dünyanın Çevresini Sessizce Saran Göktaşları

Yan sayfada gördüğünüz resim 1980-2010 yılları arasında dünyanın etrafında tespit edilen göktaşlarını göstermektedir. Bu bilimsel çalışmada kırmızı renkli noktalar, Dünya yörüngesine giren göktaşlarını, sarı renkli noktalar Dünya yörüngesine yaklaşan göktaşlarını, yeşil renkli noktalar ise diğer göktaşlarını temsil etmektedir.

İngiliz astronom Scott Manley son 30 yılda keşfedilen göktaşlarının günlük haritasını çıkararak toplam 11.000 resimden oluşan bir video oluşturmuştur. Bu çalışmaya göre:

YIL 1980: Göktaşları Dünya'nın etrafında belirmeye başlıyor.

1980 yılında Dünya'nın etrafında tespit edilebilen 8,954 tane göktaşı görülüyor.

YIL 1985: Dünya'nın etrafındaki göktaşı sayısı 11.696.

YIL 1990: Göktaşı sayısı 14.536'ya ulaştı.

YIL 1995: Göktaşı sayısı 23.104'e ulaştı.

YIL 1999: Göktaşı sayısı 49.009.

1999 yılına kadar göktaşlarının miktarındaki artış belli bir oranda ilerlerken bu tarihten itibaren göktaşı sayısının artış hızı büyük bir ivme kazanıyor.

İngiliz gazetesi *Daily Mail*, Dünya'yı hızla sona doğru hazırlayan göktaşlarının bu olağanüstü artışını şu başlıkla duyurdu: "*Güneş Sisteminde ürkütücü yoğunluktaki göktaşları: Yeni video orada kaç tane göktaşı olduğunu ortaya çıkardı...*"

2000 yılına girdiğimizde Dünya'nın etrafındaki göktaşı sayısı daha önce görülmedik bir hızla artarak yaklaşık bir misli sayıya, 118.441'e ulaşıyor.

YIL 2003: Göktaşı sayısı 226.693. Dünya'ya en yakın ve en güçlü tehdidi oluşturan kırmızı renkli göktaşlarının sayısı oldukça artmış durumda.

YIL 2007: Göktaşı sayısı 27 yıl öncesine göre 44 kat arttı. Bu tarihte tespit edilebilen toplam göktaşı sayısı 389.325.

Ayrıca tespit edilen bu göktaşlarının yanı sıra Dünya yörüngesinde hareket eden 100 bin ila 1 milyon adet keşfedilmemiş göktaşı olduğu tahmin edilmektedir.

YIL 2009: Dünya yörüngesinin içindeki kırmızı renk yoğunluğu iyice artıyor.

2010 yılına geldiğimizde Dünya yörüngesi, yeşil renkli yoğun göktaşı bulutuyla tamamen çevrilmiş durumda. Ancak daha da riskli olan Dünya yörüngesinin içinde olan kırmızı göktaşlarının, Dünya'nın etrafında oluşturdukları tehlikeli birikim.

Son olarak 3 Ocak günü alınan göktaşı haritasında Dünya'nın göktaşları arasından güçlükle seçildiği görülüyor.

Dünya, etrafını saran bu dev ateş toplarından biriyle her an isabet alabilir. Allah, Dünya'nın sonunu getirecek olan kıyamet saati için bir vakit belirlemiştir ve bu göktaşları o saate doğru büyük bir hızla ilerliyorlar.

Kuran ayetlerinde bu durum hakkında şöyle buyurulmaktadır:

> **Ey insanlar, Rabbinizden korkup-sakının, çünkü kıyamet saatinin sarsıntısı büyük bir şeydir. Gerçek şu ki, kıyamet-saati yaklaşarak gelmektedir, onda şüphe yoktur. Gerçekten Allah kabirlerde olanları diriltecektir. (Hac Suresi, 1- 7)**

Şu an sayıları yaklaşık 540 bini bulan bu göktaşlarından biri Dünya'ya vurup, Dünya'yı ayakta tutan tüm sistemlerin altüst olmasına, Dünya'nın içine çöküp uzayda dağılmasına ve yeryüzündeki canlılığın sona ermesine neden olabilir. (Doğrusunu Allah bilir.)

Peygamber Efendimiz (sav) de hadislerinde ahir zamanda yaşanacak olaylar hakkında bilgi verirken 'gökten yağacak taşlar' hakkında şöyle bilgi vermiştir:

> *"Bu ümmetimin son anında yer batması, şekil değişmesi ve GÖKTEN TAŞ YAĞMA OLAYLARI VUKU BULACAKTIR." (Tirmizi)*
>
> *Bu ümmetin sonradan gelen nesilleri, önceden gelip geçenlere (çeşitli ithamlar ve bahanelerle) hakaret ettiği zaman... gökten taş yağmasını bekleyin." (Kütüb-ü Sitte, 14/340; Tirmizî, Fiten 31, (2307))*

Kuran'da kıyamet saatine işaret eden ayetlerden biri de şöyledir:

> **"(Ki bu taşların her biri,) Rabbinin katında ölçüyü taşıranlar için (herkese ayrı ayrı) işaretlenmiştir." (Zariyat Suresi, 34)**

Bu ayetin ebcedi 1980 tarihini vermektedir. 1980 yılı yani Hicri 1400 yılı Hz. Mehdi (as)'ın çıkış tarihidir. Ayrıca bu tarih göktaşlarının yoğunlaşmaya başladığı tarihin de başlangıcıdır.

Allah, Hz. Mehdi (as)'ın çıkışıyla birlikte insanlığın son kez Kuran ahlakına yönelmesi sürecini başlatmıştır.

1999 yılında göktaşlarının artışına işaret eden ayet ise şöyledir:

> **EĞER GÖKTEN BİR PARÇANIN DÜŞMEKTE OLDUĞUNU GÖRSELER BİLE: "ÜST ÜSTE YIĞILMIŞ BİR BULUTTUR." DERLER. (TUR SURESİ 44)**

Bu ayetin ebcedi ise 1999 tarihini vermektedir. Göktaşlarının 1980 yılında artmaya başlaması ve 1999 yılının sonlarına doğru bu artış hızının olağanüstü şekilde yükselmesi kıyamet alametlerindendir. (Doğrusunu Allah bilir)

"Dünyaya çarpacak göktaşları kıyametin başlangıcına işarettir."

ADNAN OKTAR: Tur Suresi'nde **"Eğer gökten bir parçanın düşmekte olduğunu görseler bile, 'üst üste yığılmış bir buluttur' derler"** diye bildiriliyor. İşte bu kıyamet öncesi olaya da işaret ediyor. Çünkü Dünya'ya bir göktaşı çarpacak ve Dünya, kıyametten önce birinci göktaşı çarpmasıyla sarsılacak ve ikinci bir göktaşı daha çarpacak. Sonra üçüncü büyük bir çarpışma oluyor, ondan sonra kıyamet tam oluşmuş oluyor. 44. ayette "görseler bile inanmayacaklar" diyor, demek ki insanlar gökyüzünden bir göktaşının geldiğini anlayacaklar, fakat teşhis edemeyecekler.

"Gökten bir parçanın düşmekte olduğunu görseler bile, üst üste yığılmış bir buluttur derler". Onu bir gaz yığını olarak veya başka birşeye benzetecekler veya çarpmayacağını düşünecekler. "Teğet geçecek Dünya'ya." diyecekler ama Dünyaya esaslı şekilde çarpacaktır. İlk kıyametin başlaması öyle oluyor biliyorsunuz, üç aşamalıdır. İkinci bir çarpma daha var ayette ve üçüncüsünde Ay ile çarpışması var. Ay Dünya ile çarpışıyor ve o da Güneş tarafından yutuluyor. **"Öyleyse sen onları (en dayanılmaz azabla) çarpılacakları günlerine kavuşuncaya kadar bırak",** 45. ayet. Başına 15 eklediğimizde Hicri 1545'e işaret ediyor, bu ayetin ebced değeri de 2120'dir. Aslında herşey çok açık ve net ama bazı insanlar dünyaya o kadar dalmışlar ki, para ve hırs o kadar gözlerini kör etmiş ki gerçekleri bir türlü göremiyorlar…

"Etrafımızı saran göktaşları, Dünyanın kıyametine hazırlanıyor. Hiçbir teknolojik güç onları durduramaz."

ADNAN OKTAR: Bediüzzaman Hazretleri 2120 gibi, bir göktaşının Dünyaya çarpacağını söylüyor. Hadisler de bu doğrultuda çünkü Peygamber (sav)'in hadisine göre, 7000 yıllık verdiği takvimi esas alırsak, "Bunun ne kadar süresi geçti?" diyor, "5600 senesi geçti" diyor. Dolayısıyla 1400 ile 1500 arasında Mehdiyet, İttihad-ı İslam, hepsi tamamlanacak. Bediüzzaman, Hicri 1545 gibi bu çarpmanın olacağını söylüyor. İki çarpma var peş peşe. Kimileri "çarpma ihtimali yok" diyorlar ama öyle Amerika'nın ya da başka bir ülkenin baş edeceği kadar değil, çok fazladır sayıları. O kadar atom bombası, roket yapacak konumları da yok, zamanları da yok, teknikleri de yok. Bir de taşların nereden geleceği de belli değil. Ayrıca Nemesis'in nerede, ne zaman, hangi göktaşını fırlatacağı da belli değil. Dans ediyor gibi hareket ediyor Nemesis ve görünmüyor. Kahverengi cüce. Göremiyorlar ki tespit etsinler nerede olduğunu, aniden dev bir göktaşı fırlatıyor, hayalet gibi... *(Sayın Adnan Oktar'ın Kahramanmaraş Aksu Tv röportajından, 24 Şubat 2011)*

Allah'tan Bir Rahmet Olarak

İşte Biz, onların her birini kendi günahıyla yakalayıverdik. Böylece onlardan kiminin üstüne taş fırtınası gönderdik, kimini şiddetli bir çığlık sarıverdi, kimini yerin dibine geçirdik, kimini de suda boğduk. Allah onlara zulmedici değildi, ancak onlar kendi nefislerine zulmediyorlardı. (Ankebut Suresi, 40)

Şimdiye kadar anlatılanların tümü, var oluşlarının gerçek nedenini unutarak yaşayan insanlara önemli bir gerçeği bildirmek amacını taşımaktadır: Dünya üzerinde hiçbir şey Allah'tan bağımsız değildir. **"… Allah, emrinde galip olandır, ancak insanların çoğu bilmezler"** (Yusuf Suresi, 21) ayetiyle de bildirildiği gibi, hiçbir güç Allah'ın takdir ettiklerine karşı koyamaz.

Fakat "insanların çoğu" bu gerçeği bilmezler. Bu gibi kişiler dünyada başlarına hiçbir şey gelmeyeceği zannıyla yaşarlar. Etraflarında olup biten afetlerle bir gün bir şekilde karşılaşabileceklerini düşünmezler bile. Eğer doğrudan bir bağlantıları yoksa, söz konusu olayları kendilerinden son derece uzak görürler. Meydana gelen afetleri duyduklarında kısa bir an için etkilenebilirler ama bir süre sonra tamamen unuturlar.

Oysa her yeni günün, bir önceki ile aynı şekilde devam edeceğini düşünmek son derece yanlış bir bakış açısıdır. Bu bölümde anlattıklarımıza benzer felaketlere maruz kalan kişiler de, yaşadıkları felaket gününün diğer günlerden farklı olmayacağını düşünmüşlerdir mutlaka. Ama o gün, onlar için diğerlerinden farklı olmuş ve Allah onları, sahip oldukları herşeyin bir anda yok olabileceğini gösterecek bir olayla muhatap etmiştir.

İnsanların önemli bir çoğunluğu bu gerçeğe karşı gaflet içindedir. Hem dünya hayatının kısa bir geçim olduğunu unutmakta, hem de Allah'a hesap vereceklerini göz ardı etmektedirler. Bu gaflet dolayısıyla da, Allah için yaşamaları gereken dünya hayatını kendilerine fayda sağlamayacak konularla oyalanarak geçirmektedirler.

Bu açıdan insanların başlarına gelen zorluklar hem kendileri hem de onlara şahit olan diğerleri için Allah'ın bir rahmetidir. Allah bu yolla, Dünyanın geçici bir aldanıştan başka birşey olmadığını onlara göstermekte, "gerçek yurt" olan ahirete hazırlık yapmaya teşvik etmektedir. Bu yüzden dünyada insanların başlarına gelen belaların bir çoğu, Allah'ın onlara sunduğu birer fırsattır aslında. Bu belalar, onların tevbe etmeleri ve tavırlarını düzeltip ıslah olmaları için verilir. Tüm bu olaylardan alınması gereken dersi Allah Kuran'da şöyle bildirmiştir:

> **Görmüyorlar mı ki, gerçekten onlar her yıl, bir veya iki defa belaya çarptırılıyorlar da sonra tevbe etmiyorlar ve öğüt alıp (ders çıkarıp) düşünmüyorlar. (Tevbe Suresi, 126)**

GEÇMİŞ UYGARLIKLAR

Dünyayı Allah insanlar için özel bir sınama yeri olarak var etmiştir. Tarih boyunca da insanları uyarıp korkutmak, doğru yola davet etmek için elçilerini hak kitaplarla göndermiştir. Bugün de Allah'tan gelmiş ve inananlar için bir hidayet rehberi olan hak kitap elimizdedir. Doğruyu yanlıştan ayıran, geçmişte inkar eden kavimlerin başlarına gelenlerle bizi uyarıp korkutan bu kitap, Kuran'dır.

Biz, onlardan önce nice insan- nesillerini yıkıma uğrattık; (şimdiyse) onlardan hiçbirini hissediyor veya onların fısıltılarını duyuyor musun? (Meryem Suresi, 98)

Allah Kuran'da, tarih boyunca yaşamış tüm kavimlere doğru yolu gösterdiğini ve onlara elçileri vasıtasıyla dünyanın geçiciliğini, gerçek yurdun ahiret olduğunu hatırlattığını bildirmiştir. Ancak yine Kuran'dan öğrendiğimize göre, insanların çoğu inkarda diretmişler ve elçilerin davetine icabet etmemişlerdir. Bunun üzerine de Allah onları hiç beklemedikleri şekilde azapla yakalamış ve bir kısmını da tamamen yeryüzünden silmiştir. Kuran'da şöyle bildirilir:

Ad'ı, Semud'u, Ress halkını ve bunlar arasında birçok nesilleri (yok ettik). Biz (onlardan) her birine örnekler verdik ve her birini darmadağın edip mahvettik. Andolsun, onlar, üstüne felaket yağmuru yağdırılmış bulunan o ülkeye uğramışlardır; yine de onu görmüyorlar mıydı? Hayır, onlar dirilmeyi ummuyorlardı. (Furkan Suresi, 38-40)

Geçmiş uygarlıkların başlarına gelenlerden bizim almamız gereken ders ise ayetlerde şöyle bildirilir:

Kendilerinden önce nice nesilleri yıkıma uğrattığımızı görmüyorlar mı? Biz, sizi yerleşik kılmadığımız bir biçimde onları yeryüzünde (büyük bir güç ve servetle) yerleşik kıldık; gökten üzerlerine sağanak (bol yağmurlar) yağdırdık, nehirleri de altlarından akar yaptık. Ama günahları nedeniyle Biz onları yıkıma uğrattık ve arkalarından başka nesiller (inşa edip) var ettik. (Enam Suresi, 6)

Yine bu konuda insanları uyarıp korkutan ve düşünüp öğüt alabilenlere bir hatırlatma olan bir başka ayette ise Allah şöyle buyurmaktadır:

Biz bunlardan önce nice nesiller yıkıma uğrattık ki onlar, zorbaca yakalamak (yakıp-yıkmak, baskı ve şiddetle yönetmek, sindirmek) bakımından kendilerinden daha üstündüler; şehirlerde (yerin üstünü altına getirip, sayısız kazı, inşaat ve araştırmalarla her yanı) delik-deşik etmişlerdi. (Ama) kaçacak bir yer var mı? Hiç şüphesiz, bunda, kalbi olan ya da bir şahid olarak kulak veren kimse için elbette bir öğüt (zikir) vardır. (Kaf Suresi, 36-37)

Yukarıdaki ayetlerde de görüldüğü gibi, geçmişte yaşamış toplumlarla ilgili haberlerin verilmesinin en önemli sebebi, bugünkü insanların aynı duruma düşmekten sakınmalarını sağlamaktır. Gerçekten de eski toplumların başına gelen felaketlere ve onlara ait arkeolojik kalıntılara, sadece herhangi bir tarihsel bilgi gözüyle bakmak çok yanlış olur. **"Bunu, hem çağdaşlarına, hem sonra gelecek olanlara 'ibret verici bir ceza' takva sahipleri için de bir öğüt kıldık"** (Bakara Suresi, 66) ayetinde de bildirildiği üzere, bu olaylar birer ibret vesilesi ve geride kalan insanlar için birer öğüttürler. Ancak şunu da göz önünde bulundurmak gerekir: Allah, inkarda direnen bu toplumlara, hemen bir azapla karşılık vermemiş; bilakis hepsine, "belki dönerler diye" uyarıcılar göndermiştir. Ayrıca insanlara dünyada isabet eden bütün zorlukların, ahiretteki zorlu azabın birer hatırlatıcısı olduğu da Kuran'da belirtilmektedir:

Andolsun, Biz onlara belki (inkarcılıktan) dönerler diye o büyük azaptan önce, yakın (dünyevi) azaptan da taddıracağız. (Secde Suresi, 21)

Helak ise, söz konusu toplumların bu uyarıları dinlememeleri ve taşkınlıklarını daha da artırarak sürdürmelerinin ardından gelmiştir. Allah, bozgunculuk yapan böyle toplumları yok etmiş ve onların yerine yeni halklar getirmiştir. Çünkü bahsedilen kavimler, Allah'ın kendilerine verdiği zenginlik, güzel evler ve sanat yapıları içerisinde, Allah'ı

unutarak günlerini, aylarını, yıllarını sadece boş amaçlar içinde geçirmişlerdir. Yeryüzünde sahip oldukları şeylerin sürekli bozulmaya, eskimeye uğradığını düşünmemiş, bunlarla Allah'ın onları denediğini ve kısa süre içinde hepsinin yok olacağını akledememişlerdir. Ölümün ardından sonsuza kadar kalacakları bir mekan olduğunu akıllarına getirmeden, sadece içinde bulundukları anı yaşamışlar; ölümle birlikte başlayacak olan sonsuz yaşam son derece yakınken, dünya hayatını ebedi zannetmişlerdir. Oysa bu aldanış, kendilerine hiçbir yarar sağlamamış; başlarına gelen felaketler, aradan binlerce yıl geçmesine rağmen birer ibret vesilesi olarak sonraki nesillere aktarılmış, unutulmayacak birer tarihsel olay olmuştur.

Semud Kavmi

Allah'ın dinine karşı gelmelerinden ve azgınlıklarından dolayı helak edilerek yok edilen topuluklardan biri de Semud kavmidir. Kuran'da bildirildiğine göre Semud kavmi, gücü ve zenginliği olan, birçok sanat eserine sahip bir topluluktu. Semud kavminin bu özelliklerini bildiren ayetler şöyledir:

> **(Allah'ın) Ad (kavminden) sonra sizi halifeler kıldığını ve sizi yeryüzünde (güç ve servetle) yerleştirdiğini hatırlayın. Ki onun düzlüklerinde köşkler kuruyor, dağlardan evler yontuyordunuz. Şu halde Allah'ın nimetlerini hatırlayın, yeryüzünde bozguncular olarak karışıklık çıkarmayın. (Araf Suresi, 74)**

Bir başka ayette ise Semud kavminin içinde yaşadığı ortam şöyle tarif edilmektedir:

> **"Siz burada güvenlik içinde mi bırakılacaksınız?"**
>
> **"Bahçelerin, pınarların içinde,"**
>
> **"Ekinler ve yumuşak tomurcuklu göz alıcı hurmalıklar arasında?"**
>
> **"Dağlardan ustalıkla zevkli evler yontuyorsunuz." (Şuara Suresi, 146-149)**

Yaşadıkları refah ortamı içinde şımaran Semud kavmini sonsuz azap ve ahiret hayatı ile uyarıp korkutması için Allah, Hz. Salih (as)'ı elçisi olarak görevlendirmiştir. Hz. Salih (as) kendi kavmi içinde tanınan biridir ve kavmi onun, kendilerini içinde bulundukları sapkınlıktan uzaklaşmaya çağırması karşısında şaşkınlığa düşmüştür. Hz. Salih Peygamber'in anlattıklarına halkın çok az bir kısmı uymuş ve çoğu ise anlattıklarını kabul etmemiştir.

Hz. Salih (as)'ı inkar edenlerin başında kavmin önde gelenleri vardı ve bu kişiler sahip oldukları maddi güce dayanarak peygamberlerine karşı düşmanca bir tavır takındılar. Hz. Salih (as)'a inananları güçsüz duruma düşürmeye, onları baskı altına almaya çalıştılar. Hz. Salih (as)'ın kendilerini Allah'a ibadet etmeye çağırmasına öfke duyuyorlardı. Bu öfke sadece Semud halkına özgü de değildi; Semud kavmi, kendisinden önce yaşayan Nuh ve Ad kavimlerinin yaptığı hatayı yapıyordu. Bu nedenle Kuran'da bu üç toplumdan şöyle söz edilir:

> **Sizden öncekilerin, Nuh kavminin, Ad ve Semud ile onlardan sonra gelenlerin haberi size gelmedi mi? Ki onları, Allah'tan başkası bilmez. Elçileri onlara apaçık delillerle gelmişlerdi de, ellerini ağızlarına götürüp (öfkelerinden ısırdılar) ve dediler ki: "Tartışmasız, biz sizin kendisiyle gönderildiğiniz şeyleri inkar ettik ve bizi kendisine çağırdığınız şeyden de gerçekten kuşku verici bir tereddüt içindeyiz. (İbrahim Suresi, 9)**

Semud kavmi Salih Peygamber'e karşı gelmekte kararlıydı, hatta onu öldürmek için plan dahi yapıyorlardı. Dünya hayatının geçici süslerine aldanarak bunların hiçbir zaman yok olmayacağını zannediyorlardı. Salih Peygamber, Semud kavminin önde gelenlerini, **"Siz burada güvenlik içinde mi bırakılacaksınız?"** (Şuara Suresi, 146) sözüyle uyarmıştır. Gerçekten de bu kavim, Allah'ın kendilerine vereceği azaptan habersiz olarak azgınlığını gittikçe şiddetlendirmiş, Hz. Salih (as)'a **"Ey Salih, eğer gerçekten gönderilenlerden (bir peygamber) isen, vadettiğin şeyi getir, bakalım"** (Araf Suresi, 77) diyebilecek kadar inkar ve kibirde ileri gitmiştir. Bu topluluğa Hz. Salih (as), Allah'ın kendisine vahyetmesiyle, üç gün içinde helak olacaklarını bildirmiştir. (Hud Suresi, 65)

Nitekim gerçekten de Hz. Salih (as)'ın uyarısı gerçekleşmiş ve Semud kavmi helak edilmiştir:

O zulmedenleri dayanılmaz bir ses sarıverdi de kendi yurtlarında dizüstü çökmüş olarak sabahladılar. Sanki orada hiç refah içinde yaşamamışlar gibi. Haberiniz olsun; Semud (halkı) gerçekten Rablerine (karşı) inkar etmişlerdi. Haberiniz olsun; Semud (halkına Allah'ın rahmetinden) uzaklık (verildi.). (Hud Suresi, 67-68)

Yeryüzünde yaşamış hangi topluluk olursa olsun, ne kadar büyük bir zenginlik ve ihtişama sahip olduğuna bakılmaksızın, azgınlık gösterdikleri takdirde Allah'ın azabına uğramışlardır. Bugün Semud kavminden, peygamberlerini öldürmeye varacak kadar azgınlaşan insanların ne elde ettikleri mallarından, ne de güçlerinden hiçbir eser yoktur. İsimleri dahi bilinmeyen bu insanların yaşamı, tüm diğer inkarcılar gibi cehennem hayatıyla son bulmuştur. Bu, her insanın ibret alarak düşünmesi gereken bir sondur.

Sebe Halkı

Sebe halkı Kuran'da şöyle anlatılır:

Andolsun Sebe (Halkı)'nın oturduğu yerlerde de bir ayet vardır. (Evleri) sağdan ve soldan iki bahçeliydi. (Onlara demiştik ki:) 'Rabbinizin rızkından yiyin ve O'na şükredin. Güzel bir şehir ve bağışlamakta olan bir Rab(biniz) var. Ancak onlar, yüz çevirdiler, böylece Biz de onlara Arim Seli'ni gönderdik. Ve onların iki bahçesini buruk yemişli, acı ılgınlı ve içinde az birşey de sedir ağacı olan iki ağaca dönüştürdük. Böylelikle nankörlük etmeleri dolayısıyla onları cezalandırdık. Biz nimete nankörlük edenden başkasını cezalandırır mıyız? (Sebe Suresi, 15-17)

Ayetlerden görüldüğü gibi, Sebe halkı bereketli bağ ve bahçelerde, refah içinde yaşıyorlardı. Allah'ın bu kadar bolluk verdiği kavimden istediği, sadece nimetlere karşı şükredici bir tavırda bulunmalarıydı. Ama onlar yalanladılar, dünyada üstün bir güce sahip olduklarını sanıp ellerindekilerle büyüklendiler. Sonuç ise kaçınılmaz şekilde azap oldu.

Muhteşem Sümerler

Irak'ın güneyinde, Dicle ve Fırat kıyılarından uzaklaşır uzaklaşmaz, çölü andıran, geniş bozkır alanlarının yayıldığı görülür. Bu uçsuz bucaksız düzlüklerde, yer yer, heybetli tepeler belirir. Çünkü kumla örtülü bu tepelerin altında, büyük sitelerin kalıntıları yatmaktadır. Bu siteler, Sümerler adı verilen bir halk tarafından kurulmuştur. Artık, kavurucu çöl rüzgarlarının önüne katıp sürüklediği kumlardan başka birşey görülmeyen, sadece çakalların ve akbabaların yaşadıkları bu yerlerde, 45 yüzyıl önce, kanallarla çevrili, bahçelerle bezenmiş cıvıl cıvıl şehirler yükseliyordu. Bugün ise, bir ölüm sessizliği hüküm sürüyor.....

Yukarıdaki cümleler ünlü arkeolog Guy Rachet'ın sözleri. Sadece tarih kitaplarından bir konu olarak akıllarda kalan bu ihtişamlı ülke, aslında günümüzdeki topluluklar kadar gerçektir. O zamanın insanları da aynı bizler gibi yaşamışlar, mimarileriyle büyüleyici kentler kurmuşlardır.

Dönemin kraliçesi Puabi için yapılan cenaze töreni oldukça dikkat çekicidir. Çeşitli kaynaklarda bu törenle ilgili bilgiler aktarılmıştır. Kraliçenin ölü bedeninin eşsiz bir ihtişamla süslendiği, vücudunun üst kısmının altın ve gümüşten boncuklarla ve lacivert taşı, kırmızı akik, Kadıköy taşı, babakoru gibi kıymetli taşlardan incilerle bezenmiş bir örtüyle örtüldüğü; örtünün aşağısındaki püsküllerin, yine aynı taşlardan yontulmuş incilerden yapıldığı aktarılmıştır. Ayrıca kraliçenin başına ağır bir peruk, onun üstüne de taç yaprakları mavi ve beyaz ağır kakmalarla bezenmiş som altın çiçeklerden, gürgen ve söğüt yapraklarından bir başlık takıldığı da görülmüştür. Kulaklarını süsleyen küpelerde, ölünün yanı başına konulmuş mücevherlerde, iğnelerde ve ihtişamlı başlıklarda altının parıldadığı söylenmiştir.

Kısacası Sümer medeniyetinin önemli bir ismi olan Kraliçe Puabi, muhteşem bir cenaze töreni ve cenaze levazımatı ile gömülmüştür. Cenaze ile birlikte mezara konulacak diğer hazineler, anlatılanlara göre, silahlı muhafızlar ve uşaklar tarafından zorla taşınabilmiştir. Ancak elbette mezara sahip olduğu hazinelerle birlikte girmesi, Kraliçe

Puabi'yi iskelet haline gelmekten koruyamamıştır. O da diğer tüm insanlar gibi, hatta belki küçümsediği ve hakir gördüğü fakir insanlar gibi, toprağın altına girmiş, orada çürümüş ve bedeni bakterilere yem olmuştur. Bu örnek, insanın, ne denli zengin ve ihtişamlı bir yaşam sürerse sürsün ve malına ne kadar güvenirse güvensin, sonuçta bunların ona hiçbir yarar sağlamayacağını gösteren dikkat çekici bir ibrettir.

Girit Uygarlığı

Avrupa'nın ilk büyük uygarlığı olan Girit, MÖ XIV yy başlarında, birdenbire yok olmuştur. Bundan önce, Akdeniz'in en güzel yerlerinden olan Girit adasına, Milattan 2000 yıl önce, Asya ve Yunanistan'dan gelen insanlar yerleşmişler, muhteşem saraylar inşa etmişlerdir. Ancak sonunda büyük bir felaket olmuş, Girit'in kuzeyindeki Kyklades takım adalarından biri olan Thera adasındaki yanardağ patlamış, bu korkunç patlamayı Girit saraylarını yerle bir eden çok şiddetli bir deprem izlemiştir.

Yanardağın külleri Girit semalarına kadar bütün göğü karanlığa boğup yıkılan sarayların üstüne çökerken, aynı anda görülmedik bir deniz kabarması da Knosos'un limanı Amnisos'u sulara gömmüştür. Girit saraylarının yıkılışı gerçekten çok ürpertici bir şekilde gerçekleşmiş, dev bir dalga bütün kıyı kentlerini bir anda sulara gömmüştür.

Pek çok yönden dönemin en önemli uygarlıklarından biri olan Girit ahalisi kendilerini bekleyen bu sonu tahmin bile edememişlerdir. Art arda meydana gelen felaketler, o muhteşem yapıları tamamen yok etmiş, insanların neredeyse tümünün helak olmasına neden olmuştur. Geride ne kendi zenginlikleri ile övünen insanlar, ne övündükleri zenginlikler, ne de hiç bitmeyeceğini sandıkları hayat kalmıştır. Geriye kalan sadece yıkık dökük bir şehir ve artık var olmayan bir medeniyettir. Kuran'da bu eski medeniyetlerin insanlara ibret olması gerektiği şöyle vurgulanır:

> **Yurtlarında gezip dolaştıkları nice nesilleri kendilerinden evvel yıkıma uğratmış olmamız, hala onları doğru yola iletip yöneltmedi mi? Elbette, bunda ayetler vardır; yine de işitmiyorlar mı? (Secde Suresi, 26)**

Pompei Faciası

Tarihçilere göre, bundan 2000 yıl kadar önce bazı kentler, zevk ve sefanın hüküm sürdüğü şehirler olarak tanınmaktaydı. İşte Pompei de bunlardan biriydi.

Vezüv'ün yamaçları bağlarla örtülü idi, Pompei de bu yamaçlarla deniz arasında kurulmuş ve genellikle zengin Romalıların tercih ettiği bir mekandı. Komşu il olan Herculanum da aynı şartlara sahipti. Ancak tarihin en ünlü yanardağ püskürmelerinden biri, bu güzel yerlerin varlığına son verdi. Bugün, volkanın lavlarıyla "taş kesilmiş" Roma hayatı tüm ayrıntılarıyla görülebilmektedir.

Felaket 24 Ağustos 79 sabahı geldi. Pompei'de, yerli halkın dışında yazı geçirmeye gelen zengin Romalılar ve Herculanum'da ya da Vezüv'ün eteklerinde yaptıkları muhteşem evlerde yerleşmiş kimseler de bulunuyordu. Vezüv yanardağı bir anda patladı. Öncesinde yer sarsılmaya başlamış, dağdan gökgürültüsünü andıran boğuk gürlemeler gelmişti. Araştırmalara göre, alevler göğe sütun halinde yükseliyor, sonra bunu muazzam bir duman izliyordu. Aynı zamanda, yeni patlamalar havayı sarsıyor ve küllerden, taş-topraktan ve lav külçelerinden oluşan bir sağanak şehrin üstüne yağıyordu.

Herculanumlular, Vezüv'e daha yakın oldukları için şehre doğru dalga dalga gelen, kor halindeki çamur selinden korkuya kapılmışlar ve kaçmaya çalışmışlardır, ama kaçamayanlar yıkıntıların ve erimiş lavların altında kalmışlardır. Ancak asıl ibret verici olan, yapılan kazılardan elde edilen verilere göre, insanların çoğunun şehirden ayrılmakta hala tereddüt ediyor olmasıydı. Pompei'de, şehrin kraterden uzak olması, herşeye rağmen bir güven duygusu yaratmış; bu nedenle zenginlerin çoğu, bu kül sağanağından, evlerinde kalarak korunmayı düşünmüş ve mallarını, mülklerini bırakıp gitmek istememişlerdi. Bir süre sonra da vaktin artık çok geç olduğunu kavrayamadan ölmüşlerdi. Bir gün

içinde iki şehir, Herculanum, Pompei ve altı kasabada yaşayan tüm canlılar tarihten silindi. Kuran'da bu şekilde helak edilen insanlardan şöyle söz edilir:

> **Bunlar, sana doğru haber (kıssa) olarak aktardığımız (geçmiş) nesillerin haberleridir. Onlardan kimi ayakta kalmış, (kimi) biçilmiş ekindir. (Hud Suresi, 100)**

İnsanlığın bütün bunları öğrenebilmesi ise yüzyıllar sonra mümkün oldu. Yapılan araştırmaların sonucunda Pompei'deki eski şehir, "yaşıyorken donmuş haliyle" gün ışığına çıkarıldı. İnsanlar, can verdikleri andaki halleriyle taşlaşmışlardı. Kuran'da haber verildiği gibi:

> **Onlar, zulüm işlemektelerken, ülkeleri (veya nesilleri) yakaladığı zaman... Rabbinin yakalaması işte böyledir. Gerçekten O'nun yakalaması pek acı, pek şiddetlidir. (Hud Suresi, 102)**

Günümüzden yüzlerce hatta binlerce yıl önce yaşayan uygarlıkların, geride kalıntı halindeki eserlerini bırakmaları, sahip oldukları zenginliğin kendilerine hiçbir fayda sağlamadığını göstermiş, geride bıraktıkları herşey kendilerinden sonrakilere miras kalmıştır. Bu topluluklarda yaşayan insanların belki de en büyük yanılgısı, kendilerinden önce yerlebir olmuş, tarihe karışmış olan topluluklara rağmen, dünya nimetlerine ebedi olarak sahip olacaklarını sanmaları ve ortaya çıkardıkları yapıtların kendilerini ölümsüz kılacağını zannetmeleridir. Bu yanılgı günümüze de uzak değildir. İnsanların önemli bir bölümü kendilerine bir fayda getirir düşüncesiyle bütün yaşamlarını mallarını yığıp biriktirmeye adamakta, kendilerini ölümsüz (hatırlanır) kılmak amacıyla çeşitli eserler meydana getirmektedirler. Üstelik yaptıkları aşırılıklar belki de kendilerinden öncekilerden çok daha kapsamlı olmakta ve kendilerine Allah'tan gelen çeşitli uyarılara aldırmamaktadırlar. Ama bu kişilerin unutmaması gereken çok önemli bir gerçek vardır: Bir dönem var olup sonra yok olan toplulukların geride bıraktıkları, karşılarında bir ibret vesilesi olarak tüm heybetiyle durmaktadır. Hiçbiri ebedi olarak bu dünya üzerinde kalmamıştır. Adlarını ölümsüzleştirmek için ardında eserler bırakan insanların bir kısmının belki de adları arkalarında kalmış, ama ne çürümüş bedenlerine ne de ahiretlerine bir yarar sağlamamıştır. Ancak dünyada öğüt alıp düşünebilenlere bir ibret olarak kalıntıları var olmakta, Allah'ın zorlu azabının bir hatırlatıcısı olarak başlarına gelenler unutulmamaktadır.

İşte Allah insanlara bu örnekleri vermekte, bunların benzerleriyle dünya tutkunlarını uyarmaktadır. Kuşkusuz bundan öğüt alıp bir ders çıkarabilenler, tarih boyunca meydana gelen olayların hiçbirinin boşuna yaratılmadığını, Allah'ın her an her yerde bütün bunlardan daha şiddetlisini insanlara tattırmaya güç yetirdiğini kavrayabilirler. Dünya sadece bir imtihan yeridir. Burada imtihanın gereklerini yerine getirenler kazançlıdırlar. Sadece dünyayı yurt edinenler ise, geçmişteki örneklerin benzeri bir kayba uğrayacaklardır. Kuşkusuz bu, kendi yapıp ettiklerinin karşılığıdır. Ahirette sadece yaptıkları ile karşılık göreceklerdir. Şüphesiz doğrusunu Allah bilir.

GERÇEK YURT: AHİRET

Pek çok insan, dünya üzerinde eksiksiz ve mükemmel bir yaşamın kurulabileceğini sanır. Gerekli maddi imkanlar elde edildiğinde, bu dünyadaki yaşamın insanı tam olarak tatmin edebileceğini ve mutlu kılabileceğini düşünür. En yaygın kanaate göre insan, maddi bir zenginlik, "mutlu bir yuva" ve diğer insanların gözünde saygınlık (statü) elde ettiğinde, kusursuz bir hayat kurmuş olur.

Oysa Allah, Kuran'da bizlere bu tür bir bakış açısı vermez. Aksine, Kuran'da bildirildiğine göre, dünya üzerinde sürdürdüğümüz yaşam, asla eksiksiz, mükemmel ve sorunsuz olamaz. Çünkü, özellikle böyle olamayacak şekilde tasarlanmıştır.

"Dünya" kelimesinin kökeni bu konuda çok önemli bir anlam içerir. Kelime, Arapça'daki "deniy" sıfatından türemiştir. "Deniy" ise; alçak, düşük, basit, değersiz gibi anlamlara gelmektedir. Bu durumda "dünya" kelimesi de, bu sıfatları içeren bir mekan anlamını taşır.

Nitekim tüm kitap boyunca gördüğümüz gibi, dünya hayatının değersizliği ve önemsizliği Kuran'da sık sık vurgulanır. Dünya hayatını güzel kıldığı düşünülen tüm faktörler -zenginlik, iş hayatı, evlilik, çocuklar, başarı vs.- Kuran'a göre aslında geçici ve aldatıcı birer metadan başka birşey değildirler:

> **Bilin ki, dünya hayatı ancak bir oyun, '(eğlence türünden) tutkulu bir oyalama', bir süs, kendi aranızda bir övünme (süresi ve konusu), mal ve çocuklarda bir 'çoğalma-tutkusu'dur. Bir yağmur örneği gibi; onun bitirdiği ekin ekicilerin (veya kafirlerin) hoşuna gitmiştir, sonra kuruyuverir, bir de bakarsın ki sapsarı kesilmiş, sonra o, bir çer-çöp oluvermiştir. Ahirette ise şiddetli bir azap; Allah'tan bir mağfiret ve bir hoşnutluk (rıza) vardır. Dünya hayatı, aldanış olan bir metadan başka birşey değildir. (Hadid Suresi, 20)**

Başka ayetlerde, insanın dünya hayatı dolayısıyla nasıl bir aldanışa kapıldığı şöyle açıklanır:

> **Hayır siz, dünya hayatını seçip üstün tutuyorsunuz. Ahiret ise daha hayırlı ve daha süreklidir. (A'la Suresi, 16-17)**

Sorun da, üstteki ayette haber verildiği gibi, dünya hayatının ahirete üstün tutulmasıyla başlar. Çünkü insanlar, dünya hayatını ahirete üstün tutmakla, Allah'ın vaadine ve dolayısıyla Allah'a yüz çevirmiş olmaktadırlar. Allah Kuran'da bu insanları **"Bizimle karşılaşmayı ummayanlar, dünya hayatına razı olanlar ve bununla tatmin bulanlar ve Bizim ayetlerimizden habersiz olanlar"** (Yunus Suresi, 7) olarak tanımlar ve bunların cehenneme gideceklerini haber verir.

Elbette, dünya hayatının eksikliği, bu dünyada güzel şeylerin var olmadığı anlamına gelmez. Aksine, Allah dünyayı cenneti hatırlatacak pek çok güzel nimetle doldurmuştur. Fakat bu güzelliklerin yanına cehenneme ait olan eksiklik, çirkinlik ve kusurlar da katılmıştır. Dünyada, imtihan ortamının hikmeti gereği cennet ve cehenneme ait özellikler karışık ve bir arada bulunurlar. Bu şekilde müminler hem cennet hem de cehennem hakkında fikir edinir, hem de kendilerini dünyadaki kısa ve geçici yaşama kaptırmak yerine, gerçek, kusursuz, eksiksiz ve sonsuz yaşam olan ahirete yönelirler. Allah'ın kulları için seçip beğendiği yaşam da işte bu ahiret hayatıdır. Ahiret Kuran'da, insanların gerçek ve ebedi yurdu olarak tarif edilir.

İşte bu nedenle, ahiret yurdunu kazanmak, yani cennete kavuşmak için ciddi bir çaba gerekmektedir. Allah inanan kullarına bunu emretmiştir:

> **Rabbinizden olan mağfiret ve eni göklerle yer kadar olan cennete (kavuşmak için) yarışın; o, muttakiler için hazırlanmıştır. (Al-i İmran Suresi, 133)**

Cennet İçin Yarışanların Durumları

Mümin Kuran'da sonsuz bir mükâfat ve sonsuz bir mutlulukla müjdelenmiştir. Ancak bu konuda bilinmesi gereken çok önemli bir nokta vardır. O da, sonsuz zaman içinde, sonsuz güzelliklere uzanan bu müjdenin, mümin daha dünyadayken başladığıdır. Çünkü mümin ahirette cennetle müjdelendiği gibi, bu dünyada da Allah'ın lütuf ve ikramından, nimetinden mahrum bırakılmamıştır.

Kuran'da, salih amellerde bulunan müminlerin bu dünyada da güzel bir hayatla yaşatılacakları haber verilir:

> **Erkek olsun, kadın olsun, bir mü'min olarak kim salih bir amelde bulunursa, hiç şüphesiz Biz onu güzel bir hayatla yaşatırız ve onların karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle muhakkak veririz. (Nahl Suresi, 97)**

Hem bir mükâfat ve şevk kaynağı hem de karşılıksız lütuf ve ihsanının bir göstergesi olarak salih kullarına dünyada nimet ve güzellik vermesi, Allah'ın değişmez bir kanunudur. Zenginlik, ihtişam ve güzellik cennetin en temel özelliklerinden olduğu için, Allah sevdiği seçkin kullarına cenneti hatırlatacak, onların cennete kavuşma arzu ve heyecanlarını artıracak nimetlerin ve ortamların benzer örneklerini bu dünyada da yaratır. Bu yüzden, nasıl inkarcıların ebedi azapları daha bu dünyadan başlıyorsa, salih müminler için vaat edilen ebedi güzellikler de kendilerine dünyadaki hayatlarında gösterilmeye başlanır. Allah mümine, onu denemek kastıyla, hayatı boyunca sıkıntılar, çilleleler, acılar da verebilir; ama bunlara Allah rızası için sabreden mümin, tüm bu sıkıntılardan, inkarcı bir insanın anlayamayacağı manevi bir lezzet alır.

Bir mümin, kendisini yaratan Allah'ın bilincinde olmasından, O'nun emir ve yasaklarına uymasından, O'nun insanlar için seçip beğendiği din ahlakını yaşamasından ve ölümünden sonrası için çok büyük umut ve beklentiler taşımasından ötürü dünyadaki yaşamı boyunca her türlü ruhsal sıkıntı ve üzüntüden uzaktır. Herşeyden önce kendisini yaratan Allah'ın yardımı ve desteği kendisiyle beraberdir. Müminlerin her namazda, her salih amelde, Allah rızası için yapılan küçük büyük her işte Allah'ın kendilerini gördüğünü, meleklerin bunları amel defterlerine yazdığını ve ahirette tüm bunların karşılığını alacaklarını bilmelerinden doğan bir huzurdur bu.

Bu, Allah'ın kendilerini görünmeyen meleklerle desteklediğini, **"önlerinden ve arkalarından izleyenleri"** olduğunu ve bunların kendilerini **"Allah'ın emriyle gözetip-korumakta"** (Rad Suresi, 11) olduklarını, O'nun yolunda yapılan fikri mücadelede galip gelecek olanların, cennetle müjdelenmiş olanların iman edenler olduklarını bilmelerinden kaynaklanan bir güven duygusudur. Böylece salih müminler, Allah'ın meleklere, **"... iman edenlere sağlamlık katın..."** (Enfal Suresi, 12) vahyi doğrultusunda, korkuya ve hüzne kapılmazlar. Müminler, **"bizim Rabbimiz Allah'tır deyip sonra dosdoğru bir istikamet tutturan"** (Fussilet Suresi, 30) insanlardır. Ve, **"onların üzerine melekler iner. 'Korkmayın ve hüzne kapılmayın, size vadolunan cennetle sevinin'"** (Fussilet Suresi, 30) derler. Müminler Allah'ın **"kimseye güç yetireceğinden fazlasını yüklemeyeceğini"** (Araf Suresi, 42) bilmişlerdir. Kadere ve herşeyi yapıp edenin Allah olduğuna kesin bir bilgiyle inanırlar ve böylece başlarına gelenlere **"Allah'ın bizim için yazdıkları dışında bize kesinlikle hiçbir şey isabet etmez"** (Tevbe Suresi, 51) diyerek tevekkül ederler. Allah rızasına uyduklarından ve hep **"Allah bize yeter, O ne güzel vekildir."** (Al-i İmran Suresi, 173) dediklerinden dolayı da, onlara hiçbir kötülük dokunmayacaktır. Ancak dünya bir imtihan meydanı olduğundan elbette müminin karşısına çeşitli zorluklar çıkabilir. Belli dönemlerde açlık, hastalık, uykusuzluk, kaza, maddi kayıp türünden çeşitli sıkıntılarla karşılaşabilir. Fakirlikle ve zorluklarla da imtihan olabilir. Ayette bu imtihan şöyle bildirilmiştir:

> **Yoksa sizden önce gelip-geçenlerin hali başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlara öyle bir yoksulluk, öyle dayanılmaz bir zorluk çattı ve öylesine sarsıldılar ki, sonunda elçi, beraberindeki müminlerle; "Allah'ın yardımı ne zaman?" diyordu. Dikkat edin, şüphesiz Allah'ın yardımı pek yakındır. (Bakara Suresi, 214)**

Kuşkusuz ki bu zor durum, Peygamberin ve yanındaki müminlerin Allah'a duydukları saygıyı ve korkuyu, cennete olan özlemlerini daha da arttırmıştır. Zaten Allah, ayetin sonunda yardımının çok yakın olduğunu da müjdelemektedir. Sonuçta, **"Allah, takva sahiplerini zafere ulaşmalarıyla kurtarır. Onlara kötülük dokunmaz ve onlar hüzne kapılmayacaklardır."** (Zümer Suresi, 61)

Mümin zorlukların imanının denenmesi için özel olarak yaratıldığını, güzel bir sabır ve tevekkül gösterdiği takdirde bunların ahireti için sınırsız bir ecir kaynağı, olgunlaşması için büyük fırsatlar olduğunu bildiğinden, huzur, mutluluk ve neşesinden hiçbir şey kaybetmez. Hatta şevk ve heyecanı daha çok artar. Bu sıkıntılar onun ruhi dengesini, dirayet ve kararlılığını hiçbir zaman olumsuz yönde etkilemez.

Bu durum kafirler içinse tam tersidir. Bir inkarcı, çektiği çeşitli bedensel acıların yanında, ruhen de azap çeker.

Korku, üzüntü, ümitsizlik, tedirginlik, karamsarlık gibi inkarcıların karakteristik özelliği olan negatif duygular, onların cehennemde çekecekleri azabın manevi kısmının bu dünyadaki küçük bir başlangıcını oluştururlar. Allah, saptırdığı bu insanların **"göğsünü sanki göğe yükseliyormuş gibi dar ve sıkıntılı kılar"** ve **"iman etmeyenlerin üzerine böyle pislik çökertir."** (En'am Suresi, 125)

Allah, buna karşın Kendisi'nden bağışlanma dileyen, tevbe eden salih müminleri dünyada da güzel bir surette faydalandıracağını ve ihsanda bulunacağını ayetlerde de bildirmiştir. Hud Suresi'nin 3. ayetinde şöyle bildirilir:

> **Ve Rabbinizden bağışlanma dileyin, sonra O'na tevbe edin. O da sizi, adı konulmuş bir vakte kadar güzel bir meta (fayda) ile metalandırsın ve her ihsan sahibine kendi ihsanını versin. Eğer yüz çevirirseniz gerçekten ben, sizin için büyük bir günün azabından korkarım. (Hud Suresi, 3)**

Bir başka ayette de müminlerin dünya hayatı şöyle tarif edilir:

> **Sakınanlara: "Rabbiniz ne indirdi?" dendiğinde "Hayır" dediler. Bu dünyada güzel davranışlarda bulunanlara güzellik vardır; ahiret yurdu ise daha hayırlıdır. Takva sahiplerinin yurdu ne güzeldir. (Nahl Suresi, 30)**

Ahiret yurdu bu dünyadan daha hayırlı ve üstündür. Dünya hayatının tüm güzellikleri, ahiret yurduyla kıyas edildiğinde değerini tamamen yitirmektedir. O halde bir hedef belirlenecekse bu hedef sadece ahiret olmalıdır. Zaten bunu hedefleyen müminlere Allah, dünya hayatlarında da nimetlerini artırmaktadır.

Müminlerin Gerçek Yurdu: Cennet

Allah, huzuruna mümin olarak gelecekler için içlerinde ebedi olarak kalacakları cenneti vaat etmiştir. Allah'ın vaadi ise şüphesiz ki gerçekleşmesi kuşku götürmeyen en kesin sözdür. Böylece kesin bir bilgiyle inananlar, bu vaadin gerçekleşeceğinden asla kuşkuya kapılmazlar ve mümin olarak canlarını teslim ettikleri takdirde günahlarının bağışlanarak cennete kabul edileceklerini bilirler. Bir ayette şöyle buyrulur:

> **Adn cennetleri (onlarındır) ki, Rahman (olan Allah, onu) Kendi kullarına gaybtan vadetmiştir. Şüphesiz O'nun vaadi yerine gelecektir. (Meryem Suresi, 61)**

En sonunda o beklenen an gelir. Bir müminin hayatı boyunca tefekkür ettiği, kavuşabilmek için dua ettiği ve layık olabilmek için var gücüyle çalıştığı yer, "kalınacak yerlerin en hayırlısı" ve "Allah Katındaki asıl varılacak güzel yer"dir Cennet.

Müminler için hazırlanmış ve onlara sunulmak üzere kapıları açılmıştır. Müminlerin cennete girişleriyle ilgili ayetlerde, bu eşsiz manzara şöyle tarif edilir:

> **Onlar Adn cennetlerine girerler. Babalarından, eşlerinden ve soylarından salih davranışlarda bulunanlar da. Melekler onlara her bir kapıdan girip (şöyle derler:) "Sabrettiğinize karşılık selam size. Yurdun sonu ne güzel." (Rad Suresi, 23-24)**

Cennetteki Güzellikler

> **Takva sahiplerine vadedilen cennet; onun altından ırmaklar akar, yemişleri ve gölgelikleri süreklidir. Bu korkup-sakınanların (mutlu) sonudur, inkar edenlerin sonu ise ateştir. (Rad Suresi, 35)**

Cennet konusunda yaygın ancak yanlış bir inanış olan, "cennetin sadece doğal güzelliklerden, yeşilliklerden ve akarsulardan ibaret olduğu" fikri, Kuran'a dayalı değildir ve son derece yüzeysel bir düşüncenin ürünüdür. Elbette ki doğal güzellikler ve yeşillikler cennetin mükemmel nimetlerindendir. Köşklerin ve gölgeliklerin, bahçelerin içinde, pınarların yanı başında kurulmuş olması da ayrı bir güzelliktir. Ancak, bu ve benzeri anlatımların hiçbiri cennetteki güzellikleri tarif etmek için yeterli değildir.

Bir kısmı dünyadakileri andıran, bir kısmı ise daha önce hiçbir nefsin görüp bilmediği, **"çeşit çeşit inceliklere ve güzelliklere sahip"** (Rahman Suresi, 48) olan cennetin nimet ve güzellikleri, tahayyül ve ifade sınırlarımızın çok ötesindedir. Bilinmelidir ki, bizim hayal gücümüzün ötesinde ve Allah'ın sonsuz ilmiyle hazırlanmış birçok güzellik ve sürpriz de cennette müminleri beklemektedir. Özellikle **"... Rableri Katında her diledikleri onlarındır. İşte büyük fazl (nimet ve üstünlük) budur"** (Şura Suresi, 22) ayetinde bildirildiği gibi, tüm doğal güzellikler de dahil cennetteki herşey müminin kendi zevkiyle dilemesi neticesinde gerçekleşmektedir. Yani Kuran'da bildirilmiş ihtişamın ötesinde, kişinin hayal gücü, Allah'ın izni ve lütfu ile cennette her türlü güzellik olacaktır.

Cennette Müminlerin Yaşadıkları Ortam

> **Allah, mümin erkeklere ve mümin kadınlara içinde ebedi kalmak üzere, altından ırmaklar akan cennetler ve Adn cennetlerinde güzel meskenler vadetmiştir. Allah'tan olan hoşnutluk ise en büyüktür. İşte büyük kurtuluş ve mutluluk budur. (Tevbe Suresi, 72)**

Müminlerin dünya hayatlarını geçirdikleri evler, **"(Bu nur,) Allah'ın, onların yüceltilmesine ve isminin zikredilmesine izin verdiği evlerdedir;"** (Nur Suresi, 36) şeklinde haber verilen mekanlardır ve yine Allah'ın emri doğrultusunda tertemiz tutulan, özen gösterilen yerlerdir. Cennet evleri de bunun benzeri olarak yine, müminlerin Allah'ı andıkları ve O'na şükrettikleri tertemiz mekanlardır.

Müminlerin yaşadıkları güzel meskenler, evler, köşkler bir önceki bölümde tasvir edilen doğal güzelliklerin içinde kurulmuş olabileceği gibi, bunların son derece modern ve estetik mimariye sahip şehirlerde inşa edilmiş olması da mümkündür.

Kuran'da sözü geçen evler, genellikle doğal güzelliklerin içine inşa edilmiştir. Bunu bildiren bir ayet şöyledir:

> **Ancak Rablerinden korkup-sakınanlar ise, onlara yüksek köşkler vardır, onların üstünde de yüksek köşkler bina edilmiştir. Onların altında ırmaklar akmaktadır. (Bu), Allah'ın va'didir. Allah va'dinden dönmez. (Zümer Suresi, 20)**

Ayette bahsedilen, yüksek yerlerde kurulmuş köşklerde, altlarından sular akan eşsiz manzarayı seyretmek için geniş pencereli ya da dört bir tarafı camlardan inşa edilmiş salonlar olabilir. Böylece insan ruhunun en çok zevk alacağı şekilde döşenmiş evlerde, tahtlar üzerinde yaslanırken ve en güzel meyveler ve içeceklerle rızıklandırılırken müminler, yükseklerden bakarak birbirinden muhteşem manzaraları da seyretme zevkini tadarlar.

Köşklerin tasarımı ve döşenmesi en kaliteli malzemeyle, en uyumlu renklerle yapılmıştır. Rahat koltukları, karşılıklı oturulan tahtları vardır. Allah tahtlara birçok ayette dikkat çekmiştir. **"Özenle işlenmiş mücevher tahtlar üzerindedirler. Karşılıklı yaslanmışlardır."** (Vakıa Suresi, 15-16), "özenle dizilmiş tahtlar üzerinde yaslanmışlardır..." (Tur Suresi, 20) ayetlerinden de anlaşılacağı gibi tahtlar zenginlik, ihtişam ve kudret sembolüdür. Allah'ın kendilerine cenneti nasip ettiği müminler, cennetteki tahtlar üzerinde kurulup yaslanırlar. Bu ortamda iman edenler sürekli Allah'ı anarlar:

> **Adn cennetleri (onlarındır); oraya girerler, orada altından bileziklerle ve incilerle süslenirler. Ve orada onların elbiseleri ipek(ten)dir. Derler ki: "Bizden hüznü giderip yok eden Allah'a hamdolsun; şüphesiz Rabbimiz, gerçekten bağışlayandır, şükrü kabul edendir. Ki O, bizi Kendi fazlından (ebedi olarak) kalınacak bir yurda yerleştirdi; burada bize bir yorgunluk dokunmaz ve burada bize bir bıkkınlık da dokunmaz." (Fatır Suresi, 33-35)**

Cennetteki malzemenin temeli **"çeşit çeşit incelik"** ve **"çarpıcı güzellikler"**dir. Bunlar Allah'ın sonsuz ilminin ve sanatının birer yansımasıdır. Örneğin tahtlar mücevherli, yükseklere kurulmuş ve özenle dizilmiştir. Kıyafetler ipekten ve atlastandır, altın ve gümüş takılar bu kıyafetleri süslemektedir. Allah Kuran'da cennetle ilgili birçok detay vermiş ancak hayal gücünü açık bırakan ifadeler de kullanmıştır. Büyük bir ihtimalle cennette her müminin kendi zevkine göre ayarlanmış görüntüler oluşmaktadır. (Doğrusunu Allah bilir) Kuşkusuz Allah, cennete layık ve ehil kıldığı değerli müminlere, Kuran'da bildirdiği nimetlerin dışında daha nice sürprizler hazırlamıştır.

Cennet, İnsanın Hayal Gücü Sınırlarının Ötesinde Güzeldir

... Orada nefislerin arzu ettiği ve gözlerin lezzet (zevk) aldığı herşey var. Ve siz orada süresiz kalacaksınız. (Zuhruf Suresi, 71)

Kuran'daki tarif, tasvir ve benzetmelerden, ayrıca Bakara Suresi 25. ayette belirtildiği üzere, 'Cennet nimetlerinin dünyadakilere benziyor olması'ndan yola çıkarak, cennetin nasıl bir yer olacağını ana hatlarıyla tahmin edebiliriz. Biliyoruz ki Allah müminleri **"kendilerine tarif edip tanıttığı cennete sokacaktır"** (Muhammed Suresi, 6). Böylece dünya hayatında da, Allah'ın izniyle cennete dair bilgiler edinmemiz mümkün olmaktadır. Ancak edinilen bu bilgi, sadece Allah'ın bize öğrettiği ve cenneti tefekkür etmemize vesile olduğu kadardır. "Bu bilgi cennetin tamamını tarif ediyor" diyemeyiz. Özellikle, bazı ayetlerde dikkat çekilen çok önemli bir ayrıntı vardır, bu da cennetin "hayal gücünü harekete geçiren" tasviridir. Kuran'da bahsi geçen **"bozulmayan sudan ırmaklar, tadı değişmeyen sütten ırmaklar, içenler için lezzet veren şaraptan ırmaklar ve süzme baldan ırmaklar"** (Muhammed Suresi, 15) örneği bizlere, cennetin, insanların hayallerindeki biçiminden de öte bir yer olduğunu hissettirir. Bu ayet insan ruhunda, cennetin bir 'sürprizler mekanı' olduğu izlenimini uyandırmaktadır.

Başka bir ayette de Allah cennetten "bir şölen" olarak bahseder:

Ama Rablerinden korkup-sakınanlar; onlar için Allah Katında -bir şölen olarak- altından ırmaklar akan -içinde ebedi kalacakları- cennetler vardır. İyilik yapanlar için, Allah Katında olanlar daha hayırlıdır. (Al-i İmran Suresi, 198)

Allah bu ayetinde cenneti bir kutlama, bir eğlence yeri olarak tanıtmıştır. Bu kutlama, süresi, boyutları ve içeriği dünyadakilerin hiçbiriyle kıyaslanamayacak kadar görkemli bir kutlamadır.

Ebedi hayatta bu tür şölenlerle ve buna benzer, bitmek tükenmek bilmeyen envai çeşit nimetlerle sürekli meşgul olmak, yalnızca cennete özgü bir vasfı da beraberinde getirecektir; yorulmamak. Kuran'da, bu mükemmellikle ilgili olarak cennetteki müminlerin şöyle söyledikleri bildirilir:

"... burada bize bir yorgunluk dokunmaz ve burada bize bir bıkkınlık da dokunmaz." (Fatır Suresi, 35)

Bu yorgunluğa zihinsel yorgunluk da dahil olabilir. (Doğrusunu Allah bilir) Dünyevi şartlarda insan, bedenen zayıf yaratıldığından kolay yorulur. Yorulduğunda ise zihni bulanmaya başlar, dikkati dağılır, sağlıklı düşünebilmesi zorlaşır, algılaması da zayıflar. Oysa bu durum cennette söz konusu olmayacaktır. Zihin, müminin Allah'ın nimetlerini eksiksiz algılayabilmesi ve bunlardan zevk alabilmesi için her zaman açık, şuur keskin olacaktır. Dünyanın eksikliklerinden birisi olan yorgunluk hissi ortadan kaldırılacağı için, müminlerin sonsuz nimetlerden aralıksız istifade edebilmeleri mümkün olacaktır. Alınan haz kesintisizdir, bir nimetten diğerine geçiş olur.

Yorgunluğun ve bıkkınlığın dokunmadığı bir ortamda Allah, müminlerin **"her diledikleri şey"**i yaratarak onları ödüllendirmektedir. Hatta **"orada diledikleri herşey onlarındır, Katımız'da daha fazlası da var"** (Kaf Suresi, 35) diyerek Allah, insanın isteyebileceğinden, hayal edebileceğinden de fazlasını vereceğini, sınırlı isteklerimizin, cennette kat kat artırılacağını belirtmektedir.

Unutulmaması gerekir ki, 'doğruluk makamı' olan cennetin en büyük nimetlerinden biri de cehennem azabından korunmuş olmaktır. (Duhan Suresi, 56) Uğultusunu bile duymadıkları (Enbiya Suresi, 102) cehennemi görebilen, cehennem halkı ile konuşabilen müminler için tüm bunlar, büyük şükür vesilesi olmaktadır:

Dediler ki: "Biz doğrusu daha önce, ailemiz (yakın akrabalarımız) içinde endişe edip-korkardık. Şimdi Allah, bize lütufta bulundu ve hücrelere kadar işleyen kavurucu azaptan korudu. Şüphesiz biz bundan önce O'na dua (kulluk) ederdik. Gerçekten O, iyiliği bol, esirgemesi çok olanın ta Kendisi'dir." (Tur Suresi, 26-28)

Cennetteki mekanların ihtişamı Kuran'da şöyle tarif edilmektedir:

"Her nereye baksan, bir nimet ve büyük bir mülk görürsün." (İnsan Suresi, 20)

Ayetlerde bildirildiğine göre cennetteki her yer ve her köşe, ya da 'görüntünün her karesi' Allah'ın eşsiz ilmi sayesinde sayısız nimetlerle donatılmıştır. Sadece ve sadece Allah'ın rahmet edip bağışladığı ve cennetine soktuğu müminlere has kılınmış olarak... (Doğrusunu Allah bilir) Başka ayetlerde cennetle ilgili olarak şöyle buyrulmaktadır:

"Rableri onların göğüslerinde kinden (ne varsa tümünü) sıyırıp-çekmiştir, kardeşler olarak tahtlar üzerinde karşı karşıyadırlar." (Hicr Suresi, 47)

"Onda ebedi olarak kalıcıdırlar, ondan ayrılmak istemezler." (Kehf Suresi, 108)

"Cennetteki müminlerin metafizik yaşamları ve diğer güzellikler"

ADNAN OKTAR: Güzel kıyafetleri hanımlar çok severler. Hadiste cennette **"Bir bakışta yedi kat elbiseyi ayrı ayrı göreceksiniz."** diyor. Tabii yedi ayrı elbise ama o hanım tek elbise giydi gibi olacak. Tek elbise gibi ama bakıldığında yedi ayrı elbisesi de gözüküyor. Mesela bir elbisesini ayrı görüyorsun, bir elbisesini ayrı görüyorsun, hepsini ayrı ayrı görüyorsun. Cennetin metafizik özelliklerindendir bu. İnsan da çok bedenli oluyor yani bir kişiye yüzlerce, binlerce beden veriliyor ama aslında aynı ruhtur. Mesela şimdi, benim sağ kolumda kendi ruhum var, sol kolumda da kendi ruhum var ama ikisini de ayrı ayrı hissediyorum şu an. Bu kalemi tutuyorum hepsini ayrı ayrı hissediyorum. Tek ruh hissediyor. Bedenler de aynı şekilde; sağımda da solumda da birçok beden oluyor ama tek ruh hissediyor hepsini.

Bir kadın bir elbise giydi mi içine sinmez, aklı başka elbisede kalır, "Keşke onu giyseydim!" der. İşte onu da giyecek, onu giyse yine içine sinmez, der ki; "Şu elbise de güzel." onu da giyecek. Hepsini giyebilmesi için, Allah, ruhunun tam tatmin olabilmesi için çok fazla beden yaratıyor. 'Hülle' diye geçiyor hadislerde, "kat kat hülleler giyer" diyor. "Baktığında helali, hepsini ayrı ayrı görür" diyor. "Huyu güzel, kendi güzel" diyor Allah ayette de, kadınlar için huy güzelliğini öne almış. Güzel huy çok önemlidir.

Ayette kadınlar için, "Saklı yumurta gibi" diyor yani hatları yumurta gibi, yumuşak hatlar, pürüzsüz ve düzgün. Ama bakın, "saklı yumurta gibi" ifadesi önemli çünkü kadın korunuyorsa güzeldir. Çok kişiye aitse -ruh ona göre yaratılmıştır- bir anda silinir gider kadın, hiçbir anlamı kalmaz çok kişiye aitse. Onun için Allah, "sadece size ait" ve "gözlerini sadece eşlerine teksif etmiş ve tutkuyla bakan" diyor. Gözlerinde tutku olacak kadının, eşini dünyanın en mükemmel kişisi olarak bilecek, en çok ondan hoşlanacak. Başkasını sevecek bir gücü olmayacak, tabi ki seviyor müminleri ama cinsellik anlamında sadece eşinden hoşlanıyor. Diğer müminleri canı gibi seviyor, herkesi seviyor ama yaratılış, fıtrat olarak bir tek ondan hoşlanacak gibi oluyor. Sonsuza kadar öyle. Mesela eşini ne şekilde görmek istiyorsa, Allah onu o şekle getiriyor. Hangi bedende olmasını istiyorsa. Binlerce insan bedeni şeklinde görünüyor kendi eşi. Kadın da öyle, çeşit çeşit bedenlerde görünüyor. Ama tek ruh hakim inşaAllah.

Herşeyi aklından bir kere geçirmesi yeterli. Mesela, şimdi biz şimdi kafamızda hayal etsek, istediğimiz görüntüyü oluşturabiliriz, değil mi? Gözümüzü kapatsak, istediğimiz yiyeceği oluşturabiliriz. Sevdiğimiz birini, istediğimiz anda kafamızda canlandırabiliyoruz. Görüntü olarak. İşte cennette kafamızdan geçmesiyle beraber üç boyutlu ve canlı olarak bir anda oluşur. Dünyada bu fludur ama cennette sistemi Allah netleştirmiş oluyor.

İstediğin yiyecek, istediğin görüntü anında oluşur. Mesela, "Bakar kişi, sokakta güzel bir insan görür, onu görmesiyle beraber kendi bedeni de hemen onun şeklini alır." diyor. Ve her seferinde kendi eşine "Bugün daha da güzelleşmişsin." diyor. Ertesi gün görüyor, "Bugün daha da güzelsin." diyor. Her gün aynı şeyi söylüyor. Samimi kanaati olarak. "Sana bir şey olmuş daha da güzelleşmişsin." diyor. Böyledir sistem, yani cennetin sistemi budur ama Allah bunun eğitimini veriyor işte burada.

Bu eğitimden geçmezse insan; egoist, bencil, ters, kıskanç, çok anormal huyları olabiliyor. Onun için biz bu eğitimden geçiyoruz. Bu eğitimden geçtikten sonra, **"Ey mutmain olmuş nefis" diyor Allah yani dengeli hale gelmiş, "sen Allah'tan razı olmuş olarak"**, "Ya Rabbi, Senden razıyım. Verdiğin nimetlerden, her şeyden, Senden razıyım" diyor, **"Allah da sizden razı olmuş olarak,"** Allah da diyor ki; "Ben de senden razıyım, kulluk görevini yaptın. Eğitimini aldın" diyor, **"Salih kullarımın arasına gir"** diyor, "Samimi olarak kullarımın arasına gir," **"Cennetime gir"** diyor, Cenab-ı Allah.

Orada, cennette her şey akıllıdır. Bardağa bakarsın, içine ne dolmasını istiyorsan, anında dolar. İçersin, istersen boş durur ama canın istediğinde hemen anında geri dolar. Daldan meyveyi alırsın, kopartmanla beraber dalda hemen meyve yeniden oluşur. Ayette, **"tükenmez meyveler"** diyor Allah. Tükenmiyor, yiyorsun, bitiyor, yine koparıyorsun, yine yiyorsun. Bütün dallar doludur. Hatta **"dalları sarkmış"** diyor Allah, ayette. Hoşumuza gitsin diye.

İnsan eşini cennette çok daha fazla seviyor, kıyas olmuyor. Kardeşlerini de çok fazla seviyor ama Peygamberleri artık kıyaslanmayacak şekilde çok seviyor. Onların acı ve çile çektiğini biliyoruz, Allah yolunda mücadele etmişler, sadakatlerini görüyoruz. Mesela orada Peygamberimiz (sav)'i bütün Müslümanlar bütün ümmet hepsi bağırlarına basacaklar. Onun için bedeni çok fazla olacak Peygamberimiz (sav)'in.

Peygamberimiz (sav) her yerdedir çünkü herkes onunla sohbet etmek ister. Tek bir beden olsa sohbet edemezler. Onun için her meclistedir, her yemek ortamında vardır Peygamberler. Çok bedenli oluyorlar ama buna layık olabilecek bir kişilik de işte dünyadaki eğitimle oluyor... *(Adnan Oktar'ın 20 Ağustos 2010 tarihli Kocaeli TV röportajından)*

Tüm Nimetlerin En Üstünü: Allah'ın Rızası

Allah, mümin erkeklere ve mümin kadınlara içinde ebedi kalmak üzere, altından ırmaklar akan cennetler ve Adn cennetlerinde güzel meskenler vadetmiştir. Allah'tan olan hoşnutluk ise en büyüktür. İşte büyük kurtuluş ve mutluluk budur. (Tevbe Suresi, 72)

Cennette var olan nimetler göz kamaştırıcıdır. Allah cennette, insanın beş duyusuna olabilecek en büyük zevk ve lezzetleri tattırmaktadır.

Ancak cennetin tüm bunlardan çok daha üstün olan en büyük nimeti, Allah'ın rızasıdır. Müminin Allah'ın rızasını kazanabilmiş olmasından dolayı hissettiği sevinç ve huzurdur. Dahası, Allah'ın verdiği herşey için Rabbimiz'den razı

olmanın, O'na daimi bir şükür içinde bulunmanın verdiği asıl mutluluktur. Kuran'da, cennet ehli anlatılırken bu vasfa şöyle dikkat çekilir:

> **... Allah onlardan razı oldu, onlar da O'ndan razı olmuşlardır. İşte büyük 'kurtuluş ve mutluluk' budur. (Maide Suresi, 119)**

Cennetteki nimetlerin benzerleri dünyada da kısmen var olabilirler, ama gerçek değerlerini Allah'ın rızası dahilinde olduklarında kazanırlar.

Bu nokta son derece önemlidir ve iyi düşünülmesi gerekir. Nimetleri asıl değerli kılan, onların kendi içlerinde taşıdığı lezzet ve zevkin çok daha ötesinde bir şeydir. Asıl değer, o nimeti Allah'ın var etmiş olmasıdır. O nimeti kullanan ve şükreden mümin, Allah'ın ikramıyla muhatap olduğunu, Allah'ın kendisini sevdiğini, koruyup-gözettiğini ve kendisine rahmetinden tattırdığını hisseder ki, asıl hazzı bundan alır.

İşte bu nedenle, insanın kalbi ancak cennetle tatmin olur. İnsan Allah'a kulluk etmek için yaratılmıştır ve bu yüzden ancak O'nun ikramından zevk alır. Dünyada ise, cenneti andıran ortamlarda, yani nimetlerin Allah'ın rızasına uygun ve O'na şükredilerek kullanıldığı ortamlarda huzur bulur.

Cennet Allah'ın bir ikramıdır ve bu nedenle çok değerlidir. Cennet ehli, **"ikrama layık görülmüş kullar"**dan (Enbiya Suresi, 26) oldukları için ebedi mutluluk ve sevince kavuşurlar. Orada, ayetlerde bildirildiği üzer, **"celal ve ikram sahibi olan"** (Rahman Suresi, 78) Allah'ın adını övüp yüceltirler.

İNKARCILARIN YURDU CEHENNEM

İnkar edenlerin içinde sonsuza kadar kalacakları yer, insan bedeni ve ruhuna acı tattırmak için özel olarak yaratılmış olan cehennemdir.

Çünkü inkar edenler suçludurlar ve işledikleri de olabilecek en büyük suçtur. İnsanın, kendini yaratan, can veren Allah'a isyan ve nankörlük etmesi, tüm evrendeki en büyük suçtur. Buna karşılık cehennem Allah'ın adaletinin yerine getirileceği mekandır. İnsan Allah'a kul olsun diye yaratılmıştır. Yaratılış amacını reddederse bu hatasının karşılığını görür. Allah, bir ayette şöyle buyurmaktadır:

> **... Doğrusu Bana ibadet etmekten büyüklenen (müstekbir)ler; cehenneme boyun bükmüş kimseler olarak gireceklerdir. (Mü'min Suresi, 60)**

Ayette bildirildiğine göre insanların birçoğu cehenneme gidecektir ve kimsenin de cehennemden kurtulmak için bir garantisi yoktur. Her insan için en büyük tehlike cehennemdir ve hiçbir şey, bir insanın kendisini -Allah'ın dilemesi dışında- sonsuza kadar sürecek olan cehennem azabından korumasından daha önemli değildir. Dünya üzerindeki hiçbir iş, cehennemden kurtulmak için yapılacak işlerden önemli olamaz.

Bu açık gerçeğe karşın, insanların birçoğu bir tür sarhoşluk hali içinde hareket ederler. Önemsiz bir konu için aylarca, yıllarca çalışırlar da, kendileri için en büyük tehlike olan cehennemden nasıl kurtulacaklarını düşünmezler bile. Ateş yanı başlarındadır ama onlar bunu fark edemeyecek kadar kördürler. Kuran'da, "daimi sarhoşluk" (gaflet) halindeki bu çoğunluktan şöyle söz edilir:

> **İnsanları sorgulama (zamanı) yaklaştı, kendileri ise gaflet içinde yüz çeviriyorlar. Rablerinden kendilerine yeni bir hatırlatma geldiğinde, bunu mutlaka oyun konusu yaparak dinliyorlar. Onların kalpleri tutkuyla oyalanmadadır... (Enbiya Suresi, 1-3)**

Bazı insanlar dünya hayatında kendilerine verilmiş olan süreyi, detaylarla oyalanarak geçirirler. Kimisi işinde yükselmeyi, kimisi "mutlu bir yuva" kurmayı ve çok para kazanmayı hayatının asıl amacı haline getirmiştir. Bunlar Allah rızası için yapıldığında insana hem dünyada hem de ahirette fayda getirmesi umulan işlerdir, ancak bir insanın hayatındaki tek amacının bunlar olması yanlıştır. Bu zihniyetteki kişiler önlerindeki büyük tehlikenin farkında değildirler. Öyle ki bu kişiler cehennemi sözde "hayali bir kavram" gibi kabul ederler.

Oysa cehennem, söz konusu kişilerin şiddetle bağlandıkları bu dünyadan daha gerçektir. Dünya yok olacaktır, ama cehennem sonsuza dek vardır. Dünyayı, evreni ve insanı eşi benzeri bulunmaksızın sayısız denge ve ayrıntı üzerinde kusursuz bir sanatla yaratan Allah, aynı şekilde ahireti ve cehennemi de yaratmıştır. Cehennem azabını bütün müşrik, münafık ve inkarcılara vaat etmiştir.

Yaratılmış en kötü mekan olan cehennem, hayal gücünün alabileceğinden çok öte bir azap kaynağıdır. Bu azap Allah'ın şanına yakışır şekilde yaratılmıştır ve dünyada mümkün olan en büyük acılardan kat kat şiddetli acılar içerir.

Kuran ayetlerine göre cehennemdeki azap inkarcılar için sonsuza dek sürecektir. Bu kişiler dünya hayatından istedikleri kadar yararlanıp, bunun karşılığında cehennemde bir süre kalacaklarını zannederler. Kuran'da ise cehennemin sonsuza dek sürecek bir azap mekanı olduğu haber verilmektedir. İnkar edenler, ayette bildirildiği üzere, "bütün zamanlar boyunca içinde kalacaklardır." (Nebe Suresi, 23)

Bütün canlı-cansız varlıkları olduğu gibi kendisini de yaratan ona "işitme, görme ve gönüller" (Nahl Suresi, 78) veren Allah'a karşı, hayatını nankörlük ve isyan içinde geçiren kimse, -Allah'ın dilemesi dışında- sonsuz azabı hak etmiştir. Kendisini avutmak için öne sürdüğü safsataların hiçbir yararı olmayacaktır. Dünyada iken yaptığı taşkınlıklar, Allah'ın dinine karşı gösterdiği kayıtsızlık ve hatta hınç, onu bu duruma düşürmüştür. Dünyada iken Allah'a karşı büyüklük taslamış, müminlere karşı da düşmanlık beslemiş olanlara, mahşer günü şöyle denecektir:

Öyleyse içinde ebedi kalıcılar olarak cehennemin kapılarından girin. Büyüklük taslayanların konaklama yeri ne kötüdür. (Nahl Suresi, 29)

Cehennemin en korkunç özelliklerinden biri, azabın hiçbir zaman bitmeyecek olmasıdır. İçine bir kez girdikten sonra artık geri dönüş yoktur. Oradaki tek gerçek sonsuza kadar sürecek ateş azabıdır. Allah'ın kahredici ("Kahhar") sıfatının en çok tecelli ettiği nokta budur. Bununla yüz yüze gelen insan ruhen sonsuz yıkıma uğrar çünkü artık hiçbir umudu kalmamıştır. Kuran'da, cehennem halkının çaresizliği şöyle anlatılır:

Fasık olanlar içinse, artık onların da barınma yeri ateştir. Oradan her çıkmak istediklerinde, geri çevrilirler ve onlara: "Kendisini yalanladığınız ateş azabını tadın" denir. (Secde Suresi, 20)

Cehennemdeki Azap Ortamı

İnkar edenler, Allah'ın huzurunda hesaba çekildikten sonra kitaplarını sol yanlarından alırlar. Bu an, sonsuza dek içinde kalacakları cehenneme sürülecekleri andır. Kafirler için hiçbir kaçış imkanı yoktur. Hazır bulundurulan milyarlarca insanın yarattığı mahşer kalabalığı, kafirler için bir kurtuluş ya da gözden kaçma imkanı yaratmaz. Kimse bu kalabalığın arasına karışıp kendisini unutturamaz, kaybettiremez. Cehennem ehlinin her biri, kendisi için görevlendirilmiş bir şahit, bir de sürücü melekle beraber gelir:

Sur'a da üfürülmüştür. İşte bu, tehdidin (gerçekleştiği) gündür.

(Artık) Her bir nefis, yanında bir sürücü ve bir şahid ile gelmiştir.

"Andolsun, sen bundan gaflet içindeydin; işte Biz de senin üzerindeki örtüyü açıp-kaldırdık. Artık bugün görüş-gücün keskindir."

Onun yakını olan (ve yanından ayrılmayan melek) dedi ki: "İşte bu, yanımda hazır durumda olan şey."

Siz ikiniz (ey melekler), her inatçı nankörü atın cehennemin içine,

Hayra engel olan, saldırgan şüpheciyi,

Ki o, Allah'la beraber başka bir ilah edinmişti. Artık ikiniz, onu en şiddetli olan azabın içine atın. (Kaf Suresi, 20-26)

İşte kafirler bu korkunç yere doğru yüzüstü sürüklenerek götürülürler. Kuran'ın ifadesiyle "bölük bölük" cehenneme doğru sevk edilirler. Ancak daha ulaşmadan, uzaktan cehennemin korkusu yürekleri sarar. Çünkü cehennemin dehşet verici homurtusu ve uğultusu çok uzaktan bile duyulur.

... kaynayıp-feveran ederken onun korkunç homurtusunu işitirler. Öfkesinin şiddetinden neredeyse patlayıp parçalanacak... (Mülk Suresi, 7-8)

Ayetlerde bildirildiğine göre inkarcılar, dirilişle birlikte başlarına gelecekleri hissetmeye başlarlar. Boyunları aşağılanmaktan ve utançtan ötürü bükülmüştür. Başları düşmüş, dostsuz, yardımcısız kalmış, kibirleri kırılmış, çökmüş durumdadırlar. Utançlarından dolayı başlarını kaldırmadan gözlerinin ucuyla bakarlar. Bir ayette şöyle belirtilir:

Onları görürsün; zilletten başları önlerine düşmüş bir halde, ona (ateşe) sunulurlarken göz ucuyla sezdirmeden bakarlar. İman edenler de: "Gerçekten hüsrana uğrayanlar, kıyamet günü hem kendi nefislerini, hem yakın akraba (veya yandaş)larını da hüsrana uğratmışlardır" dediler. Haberiniz olsun; gerçekten zalimler, kalıcı bir azap içindedirler. (Şura Suresi, 45)

Cehennem azap vermek için yaratılmıştır. İçine atılan çok sayıda inkarcıya rağmen daha fazlasını ister.

O gün cehenneme diyeceğiz: "Doldun mu?" O da: "Daha fazlası var mı?" diyecek. (Kaf Suresi, 30)

Cehennem bir kere yakaladığını sonsuza kadar alıkoyar. Allah, Kuran'da cehennemi şöyle tarif etmektedir:

Onu Ben, cehenneme sürükleyip-atacağım. Cehennem (sakar) nedir, sen bilir misin? Ne alıkoyar, ne bırakır. Beşere delicesine susamıştır. (Müddessir Suresi, 26-29)

Kilitlenen Kapıların Ardındaki Sonsuz Hayat

İnkar edenler, cehenneme girdiklerinde cehennemin kapıları üzerlerine kapatılır ve olabilecek en dehşet verici görüntülerle karşılaşırlar. Biraz sonra ateşe atılacaklarını ve bunun da sonsuza kadar süreceğini anlamışlardır. Kapıların kapanması, artık bir çıkışın ya da kaçışın olmadığını gösterir. Allah, inkarcıların durumunu şöyle haber verir:

Ayetlerimizi inkar edenler ise, sol yanın adamlarıdır (Ashab-ı Meş'eme). Kapıları kilitlenmiş bir ateş onların üzerinedir. (Beled Suresi, 19-20)

Karşı karşıya kaldıkları azap, Kuran'da bildirildiği üzere "büyük bir azap" (Al-i İmran Suresi, 176), "şiddetli bir azap" (Al-i İmran Suresi, 4) ve "acıklı bir azap"tır (Al-i İmran Suresi, 21). İnsanın dünya hayatında sahip olduğu kıstaslar, cehennem azabını tam olarak kavramaya yeterli değildir. Birkaç saniye olsun ateşe veya kaynar suya dayanamayan insan, sonsuza kadar sürecek bir ateş azabını zihninde gerektiği gibi canlandıramaz. Hatta dünyadaki ateşin verebileceği herhangi bir acı, cehennem azabının şiddeti ile karşılaştırılamaz. Allah'ın azabının bir benzeri yoktur:

Artık o gün hiç kimse (Allah'ın) vereceği azap gibi azaplandıramaz. Onun vuracağı bağı hiç kimse vuramaz. (Fecr Suresi, 25-26)

Kuran'da anlatıldığına göre, cehennemde tam anlamıyla bir hayat vardır. Ancak her anı çok yönlü işkencelerle ve acılarla dolu bir hayat söz konusudur. Cehennemdeki bu hayat, aşağılanmanın, rezilliğin, sefilliğin, fiziksel ve psikolojik eziyetlerin, işkencelerin çok çeşitli uygulamalarından oluşur. Cehennemdeki azabı dünyadaki herhangi birşeyle kıyaslamak elbette mümkün değildir.

Cehennem ehli beş duyusuyla da azap çeker. Gözü dehşet verici ve iğrenç görüntüler görür; kulağı korkunç ve acı veren sesler, uğultular, gürültüler, çığlıklar, inlemeler, haykırışlar duyar; burnu olabilecek en pis ve tiksinti verici kokularla dolar; dili en iğrenç tadları, en dayanılmaz acıları hisseder; derisi ve tüm vücudu, tek bir hücresi eksik kalmamak üzere yanar, kavrulur, parçalanır, şiddetli acılar içinde kıvranır. Bir türlü ölüp yok olmaz. Kuran'ın ifadesiyle "ateşe ne kadar da dayanıklıdır". (Bakara Suresi, 175) Derileri yenilenir, azapta hiçbir kesinti ve hafifleme olmadan aynı işkence sonsuza doğru gider. İnkar edenlerle ilgili olarak Allah bir ayette şöyle buyurmaktadır:

"Girin ona; artık ister sabredin, ister sabretmeyin. Sizin için birdir. Siz ancak yaptıklarınızla cezalandırılıyorsunuz." (Tur Suresi, 16)

Cehennemde, fiziksel acıların yanında şiddetli manevi azaplar da vardır. Cehennem ehli aşağılanır, horlanır, rezil olur, pişman olur, çaresizliğini ve ümitsizliğini düşündükçe azabı daha da artar. Sonsuzluk aklına geldikçe mahvolur. Öyle ki, azap bir milyon yıl sonra veya bir milyar yıl sonra ya da trilyonlarca yıl sonra sona erecek olsa bu onun için büyük bir umut ve sevinç kaynağı olurdu. Ama azabın bir daha hiç sonunun gelmeyeceğini, cehennemden -Allah'ın dilemesi dışında- hiçbir zaman çıkış olmayacağını bilmenin verdiği ümitsizlik hissi dünyadaki herhangi bir ümitsizlik hissiyle kıyaslanamayacak bir duygudur.

Kuran'daki tasvirlerden anlaşıldığına göre cehennem; pis kokusu, dar, gürültülü, karanlık, isli, dumanlı, izbe ve tekin olmayan sokakları, hücreleri kavuran sıcaklığı, en iğrenç yiyecek ve içecekleri, ateşten elbiseleriyle sonsuza kadar sürecek olan sayısız azap türünün var olduğu bir mekandır.

Cehennemdeki ortamı, fikir vermesi açısından bazı yönlerden, nükleer savaş sonrasındaki dünyayı tasvir eden filmlerdeki karanlık, alabildiğine pis, iğrenç, bunaltıcı ortamlara benzetebiliriz. Elbette böyle bir mekanda ona uygun da bir hayat söz konusudur. Cehennem ehli duyar, konuşur, tartışır, kaçmaya çalışır, ateşte yakılır, azabın hafifletilmesini ister, susar, acıkır, pişmanlık duyar. Şuuru çok açıktır.

Bu ortamda cehennem ehli, pis ve iğrenç mekanlarda hayvanlar gibi yaşarlar. Yiyecek olarak yalnızca zakkum ağacını veya darı dikenini bulabilirler. İçecek olarak ise irin, kan ve kaynar sudan başka birşeyleri yoktur. Bu arada ateş onları her yanlarından kuşatmıştır. Yanan derilerinin yerine yenileri yaratılır. Böylece ateşin verdiği acı, kesintisiz bir şekilde hiç hafiflemeden devam eder.

Derileri dökülmüş, etleri yanmış, iç organları fırlamış, bütün vücutları yanık, kan, irin içinde olduğu halde zincirlere vurulur ve kırbaçlanırlar. Tasmalandırılır, elleri boyunlarına bağlı olarak cehennemin daracık yerlerine atılırlar.

Zebaniler tarafından ateşten yataklara yatırılırlar, üzerlerine örttükleri örtüler bile ateştendir. Bu azaptan kurtulabilmek için sürekli feryat ederler, yalvarırlar; ama kendilerine cevap bile verilmez. En azından, bir günlük de olsa azabın hafiflemesini ister, ancak yine aşağılanma ve azapla karşılık görürler.

Cehennemde yaşanacak olan bütün bu olaylar kesin birer gerçektir. Bugün dünyada sürdürdüğümüz hayat kadar hatta daha da gerçektirler.

Ayetlerde bildirildiği üzere Allah'a, O'nun tam olarak istediği gibi değil, bir ucundan ibadet edenler (Hac Suresi, 11); "nasıl olsa Allah bağışlar" diyerek günah işleyip de azapta belirli bir süre kalacaklarını umanlar (Al-i İmran Suresi, 24); Allah'tan başka ilahlar edinerek, para, mevki, kariyer gibi kavramları hayatlarının amacı haline getirenler; Allah'ın dinini kendi istekleri doğrultusunda değiştirenler, Kuran'ı şahsi menfaatlerine göre yorumlayıp çarpıtanlar, imandan sonra inkara sapanlar, kısacası bütün inkarcılar, müşrikler ve münafıklar hepsi cehenneme istiflenirler. Bu Allah'ın kesin bir sözüdür ve gerçekleşecektir:

> **Eğer Biz dilemiş olsaydık, her bir nefse kendi hidayetini verirdik. Fakat benden çıkan şu söz gerçekleşecektir: "Andolsun, cehennemi cinlerden ve insanlardan (inkâr edenlerle) tamamıyla dolduracağım." (Secde Suresi, 13)**

Bu insanlar da zaten cehennem için özel olarak yaratılmışlardır:

> **Andolsun, cehennem için cinlerden ve insanlardan çok sayıda kişi yarattık (hazırladık). Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)**

Bütün bu hallerine karşın, artık sonsuza kadar cehennem ehline acıyacak, onları ateşten kurtaracak, onlara yardım edebilecek tek bir kişi yoktur. Allah onlarla ebediyen muhatap olmayacaktır. Unutulmuşluğun, terk edilmişliğin, itilmişliğin ızdırabını yaşarlar. "... bugün, kendisine hiçbir sıcak dost yoktur." (Hakka Suresi, 35) Tek muhatap oldukları önlerindeki sonsuz yaşamlarında kendilerine sayısız azap ve işkenceler uygulayacak olan azap melekleri, yani "zebaniler"dir.

Cehennem ehline azap vermekle görevli olan bu melekler, zerre kadar merhamet hissine sahip değildirler. Son derece acımasız, sert, güçlü ve dehşet verici meleklerdir bunlar. Alemlerin Rabbi olan Allah'a iman etmeyenlerden, hak ettikleri şekilde intikam almak için yaratılmışlardır ve görevlerini kusursuz olarak yerine getirirler. "İltimas" yapmaları, azabı eksik tutmaları, inkarcıları gözden kaçırmaları mümkün değildir.

Her insan böyle bir tehlikeyle karşı karşıyadır. Eğer kendisini yaratmış olan Allah'a nankörce isyan eder ve böylece olabilecek en büyük suçu işlerse, cehennem azabıyla cezalandırılacaktır. Bu nedenle Allah, insanları bu suçu işlememeleri için uyarmaktadır:

> **Ey iman edenler, kendinizi ve yakınlarınızı ateşten koruyun ki onun yakıtı insanlar ve taşlardır; üzerinde oldukça sert, güçlü melekler vardır. Allah kendilerine neyi emretmişse ona isyan etmezler ve emredildiklerini yerine getirirler. (Tahrim Suresi, 6)**
>
> **Hayır; eğer o, (bu tutumuna) bir son vermeyecek olursa, andolsun, onu perçeminden tutup sürükleyeceğiz; O yalancı, günahkar olan alnından. O zaman da meclisini (yakın çevresini ve yandaşlarını) çağırsın. Biz de zebanileri çağıracağız. (Alak Suresi, 15-18)**

Sonuçsuz Yalvarmalar ve Ümitsizlik

Cehennem ehli, büyük bir çaresizlik içindedir. Başlarına gelen azap, hem korkunç derecede acı verici hem de sonsuzdur. Tek çare olarak sızlanmayı, yalvarmayı seçerler. Gördükleri herkese yalvarırlar. Cennet ehlini görürler, onlardan bir parça olsun su ve yemek isterler. Allah'a yalvarmaya, merhamet dilemeye çalışırlar. Ama hepsi boşunadır.

Yalvarmalarının bir kısmı, cehennemin bekçileri olan zebanileredir. Kendilerine en görülmedik işkenceleri yapan bu azap meleklerine bile yalvarır ve onlardan kendileri adına Allah'a aracılık etmelerini isterler. İçinde bulundukları azap o kadar yoğun bir azaptır ki, onun bir gün olsun hafifletilmesi için yalvarırlar; ama yanıt alamazlar:

> **Ateşin içinde olanlar, cehennem bekçilerine dediler ki: "Rabbinize dua edin; azaptan bir günü (olsun) bize hafifletsin." (Bekçiler:) "Size kendi Resulleriniz açık belgelerle gelmez miydi?" dediler. Onlar: "Evet" dediler. (Bekçiler:) "Şu halde siz dua edin" dediler. Oysa kafirlerin duası çıkmazda olmaktan başkası değildir. (Mümin Suresi, 49-50)**

Bunun yanında Allah'tan merhamet dilemeye de çalışırlar. Ancak yine boşunadır:

> **Dediler ki: "Rabbimiz, mutsuzluğumuz bize karşı üstün geldi, biz sapan bir topluluk imişiz. Rabbimiz, bizi (ateşin) içinden çıkar, eğer yine (inkâra) dönersek, artık gerçekten zalim kimseler oluruz." Der ki: "Onun içine sinin ve Benimle söyleşmeyin. Çünkü gerçekten Benim kullarımdan bir grup: "Rabbimiz, iman ettik, Sen artık bizi bağışla ve bize merhamet et, Sen merhamet edenlerin en hayırlısısın, derlerdi de, siz onları alay konusu edinmiştiniz; öyle ki, size Benim zikrimi unutturdular ve siz onlara gülüp duruyordunuz. Bugün Ben, gerçekten onların sabretmelerinin karşılığını verdim. Şüphesiz onlar, 'kurtuluşa ve mutluluğa' erenlerdir." (Müminun Suresi, 106-111)**

Ayetten anlaşıldığına üzere bu, Allah'ın cehennem ehline son hitabıdır (Doğrusunu Allah bilir). Çünkü, Allah bunlara **"O'nun içine sinin ve Benimle söyleşmeyin"** dedikten sonra artık bunun aksi söz konusu değildir. Bu, düşünmesi bile insana çok sıkıntı veren bir durumdur.

Cehennem ehli çığlık çığlığa azap çekerken, "kurtuluşa ve mutluluğa eren"ler, yani müminler de cennetin nimetleri içindedirler. Ve cehennem ehlinin çektiği manevi azapların birini, söz konusu cennet ehli ile olan diyaloğu oluşturur. İnkarcılar, cehennemin korkunç azapları içinde işkence görürken, bir yandan cenneti görür, oradaki büyük nimet ve ihtişamı izlerler. Dünyada iken kendileriyle alay ettikleri müminlerin; büyük bir rahatlık içinde, görkemli mekanlarda, muhteşem evlerde, nefis yiyecek ve içecekleri tattıklarını görürler. Kendi yaşadıkları azap ve aşağılanmaya karşılık, müminlerin böylesine büyük bir nimet, övülmüşlük ve huzur içinde olduğunu fark ederler. Bu ise yaşadıkları azabı daha da şiddetlendirir. Duydukları pişmanlık, dayanılmaz boyutlara varır. Dünyada iken iman etmemiş, müminlerin aksine Allah'ın hükümlerine itaat etmemiş olmalarının kahredici pişmanlığı içinde boğulurlar. Bu psikoloji içinde, cennet ehliyle diyalog kurmaya, hatta onlardan yardım dilemeye de çalışırlar. Yalvarırlar; ancak yine boşunadır. Bu arada cennettekiler de inkarcıların halini görürler ve bu onların Allah'a daha çok şükretmelerine neden olur. Kuran'da, cennet ve cehennem ehli arasındaki diyaloglar şöyle haber verilir:

> **Onlar (müminler) cennetlerdedirler; birbirlerine sorarlar.**
>
> **Suçlu-günahkarları;**
>
> **"Sizi şu cehenneme sürükleyip-iten nedir?"**
>
> **Onlar: "Biz namaz kılanlardan değildik" dediler.**
>
> **"Yoksula yedirmezdik.**
>
> **(Batıla ve tutkulara) Dalıp gidenlerle biz de dalar giderdik.**
>
> **Din (hesap ve ceza) gününü yalan sayıyorduk.**
>
> **Sonunda yakîn (kesin bir gerçek olan ölüm) gelip bize çattı."**

Artık, şefaat edenlerin şefaati onlara bir yarar sağlamaz. (Müddesir Suresi, 40-48)

Sonsuz Azaptan Kurtulmak İçin Bir Hatırlatma

Bu bölümde, herşeyi olduğu gibi insanı da bir amaçla yaratan, üstün kudret sahibi Allah'ın varlığına inanan ve O'nu inkar eden insanların ahiretteki durumlarını özetledik. Ancak unutmamak gerekir ki, bu anlattıklarımız insanların doğduklarından beri dinlemeye alıştıkları cennet ve cehennem tasvirlerinden çok farklı bir amaç içermektedir. Amacımız bazı insanlara inançsız olarak yaşadıkları hayatta çektikleri sıkıntının, ahirette de yakalarını bırakmayacağını bir kez daha hatırlatmaktır.

Elbette her insan dünyada dilediği şekilde yaşamakta, dilediği yolu seçmekte serbesttir. Hiçbir insanın bir diğeri üzerinde herhangi bir zorlaması olamaz. Ancak Allah'ın varlığına ve sonsuz adaletine iman eden insanlar olarak hepimizin görevi, inkar eden ve içinde bulundukları durumun, gidişatın farkında olmayan insanları uyarıp korkutmaktır. Zira Allah bu insanların içinde bulundukları durumu ayetleriyle şöyle bildirmiştir:

Binasının temelini, Allah korkusu ve hoşnutluğu üzerine kuran kimse mi hayırlıdır, yoksa binasının temelini göçecek bir yarın kenarına kurup onunla birlikte kendisi de cehennem ateşi içine yuvarlanan kimse mi? Allah, zulmeden bir topluluğa hidayet vermez. (Tevbe Suresi, 109)

Dünyada Allah'ın ayetlerinden yüz çeviren ve kendilerini yaratan Rabbimiz'i şuursuzca inkar eden insanların ahirette hiçbir kurtuluşları olmayacaktır. O halde insana düşen, gerçekleri fark ettiğinde hiç zaman yitirmeden içine girdiği ve sonu yıkım olan yoldan geri dönüp, kendini Allah'a teslim etmektir. Bunu yapmadığı takdirde, aşağıdaki ayetlerde bildirilen pişmanlığı mutlaka yaşayacaktır:

O inkâr edenler Müslüman olmayı nice kereler dileyecekler. Onları bırak; yesinler, yararlansınlar ve onları (boş) emel oyalayadursun. İleride bileceklerdir. (Hicr Suresi, 2-3)

Sonsuz azaptan ve bu pişmanlıktan kurtulmanın ve Allah'ın rızasını ve cennetini kazanmanın yolu ise bellidir:

Geç olmadan Allah'a gönülden iman etmek,

Tüm yaşamını Rabbimizi razı edeceği umulan davranışlarla geçirmek...

EVRİM ALDATMACASI

Evrim teorisi, yani Darwinizm, Yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Evrim teorisi Eski Mısır'dan ve Sümerlerden bu yana gelen, kainatı ve canlılığı tesadüfle açıklayan putperest bir hurafedir, bilimle hiçbir bağlantısı yoktur. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle ve evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koyan 700 milyona yakın fosilin bulunmasıyla çürümüştür. Üstelik, evrim teorisi hayatın temel yapı taşı olan tek bir proteinin oluşumunu dahi açıklamaktan acizdir. Proteinin kendi kendine tesadüfen oluşmasının imkansız olduğu bilim tarafından ortaya konmuştur. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda, gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Biyoloji, biyokimya, paleontoloji, genetik, zooloji, arkeoloji gibi farklı alanlardan çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini Yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve Yaratılış'ın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi Eski Mısır'a, Sümerler'e kadar uzanan pagan bir öğreti olmakla birlikte, kapsamlı olarak 19. yüzyılda yeniden gündeme geldi. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine kendince karşı çıkıyordu. Darwin'in yanılgılarına göre, tüm türler ortak bir hayali atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece sözde bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer yıktı.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce dünyada hayali şekilde tesadüfen ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Çamur birikintisi içinden koful, mitokondri, lizozom, golgi cisimciği gibi çok sayıda kompleks organelden oluşan hücrenin nasıl meydana geldiği, tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak öncelikle, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, Yaratılış'ı cahilce reddettiği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde kör tesadüflerin ürünü olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı. Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: **"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."** *(Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)*

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin kompleks yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."** *(Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s. 196)*

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. *("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)*

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (*Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7*)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

> *Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)*

Hayatın Kompleks Yapısı Tek Bir Protein Dahi Tesadüfen Oluşamaz

Evrimcilerin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmelerinin başlıca nedeni, Darwinistlerin en basit zannettikleri canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks özelliklere sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha komplekstir. Öyle ki, bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre, hatta hücreye ait tek bir protein bile üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Ancak bunu detaylarıyla açıklamaya bile gerek yoktur. Evrimciler daha hücre aşamasına gelmeden çıkmaza girerler. Çünkü hücrenin yapı taşlarından biri olan **proteinlerin tek bir tanesinin dahi tesadüfen meydana gelmesi ihtimali matematiksel olarak "0"dır.**

Bunun nedenlerinden başlıcası bir proteinin oluşması için başka proteinlerin varlığının gerekmesidir ki bu, bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalini tamamen ortadan kaldırır. Dolayısıyla tek başına bu gerçek bile evrimcilerin tesadüf iddiasını en baştan yok etmek için yeterlidir. Konunun önemi açısından özetle açıklayacak olursak,

1. Enzimler olmadan protein sentezlenemez ve enzimler de birer proteindir.

2. Tek bir proteinin sentezlenmesi için 60'a yakın enzim görevi gören proteinin hazır bulunması gerekmektedir. Dolayısıyla proteinlerin varlığı için proteinler gerekir.

3. Proteinleri sentezleyen enzimleri DNA üretir. DNA olmadan protein sentezlenemez. Dolayısıyla proteinlerin oluşabilmesi için DNA da gerekir.

4. Protein sentezleme işleminde hücredeki tüm organellerin önemli görevleri vardır. Yani proteinlerin oluşabilmesi için, eksiksiz ve tam işleyen bir hücrenin tüm organelleri ile var olması gerekmektedir.

Hayatın başlangıcı konusunun evrimciler için açıklanamaz olduğunu, evrimci bilim yazarı Brian Switek şu şekilde itiraf etmiştir:

> *Hayatın nasıl başladığı doğanın en kalıcı gizemlerinden biridir. (Brian Switnek, "Debate bubbles over the origin of life", Nature, 13 Şubat 2012)*

Harvard'lı kimyager George Whitesides ise, Amerikan Kimya Topluluğu tarafından kendisine, en üst düzey ödül olan Priestley Madalya'sı verilirken yaptığı konuşmasında, şu itirafı yapmıştır:

> *Yaşamın kökeni. Bilimdeki en büyük problemlerden biridir... Çoğu kimyager, benim gibi, hayatın prebiyotik Dünya'daki moleküllerin karışımlarından, spontane olarak ortaya çıktığına inanır. Nasıl? Hiçbir fikrim yok .*

(George M. Whitesides, "Revolutions In Chemistry: Priestley Medalist George M. Whitesides' Address", Chemical and Engineering News, 85: 12-17 (March 26, 2007)

Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, muazzam bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu konuda evrimciler açısından çok ilginç bir açmaz daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu yerle bir etmektedir. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı Yaratılış'ı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, *Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında **"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"** demek zorunda kalmıştı. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)*

Lamarck'ın Yanılgısı

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, p. 184.)*

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma kendilerince bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi. Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler**. Çernobil, Hiroşima, Nagazaki'de meydana gelen dehşet verici görüntüler tam olarak mutasyonların meydana getirdiği sonuçlardır. Düzgün yapıdaki organizmalar mutasyonların etkisiyle ölmüş veya şiddetli zarar görmüştür.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfi etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> *Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner of Truth Trust, 1988, p. 7.)*

Darwinistlerin iddiasına göre, mutasyon, vücudun her yerinde orantılı ve birbirine uyumlu değişiklikler yapmak zorundadır. Örneğin evrimcilerin iddiasına göre rastgele mutasyonlarla sağ tarafta iddia ettikleri şekilde bir kulak oluştuysa, sol tarafta da rastgele mutasyonların aynı simetride aynı şekilde duyan, aynı özelliklere sahip ikinci bir kulağı oluşturması gerekir. Örs, çekiç, üzengi her birinin aynı şekilde mükemmel olarak eşit şekilde meydana gelmesi gerekir. Rastgele mutasyonların, kalp kapakçıklarını iki tarafta da aynı şekilde oluşturması; bütün kapakçıkları, kulakçıkları eşit uyumda, hatasız, tam yerli yerinde ve aynı anda meydana getirmesi gerekir. Vücudun her bir organında bunun bu simetri ve düzen sağlanmadığı takdirde büyük çelişkiler olur. Bir kulağı ters, bir dişi farklı, tek gözü alnında tek gözü burunda garip yapılar ortaya çıkar. Canlılıkta ise böyle bir dengesizlik yoktur. Darwinistlerin iddiasına göre mutasyonların her şeyi simetrik ve uyumlu şekilde meydana getirmesi geremektedir. Oysa mutasyonların tümü zarar getirir. Geçmişte, mutasyonların % 99'unun zararlı, %1'inin etkisiz olduğu kabul edilmekteydi. Oysa yeni yapılan araştırmalar, DNA'nın protein kodlamayan bölgelerinde gerçekleşen ve bu nedenle de zararsız olduğu sanılan %1 oranındaki mutasyonların da uzun vadede zarar getirdiğini ortaya koymuş ve bu nedenle bilim adamları bu mutasyonlara "sessiz mutasyon" adını vermişlerdir. **Mutlak zararlı olan mutasyonların ise akılcı, uyumlu, simetrik, organları aynı anda meydana getirebilmeleri imkansızdır.**

Mutasyonlar düzgün bir yapıya adeta makinalı tüfekle ateş etmek gibidir. Sağlam bir şeyin üzerine ateş açılması o yapıyı tamamen ortadan kaldırır. Tek bir tanesinin etkisiz kalması veya vücuttaki mevcut bir enfeksiyonu yakarak iyileştirmesi bir şeyi değiştirmemektedir. Organizma zaten kendisine isabet eden 99 mermi ile yerle bir olmuştur.

Ulusal Bilimler Akademisi üyesi Lynn Margulis, mutasyonların net zararlı etkileri ile ilgili şu itirafı yapmıştır:

> *Yeni mutasyonlar yeni türler oluşturmaz; sakat yavrular oluşturur. (Lynn Margulis, quoted in Darry Madden, UMass Scientist to Lead Debate on Evolutionary Theory, Brattleboro (Vt.) Reformer, 3 Şubat 2006).*

Margulis, 2011 yılındaki bir röportajında ise mutasyonların organizmayı değiştirdiğine ve bu yolla yeni türler ortaya çıktığına dair **"hiçbir delil olmadığını"** şu sözlerle vurgulamıştır:

Neo-Darwinistler, mutasyonlar gerçekleştiğinde ve bir organizmayı değiştirdiğinde, yeni türlerin ortaya çıktığını söylerler. Bana da defalarca, rastgele mutasyonların yeni türleri oluşturan evrimsel değişikliğe yol açtığı öğretildi. Buna inandım; ta ki delil arayana dek... (Lynn Margulis quoted in "Lynn Margulis: Q + A," Discover Magazine, Nisan 2011, s. 68)

Lynn Margulis'in söylediği gibi rastgele mutasyonların yeni türleri oluşturan evrimsel değişikliğe yol açtığına dain tek bir delil yoktur.

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisinin bilim dışı iddiasına göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü (ki bu türün de nasıl ortaya çıktığı konusunda evrimcilerin bir açıklaması yoktur), zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu hayali dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali varlıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ayrıca bu garip canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species, New York: D. Appleton and Company s. 161)

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun, teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, Türlerin Kökeni kitabının "Teorinin Zorlukları" (*Difficulties on Theory*) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? *Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz?.. Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? (Charles Darwin, The Origin of Species, New York: D. Appleton and Company s. 154, 155)*

Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? (Charles Darwin, The Origin o Species, s. 246)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek V. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> *Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek V. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133.)*

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, hiçbir sözde farklı tür atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

> *Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)*

Günümüzde yaklaşık 700 milyon fosil elde edilmiştir. Tüm bu fosiller, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Fosiller, “Biz evrim geçirmedik” demektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil Yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, insanın sözde maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, insan ile hayali ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus*" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. *(Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, Toplinger Publications, New York, 1970, 75-14; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, vol. 258, 389)*

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrimciler "*Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. *(Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. *(Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar,.Homo erectus ve Homo sapiens aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. *(Jeffrey Kluger, "Not So Extinct After All", Time, 24 Haziran 2001)*

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> *Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)*

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir. Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> *Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)*

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Müslüman Neden Evrimci Olamaz?

Bazı Müslümanlar, 1940-50'lerin bilgisiyle evrimin bilim tarafından desteklenen bir teori olduğunu zannederek, "Müslümanlar Darwin'den çok önce evrimi biliyorlardı" gibi garip bir mantık örgüsüyle kendilerince İslamla evrimi bağdaştırmaya çalışmaktadırlar. Bu mantık, ciddi bir bilgisizliğin ürünüdür. Bilim evrimin geçersiz olduğunu ispatlamıştır. Bilimin gösterdiği gerçek Yaratılış'tır.

Müslümanın iman ettiği ve Kuran'da haber verilen, her şeyi Allah'ın yarattığı gerçeğidir. Dolayısıyla bir Müslümanın, Eski Mısır ve Sümerler devrinden kalan putperest bir hurafe olan ve her şeyi tesadüflerle açıklayan evrim teorisi ile aynı şeyi savunuyor olması mümkün değildir.

Elbette Allah dileseydi canlıları evrimle de yaratabilirdi. Ancak Kuran'da bu yönde bir bilgi yer almamakta, evrimcilerin öne sürdüğü gibi türlerin aşama aşama oluşumunu destekleyecek hiçbir ayet bulunmamaktadır. Eğer böyle bir yaratılış şekli olsaydı, bunu, Kuran ayetlerinde detaylı açıklamaları ile görmemiz mümkün olurdu. Ancak tam tersine Kuran'da canlılığın ve evrenin Allah'ın "Ol" emriyle mucizevi şekilde var edildiği bildirilmektedir:

> **Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "Ol" der, o da hemen olur. (Bakara Suresi, 117)**

Kuran'da bildirilen gerçek insanın yoktan, en güzel biçimde yaratıldığıdır:

> **Doğrusu, Biz insanı en güzel bir biçimde yarattık. (Tin Suresi, 4)**

> **Gökleri ve yeri hak olmak üzere yarattı ve size düzenli bir biçim (suret) verdi; suretlerinizi de güzel yaptı. Dönüş O'nadır. (Tegabün Suresi, 3)**

Hz. Adem (as) ve Tüm İnsanlar, Daha Kainat Yaratılmadan Zer Aleminde Vardır

Allah Kuran'da kainat yaratılmadan önce insanları zer aleminde var ettiğini ve hepsinden söz aldığını bildirmiştir:

> **Hani Rabbin, Adem oğullarının sırtlarından zürriyetlerini almış ve onları kendi nefislerine karşı şahidler kılmıştı: "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" (demişti de) onlar: "Evet (Rabbimizsin), şahid olduk" demişlerdi. (Bu,) Kıyamet günü: "Biz bundan habersizdik" dememeniz içindir. (Araf Suresi, 172)**

Görüldüğü gibi ayette, kainat henüz var edilmeden önce insanların yaratıldığı, kusursuz ve tam olarak var oldukları ve Allah'a söz verdikleri bildirilmiştir. Ayetteki bilgiye göre, kainat henüz yoktur ama konuşan, duyan, söz veren, tüm uzuvları ve fiziksel özellikleriyle tam insanlar vardır.

Ayetin Arapçası ise şöyledir:

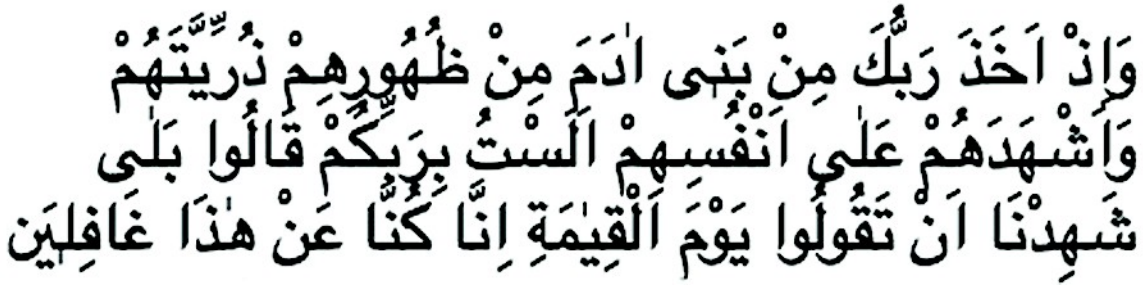

> **"Ve iz ehaze rabbuke min benî âdeme min zuhûrihim zurriyyetehum ve eşhedehum alâ enfusihim, e lestu birabbikum, kâlû belâ, şehidnâ, en tekûlû yevmel kıyâmeti innâ kunnâ an hâzâ gâfilîn(gâfilîne)."**

ve iz ehaze: ve çıkardığı, aldığı zaman

(**iz:** Hani, hatırla, o halde, öyleyse, o vakit, zaman, …dığında, …dığı vakit, çünkü, zira, …dığı için, sebebiyle)

rabbu-ke: senin Rabbin

min benî âdeme: Âdemoğullarından

min zuhûri-him: onların sırtlarından

zurriyyete-hum: onların zürriyetlerini, onların soyları, onların nesilleri

ve eşhede-hum: ve onları şahit tuttu

alâ enfusi-him: nefslerinin (kendilerinin) üzerine

e lestu: ben değil miyim?

bi rabbi-kum: sizin Rabbiniz

kâlû: dediler

belâ: evet

şehid-nâ: biz şahit olduk

en tekûlû: demeniz, demenize karşı (dememeniz için)

yevme el kıyâmeti: kıyâmet günü

innâ: muhakkak ki biz, gerçekten biz

kun-nâ: biz olduk, ... idik

an hâzâ: bundan

gâfilîne: gâfiller, habersiz olanlar

Ayette geçen 'zürriyyet' kelimesi bu ayetin dışında Kuran-ı Kerim'de 18 yerde daha geçmektedir. Bu kelimenin kullanıldığı tüm ayetlerde ise anlamı, İslam alimlerinin ittifakıyla, "insan nesli"dir. Bu ayette de, Adem'in zürriyetinden yani Hz. Adem (as)'ın soyundan, yani dünyada yaşamış ve yaşayacak tüm insanlardan bahsedilmektedir. Zira, sadece Hz. Adem (as)'ın kendisinden alınan bir ahid söz konusu olsaydı, "hani Rabbin Adem'den ahid almıştı" ifadesi kullanılırdı. Ayette geçen 'hani Rabbin Adem oğullarından ahid almıştı' ifadesiyle, Hz. Adem (as)'ın zürriyeti, yani tüm insanlar kast edilmektedir.

Ayetin başında yer alan '**iz** / hatırla o zamanı, hani' ifadesi ise, Hz. Adem (as)'ın zürriyetine yani tüm insanlığa olan bu hitabın olduğu zamanını gösterir. 'İz' kelimesi geçmişte olan bir olay hakkında kullanılan zaman edatıdır. Anlamı da 'geçmişte olan bu olayı hatırla'dır. Söz konusu olan tüm insanların geçmişte, henüz kainat yaratılmadan önce, verdikleri sözdür.

Kuran'ın bir başka ayetinde ise insanların iki defa ölüp dirildikleri haber verilir:

> **Dediler ki: "Rabbimiz, bizi iki kere öldürdün ve iki kere dirilttin; biz de günahlarımızı itiraf ettik. Şimdi çıkış için bir yol var mı?" (Mümin Suresi, 11)**

İşte bu ayette bildirilen ilk ölüm ve dirilme, zer aleminde insanlar söz verdikten sonra bir nevi ölmeleri, sonra Allah'ın anne ve babayı vesile edip can vermesi ve dünyaya gelmeleri, yani dirilmeleridir. İkinci ölüm ise dünyadaki bildiğimiz fiziksel vefat olacak, ahirette de ikinci kez dirilme gerçekleşecektir.

Kuran'da evrimle yaratılış olduğunu iddia edenlerin, "aşama aşama insan oluştu" iddiaları bu durumda tamamen geçersizdir. **İnsan dünyada aşama aşama oluşmamıştır. Zer aleminde tüm insanlar Hz. Adem (as) ve diğer peygamberler vardır.** Hz. Adem (as)'ın ve diğer insanların bir takım evrimsel süreçlerden geçerek bugünkü insan olduğu iddiası doğru değildir.

Hz. Adem (as) önce tüm insanlar gibi zer aleminde vardır, sonra cennette yaratılmış, sonra da dünyaya gönderilmiştir:

Hani Rabbin meleklere: "Gerçekten Ben, çamurdan bir beşer yaratacağım" demişti. "Onu bir biçime sokup, ona ruhumdan üflediğim zaman siz onun için hemen secdeye kapanın. (Sad Suresi, 71-72)

Fakat Şeytan, oradan ikisinin ayağını kaydırdı ve böylece onları içinde bulundukları durumdan çıkardı. Biz de: 'Kiminiz kiminize düşman olarak inin, sizin için yeryüzünde belli bir vakte kadar bir yerleşim ve meta vardır' dedik. (Bakara Suresi, 36)

Bir başka Kuran ayetinde ise tüm insanların zer aleminde Allah'a verdikleri söz şöyle bildirilir:

Allah'ın üzerinizdeki nimetini ve: "İşittik ve itaat ettik" dediğinizde sizi, kendisiyle bağladığı sözünü (misakını) anın. Allah'tan korkup sakının. Şüphesiz Allah, sinelerin özünde olanı bilendir. (Maide Suresi 7)

Zer aleminde Allah'a söz verenler evrcimlerin iddia ettiği gibi yarım, uzuvları tam gelişmemiş, yarı insan yarı başka varlıklar değildir. Tam ve şuur sahibi insanlardır. Bu gerçek, Kuran'da evrimle yaratılış olmadığının açık bir ispatıdır.

Evrimi Savunan Müslümanlar, Meleklerin ve Cinlerin Yaratılışını Açıklayamazlar

İnsanın evrimle gelişim gösterdiğini iddia eden kişilere, meleklerin ve cinlerin nasıl yaratıldığı sorulduğunda ise cevapları "Allah yoktan yarattı" olacaktır. Cinleri ve melekleri Allah'ın yarattığını bilip kabul eden bu kişilerin, Allah'ın, insanı da aynı şekilde yaratmış olduğunu düşünememeleri, bunu akledememeleri oldukça vahimdir. Meleği "Ol" emri ile bir anda yaratan Yüce Rabbimiz'in, insanı da aynı şekilde yaratmış olduğunu görememeleri çok şaşırtıcı bir durumdur. Allah aynı şekilde Melekleri insan görünümünde de bir anda yaratmaktadır. Hz İbrahim'e gelen ziyaretçi melekler tam ve kusursuz birer insan görünümündedirler ve bir anda yaratılmışlardır.

Allah Kuran'da cinlerin, insanlardan farklı olarak, ateşten yaratıldıklarını haber vermiştir:

İnsanı, ateşte pişmiş gibi kuru bir çamurdan yarattı. Cann'ı (cinni) da 'yalın-dumansız bir ateşten' yarattı. (Rahman Suresi, 14-15)

Kuran'da haber verildiği gibi, meleklerin yaratılışı da insanın yaratılışından çok farklıdır. Ayette meleklerin yaratılışı şöyle bildirilmektedir:

Hamd, gökleri ve yeri yaratan, ikişer, üçer ve dörder kanatlı melekleri elçiler kılan Allah'ındır; O, yaratmada dilediğini arttırır. Şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir. (Fatır Suresi, 1)

Ayette yer alan ifadeden açıkça anlaşıldığı üzere melekler görünüm olarak da insanlardan çok farklıdırlar. Ayrıca Kuran'da hem meleklerin hem de cinlerin insanlardan önce yaratıldığı haber verilmektedir. Allah için yaratmak çok kolaydır. Rabbimiz hiçbir sebep olmadan yoktan var edendir. Cinleri ve melekleri nasıl farklı şekillerde ve yoktan var ettiyse, insanı da evrime gerek olmadan, ayrı bir varlık olarak yoktan var etmiştir. Aynı durum hayvanlar ve bitkiler gibi diğer canlılar için de geçerlidir. Kuran'da bildirilen açık gerçek şudur: Allah canlıların hiçbirini evrimleştirmeden, yani türleri başka türlere dönüştürmeden bir anda yoktan var etmiştir.

Evrimi Savunan Müslümanlar, Kuran'da Haber Verilen Mucizelere Açıklama Getiremezler

Kuran'da Hz. Musa (as)'ın elindeki asayı yere attığında, Allah'ın dilemesiyle bu asanın canlı bir yılana dönüştüğü bildirilmektedir. Hz. Musa (as) asasını yere attığında asa, yani cansız bir ağaç dalı canlı bir yılana dönüşmekte, eline aldığında yılan tekrar cansız bir ağaca dönüşmektedir, sonra tekrar yere attığında yine can bulmaktadır. Yani cansız bir madde, canlanmakta, sonra ölmekte, sonra yine canlanmaktadır. Böylece Allah bu mucizesiyle insanlara, sürekli Yaratılış'ı göstermektedir. Ayetlerde şöyle buyrulur:

> **Böylece, onu attı; (bir de ne görsün) o hemen hızla koşan (kocaman) bir yılan (oldu). Dedi ki: "Onu al ve korkma, Biz onu ilk durumuna çevireceğiz." (Taha Suresi, 20-21)**
>
> **"Sağ elindekini at, onların yaptıklarını yutacaktır; çünkü onların yaptıkları yalnızca bir büyücü hilesidir. Büyücü ise nereye varsa kurtulamaz." (Taha Suresi, 69)**
>
> **"Asanı bırak;" (Bıraktı ve) onun çevik bir yılan gibi hareket etttiğini görünce, geriye doğru kaçtı ve arkasına bakmadı. "Ey Musa, korkma; şüphesiz Ben(im); Benim yanımda gönderilen (elçiler) korkmaz." (Neml Suresi, 10)**

Hz. Musa (as) elindeki asasını yere attığı anda, Allah'ın lütfuyla, **cansız bir odun parçası halindeki asa, hızla hareket eden, diğer şahısların ortaya koyduklarını yutan, yani sindirim sistemi de olan tamamen canlı bir varlığa dönüşmektedir. Bu değişim, aniden gerçekleşmektedir.** Böylece Allah insanlara canlılığın nasıl yoktan var edildiğinin bir örneğini göstermektedir. Cansız bir madde, sadece Allah'ın dilemesiyle, yani "Ol" emriyle can bulmaktadır. Allah'ın Hz. Musa (as)'a lütfettiği bu mucize, eski Mısırlıların batıl evrim inanışlarını bir hamlede yerle bir etmiştir., Hz. Musa (as)'a muhalif olan insanlar dahi hemen o an gerçeği kavrayıp, batıl inanışlarını bırakıp, Allah'a iman etmişlerdir.

Kuran'da Hz. İsa (as)'ın da çamurdan kuş biçiminde birşey yaptığı, sonra bunun içine üflediğinde, Allah'ın dilemesiyle, bu kuşun hayat bulup canlandığı haber verilmiştir:

> **Allah şöyle diyecek: "Ey Meryemoğlu İsa, sana ve annene olan nimetimi hatırla. Ben seni Ruhu'l-Kudüs ile destekledim, beşikte iken de, yetişkin iken de insanlarla konuşuyordun. Sana kitabı, hikmeti, Tevrat'ı ve İncil'i öğrettim. İznimle çamurdan kuş biçiminde (bir şeyi) oluşturuyordun da (yine) iznimle ona üfürdüğünde bır kuş oluyordu... (Maide Suresi, 110)**

Bu kuş, hiçbir sebebe bağlı olmadan, Allah'ın dilemesi ve mucizesiyle, can bulmaktadır Cansız bir maddeden can sahibi olan kuş, Yüce Allah'ın örneksiz, sebepsiz, üstün yaratışının örneklerinden biridir. Hz. İsa (as) da, Allah'ın lütfettiği bu mucizeyle, evrimci düşüncenin mantıksızlığını ve geçersizliğini gözler önüne sermektedir. Kendilerince İslamla evrimi bağdaştırmaya çalışanların ise Rabbimiz'in bu mucizelerini açıklayabilmeleri mümkün değildir.

Allah cinleri, melekleri, hurileri, gılmanları, cennet vildanlarını, cennet köşklerini, cennet bahçelerini, cehennemi, cehennem bekçilerini nasıl evrimle yaratmadıysa insanı da evrimle yaratmamıştır. Allah cennetteki tüm detayları; yüksek köşkleri, süsleri, bahçeleri, kuşları, yiyecekleri ve sonsuz nimetleri herhangi bir evrim süreci olmadan, bir anda, yoktan yaratmıştır. Cennetteki köşkler, sütten ırmaklar, kıyafetler, tahtlar, takılar Allah'ın "Ol" demesiyle olmuştur. Bunların gerçekleşmesi için sebeplere, inşaat ustalarına, terzilere, zanaatkarlara vs. ihtiyaç yoktur. Hurma, incir gibi cennet meyveleri; inci, sedef gibi cennet takıları nasıl ki cennette evrimle var olmadıysa, bu dünyada da evrimle var olmamıştır. Bu dünyada da cennette de hiçbir yaratma "evrimle" değildir. *(Detaylı bilgi için bkz.; Kuran Darwinizm'i Yalanlıyor, Harun Yahya (Adnan Oktar)*

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu akıl dışı iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar bir araya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlar ve sonrasında aynı atomlar hayali bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir.

Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri bir araya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Ancak bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (tek bir tanesinin bile tesadüfen oluşması mümkün olmayan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, **bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur. Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta,

araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, "odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi" dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir. Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak tüm teknolojiye, bu teknolojiyi üretmek için çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır.

En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir. Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu

şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana, tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'na hayran olup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir Hurafe

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller, teorinin gerektirdiği ara formların hiç yaşamamış olduklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli, sabit durum teorisi gibi pek çok düşünce bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye ve karşı görüşleri susturmaya bile çalışmaktadırlar. Peki neden?

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler. Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> *Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28)*

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı var ettiğine inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendilerince Allah'ın apaçık olan varlığını kabul etmemek için, bu akıl ve bilim dışı kabulü cehaletle savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği görürler: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Yüce Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin, inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin; Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının; Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların; bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananların arasında bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlar da vardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim (as)'ın kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa (as)'ın kavminin içinden bazı insanların altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır... (Bakara Suresi, 6-7)

… Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler... (Araf Suresi, 179)

Allah, Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, oradan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla bir araya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini, Hz. Musa (as) ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa (as), Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa (as)'dan, kendi "bilgin büyücüleri" ile karşı karşıya gelmesini ister. Hz. Musa (as) bu karşılaşma için insanların toplandığı bir bayram gününü ve kuşluk vaktini seçer. Hz. Musa (as) büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atınca, insanların gözlerini büyülediler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa (as) ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa (as)'ın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayette bildirildiği gibi "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlat" diye vahyettik. (O da fırlatınca) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Daha önce örneğini verdiğimiz bu kıssada, Hz. Musa (as)'ın cansız bir tahta parçası olan asasını atması, bu asanın hemen canlanması ve diğer her şeyi yutan tam teşekküllü bir varlık haline gelmesi, Firavun ve taraftarlarının sahte düzenlerini –yani evrimi– altüst etmiştir. Ayetlerde bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu

kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

> ***Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum.*** *Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43)*

Bu gelecek, uzakta değildir. Hatta çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacağını anlayacak ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın." (Bakara Suresi, 32)

RESİM ALTI YAZILARI

s.29

İnsan, bilinci yerine geldiği andan itibaren sürekli birşeyler talep etmeye başlar. Öyle ki art arda gelen bu istekler bitip tükenmek bilmez. insanın nefsi her an isteme halindedir ve bu isteklerinde de sınır tanımaz. Ayrıca istediği herşeye sahip olabildiğini farz etsek bile değişen bir durum yoktur. Yaşayabileceği süre ortalama 70-80 senedir ve bu sürenin sonunda ölümüyle birlikte sahip olduğu herşey elinden gidecektir.

s.36

Dünya üzerinde güzel olan ne varsa bir gün güzelliğini kaybedecek ve yok olacaktır.

s.37

Dünyadaki tüm hayvanlar, bitkiler, insanlar yani yeryüzündeki bütün canlılar ölümlüdür. Herşeyin tek sahibi Allah'tır. O dilediği sürece canlılar var olur, dilediği anda da yok olur, ölürler.

s.64

Uykunun hemen öncesinde, vücut adeta ölür gibi duyarsızlaşmaya başlar, hiçbir şeye tepki veremez hale gelir. Biraz önce sesi duyan ve algılayan kulaklar, fiziksel açıdan sağlam bir durumda olmalarına rağmen duyamaz, fonksiyonlarını yerine getiremezler. Ölümü ruhun bedenden ayrılması olarak tanımladığımıza göre, bu da bir tür ölümdür.

s.68

Ortalama 60 yıllık bir ömrün en az 15-20 yılı uykuda geçer. Geriye kalan 40-45 senenin ise ilk 5-10 yılı çocukluktan kaynaklanan bir şuursuzluk dönemidir. Çok uzun bir zaman dilimi yemek hazırlayarak ve yiyerek, bedenini ve çevresini temizleyerek, trafikte bir yere ulaşmaya çalışarak vs. geçer. Sonuçta "koskoca ömür"den geriye, doğal ihtiyaçların karşılanması dışında, 3-5 senelik bir vakit kalır.

s.71

Hastalıklar Allah tarafından özel olarak yaratılarak insana imtihan olarak verilir. Bu vesileyle insan Allah'ın huzurunda ne derece güçsüz olduğunu görebilir.

s.75

Kuran ahlakının hakim olmadığı ortamlarda hasta kişiye sağlıklı iken verilen sadakat ve vefa sözleri, yerini egoist, bencil ve çıkarcı düşünce ve sözlere bırakır.

s.80

İnsanın yaşlanması, dünyanın geçici bir mekan olduğunun en keskin hatırlatıcılarındandır. İnsan ne yaparsa yapsın, vakti geldiğinde bu dünyadan bir daha geri dönmemek üzere ayrılacaktır.

s.83

Allah yaşlılık döneminde insanda fiziksel birtakım eksiklikler yaratarak, ona bu dünyanın geçiciliğini bir kez daha hatırlatmaktadır.

s.92

Elizabeth Taylor

Alain Delon

Paul Newman

s.93

Robert Redford

Brigitte Bardot

Rita Hayworth

s.94

Catherine Deneuve

Mickey Rourke

Sharon Stone

s.95

Sean Connery

Meryl Streep

Robert De Niro

s.96

Her nefis ölümü tadıcıdır. Kıyamet günü elbette ecirleriniz eksiksizce ödenecektir. Kim ateşten uzaklaştırılır ve cennete sokulursa, ...

s.97

... artık o gerçekten kurtuluşa ermiştir. Dünya hayatı, aldatıcı metadan başka bir şey değildir. (Al-i İmran Suresi, 185)

s.122

Dünyada elde etmek için çok fazla zaman, emek ve harcama gerektiren değerli taşlar ahirette bol miktarda bulunacaktır. Oldukça değerli, ender bulunan bir güzelliğin bol olması da kuşkusuz insanın ruhunda farklı bir heyecan oluşturacaktır.

s.147

Her an, her yerde meydana gelebilen depremler yüzyıllar boyunca çok sayıda kişinin ölümüne ve astronomik boyutlarda maddi zarara yol açmış, bu özellikleri nedeniyle insanlar için korku kaynağı olmuştur.

s.152

Kobe, Japonya'nın Tokyo'dan sonra en yoğun nüfuslu, ikinci sanayi kenti ve en önemli limandır. 17 Ocak 1995 günü meydana gelen deprem, bölgede 20 saniye içerisinde korkunç bir hasara neden oldu.

s.163

Japonya'nın kuzeyinde 8.9 büyüklüğünde meydana gelen depremin ardından Tokyo'nun kuzey kıyısını tsunami vurdu. Dev dalgalar karada ilerledi, ülkede büyük yıkıma yol açtı.

s.164

Avustralya'nın üçüncü büyük kenti ve Queensland eyaletinin başkenti Brisbane, 2011 yılında yüzyılın en kötü sel felaketini yaşadı. 36 saat durmadan devam eden yağışlar karanın iç kısımlarında tsunami etkisine yol açarak su seviyesini bir buçuk metre yükseltti, 6500 ev ve iş yeri sular altında kaldı.

2014 yılında Pakistan'da şiddetli yağışların yol açtığı sel ve heyelan ise köprülerin yıkılmasına ve binlerce kişinin evsiz kalmasına yol açtı.

s.167

2 bin 340 yolcusuyla ilk yolculuğuna çıkan Titanik transatlantiği, 15 Nisan 1912'de New Foundland'ın güneyinde bir buzdağına çarparak battı: 1513 kişi öldü.

s.169

Dünyayı her an vurmaya hazır yüz binlerce göktaşı Dünyanın etrafını bir bulut gibi sardı.

DÜNYA

Dünya yörüngesinin içindekiler (kırmızı)

GÜNEŞ

Dünyaya yaklaşanlar (sarı)

Diğer göktaşları (yeşil)

s.170

YIL 2010

GÖKTAŞI SAYISI 492,228

s.178

Geçmiş kavimlerle ilgili haberler Kuran'ın oldukça büyük bir bölümünü oluşturur ve üzerinde düşünülmesi gereken önemli hikmetler içerir.

s.180

Günümüzde Ürdün'de Petra adıyla da bilinen bu yerde Nebatilerin taş işçiliğinin en güzel örneklerini görmek mümkündür. Kuran'da Semud kavminin de taş işçiliğindeki ustalıklarından bahsedilir. Ancak bugün her iki kavimden de geriye sadece o dönemdeki sanatı tanıtan kalıntılar kalmıştır. Resimlerde Petra vadisindeki taş işçiliğinin muhteşem bir örneği görülmektedir.

s.184

Geçmiş zamanın insanları da aynı bizler gibi yaşamışlar, mimarileriyle büyüleyici kentler kurmuşlardı. Hatta giyim ve süslemede bizden daha ihtişamlı bir yaşam sürmüşlerdi. Kraliçe Puabi'nin bedeni değerli taşlarla süslenmişti.

s.185

Kraliçe Puabi'nin kabri, hala korunan 270 parça eşyasıyla en zengin mezarlardan birisi olarak kabul ediliyor.

s.189

Vezüv Yanardağında geçmişte yaşanan bir lav ve kül felaketi, bu kentin insanlarını ani bir biçimde yakalamıştı. Felaket öylesine ani olmuştu ki, herşey 2000 yıl öncesinde olduğu gibi kaldı. Bugün, volkanın lavlarıyla "taş kesilmiş" Roma hayatı tüm ayrıntılarıyla görülebilmektedir.

s.193

Pompei, içindeki 20 bin kişi ve tüm güzellikleriyle birlikte yok oldu.

s.239

Louis Pasteur

s.240

En son evrimci kaynakların da kabul ettiği gibi, hayatın kökeni, hala evrim teorisi için son derece büyük bir açmazdır.

s.242

Evrim teorisini geçersiz kılan gerçeklerden bir tanesi, canlılığın inanılmaz derecedeki kompleks yapısıdır. Canlı hücrelerinin çekirdeğinde yer alan DNA molekülü, bunun bir örneğidir. DNA, dört ayrı molekülün farklı diziliminden oluşan bir tür bilgi bankasıdır. Bu bilgi bankasında canlıyla ilgili bütün fiziksel özelliklerin şifreleri yer alır. İnsan DNA'sı kağıda döküldüğünde, ortaya yaklaşık 900 ciltlik bir ansiklopedi çıkacağı hesaplanmaktadır. Elbette böylesine olağanüstü bir bilgi, tesadüf kavramını kesin biçimde geçersiz kılmaktadır.

s.245

anten

gözler

ağız

bacak

Evrimciler yüzyılın başından beri sinekleri mutasyona uğratarak, faydalı mutasyon örneği oluşturmaya çalıştılar. Ancak on yıllarca süren bu çabaların sonucunda elde edilen tek sonuç, sakat, hastalıklı ve kusurlu sinekler oldu. En solda, normal bir meyve sineğinin kafası ve sağda mutasyona uğramış diğer bir meyve sineği.

s.249

Bu 50 milyon yıllık çınar yaprağı fosili ABD çıkarılmıştır. 50 milyon yıldır çınar yapraklarının hiç değişmediğini yani evrim geçirmediğini bize göstermektedir

Kretase dönemine ait bu timsah fosili 65 milyon yıllıktır. Günümüzde yaşayan timsahlardan hiçbir farkı yoktur.

İtalya'da çıkarılmış bu Mene balığı fosili 54 - 37 milyon yıllıktır ve hemen altındaki günümüz Mene balığından hiçbir farkı yoktur.

s.250

Buğday Biti

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Ringa Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54-37 milyon yıl

Yavru Tavşan

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 30 milyon yıl

s.251

Fosil kayıtları, evrim teorisinin önünde çok büyük bir engeldir. Çünkü bu kayıtlar, canlı türlerinin, aralarında hiçbir evrimsel geçiş formu bulunmadan, bir anda ve eksiksiz yapılarıyla ortaya çıktıklarını gösterir. Bu gerçek, türlerin ayrı ayrı yaratıldıklarının ispatıdır.

Deniz Yıldızı

Dönem: Paleozoik zaman, Ordovisyen dönemi

Yaş: 490 – 443 milyon yıl

Huş Ağacı Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Köpüklü Ağustos Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Sekoya Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

s.255

SAHTE

İnsanın evrimi masalını destekleyen hiçbir fosil kalıntısı yoktur. Aksine, fosil kayıtları insanlar ile maymunlar arasında aşılamaz bir sınır olduğunu göstermektedir. Bu gerçek karşısında evrimciler, gerçek dışı birtakım çizim ve maketlere umut bağlamışlardır. Fosil kalıntılarının üzerine diledikleri maskeleri geçirir ve hayali yarı maymun yarı insan yüzler oluştururlar.

s.264

Evrimcilerin istedikleri tüm şartlar sağlansa bir canlı oluşabilir mi? Elbette ki hayır. Bunu daha iyi anlamak için şöyle bir deney yapalım. Üsttekine benzer bir varile canlıların oluşumu için gerekli olan bütün atomları, enzimleri, hormonları, proteinleri kısacası evrimcilerin istedikleri, gerekli gördükleri tüm elementleri koyalım.Olabilecek her türlü kimyasal ve fiziksel yöntemi kullanarak bu elementleri karıştıralım ve istedikleri kadar bekleyelim. Ne yapılırsa yapılsın, ne kadar beklenirse beklensin bu varilden canlı tek bir varlık bile çıkaramayacaklardır.

s.267

Beyin ışığa da sese de kapalıdır. Buna rağmen en net sesleri beynimizde duyar ve en mükemmel görüntüleri beynimizde görürüz. Gözün ve kulağın sağladığı kusursuz algılama sistemi hiçbir teknoloji ile başarılamamıştır. Göz ve kulak, Allah'ın yüce rahmetinin, üstün yaratma gücünün tecellilerindendir.

s.268

Bir cisimden gelen uyarılar elektrik sinyaline dönüşerek beyinde bir etki oluştururlar. Görüyorum derken, aslında zihnimizdeki elektrik sinyallerinin etkisini seyrederiz. Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyredersiniz.

s.272

Geçmiş zamanlarda timsaha tapan insanların inanışları ne derece garip ve akıl almazsa günümüzde Darwinistlerin inanışları da aynı derecede akıl almazdır. Darwinistler tesadüfleri ve cansız şuursuz atomları cahilce adeta yaratıcı güç olarak kabul ederler hatta bu batıl inanca bir dine bağlanır gibi bağlanırlar.

ARKA KAPAK

İnsanları dinden uzaklaştıran sebeplerin başında hiç kuşkusuz dünyaya olan bağlılıkları gelir. Ölüm apaçık bir gerçek olmasına rağmen insanların büyük çoğunluğu, sanki hiç ölmeyecekmiş, ebediyen dünyada kalacaklarmış gibi ahireti hesaba katmadan yaşarlar.

Bu insanlar dünya hayatının geçiciliğini göz ardı eder, dünyaya hırsla bağlanır ve ihtiras içinde kendilerine verilen günleri -kendi aleyhlerine olmak üzere- tüketirler. Hayatları, sonu gelmez mücadeleler içinde geçer gider. Oysa bu çok büyük bir hatadır. Çünkü dünya, Allah'ın insanı denemek için yarattığı, geçici bir yurttur ve özellikle eksik ve kusurlu bir mekan olarak yaratılmıştır. Dünyadaki her güzellik, çok geçmeden bozulur, yıpranır, çürür ve yok olur.

Bu kitap, dünya hayatının bu çok önemli sırrını tarif etmekte ve insana, gerçek yurdu, yani ahireti hatırlatmaktadır.

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 73 ayrı dile çevrilen 300'den fazla eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır. Yazar tarafından kitapların kapağında kullanılan mühür, Hz. Muhammed (sav)'in mührüdür. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah (sav)'in sevgi dolu barış ahlakını kendine rehber edinmiş olmasının sembolü olarak eserlerinde bu mührü kullanmıştır.